

ИЪН СОМЪРС

ДАРБА ЗА ЕДИН МИЛИОН

ДОЛАРА

Част 1 от „Рос Бенгли“

Превод от английски: Емил Минчев, 2013

chitanka.info

*Посвещавам тази книга на семейството ми — Луси,
Кевин, Алан, Пола и Люк, които винаги вярваха в мен.*

*И на Едита — за нейната подкрепа през някои трудни
периоди.*

ПЪРВА ГЛАВА

„НЕВЪЗМОЖНА КАСКАДА“

Нощта бързо приближаваше и моето време изтичаше. Задната врата на изоставената фабрика висеше на пантите си, когато се проврях през процепа и видях, че светлината вътре вече чезнеше; хукнах нагоре по паянтовото стълбище към първия етаж; лъчите на вечерното слънце се изливаха през високите прозорци, но светлината нямаше да се задържи още дълго; трябваше веднага да се захвана за работа.

Свалих раницата от раменете си, оставих я на прашния под и започнах да вадя инструментите, от които имах нужда. Не бяха много, само моят смартфон, ролетка за измерване, маска за лице и двете части на дървена рампа, която бях строил в свободното си време. Бях премислил всичко в главата си и нямаше да ми отнеме много време, за да подготвя каскадата.

Първо разтегнах ролетката от стената и отбелязах две места: едното на пет метра от стената, а другото на осем метра от нея. Построих рампата и я сложих на мястото на пет метра, насочена към стената, след което внимателно поставих телефона на мястото на осем метра от нея и включих видеокамерата му на запис. Извадих един последен предмет от раницата: моят скейтборд.

Сложих маската си и стъпих с крак на борда. Поех си дълбоко въздух, изтласках се напред и набрах възможно най-висока скорост, преди рампата да ме изстреля от пода. Издигнах се на около четири метра във въздуха и направих завъртане на 360 градуса по време на полета. Наклоних тялото си така, че колелцата да се плъзнат по люпещата се боя на стената; след това предизвиках гравитацията, като бавно се спуснах надолу по стената, на заден ход, и направих салто до земята. Бордът се преметна във въздуха и го улових с дясната си ръка. Направих знак „V“^[1] към камерата с лявата и изревах „Победа!“

Току-що бях изпълнил една невъзможна каскада, каквато никой на планетата не можеше да изпълни. Но не съм от тези, които се

хвалят, и затова нося маска; всъщност съм един доста скромен човек.

Родният ми град се наричаше Мейбрук, най-отдалеченото предградие и място, което бе толкова скучно, че го бях преименувал Дълбрук^[2]. Жителите на предградието ме познаваха просто като *Рос Бентли*, *Рос Бентли самотника* или *Рос Бентли особняка*, но милиони хора по целия свят ме познаваха под моя онлайн псевдоним *Гоча365*. Познаваха ме, защото навсякъде в интернет имаше клипчета с невъзможните ми каскади.

Изпълних и записах каскадата със скейтборд още два пъти и щях да опитам и трети, но тази вечер слънцето бързаше да избяга от Дълбрук и времето ми бе изтекло. Прибрах нещата си и се измъкнах през задната врата, след което скочих на борда си и се насочих към вкъщи. Вълнуващата част от живота ми бе свършила, поне за няколко часа. Беше се завърнала реалната и твърде отегчителна страна на моя живот.

Сложих си слушалките и увеличих звука на телефона, докато карах по пътя за Дълбрук към жилищния комплекс. Предишния ден бях свалил три албума и се наслаждавах на най-добрия и енергичен от тях. Винаги слушах музика, без нея животът ми в предградието щеше да бъде непоносим.

Мразех Дълбрук и всичко, свързано с него. Старото поколение бе съставено от старомодни клюкари, а техните потомци бяха сбирщина от противни кретени; повечето бяха безмозъчни глупаци, които се движеха само на големи групи. Двете поколения бяха еднакво ужасни.

Когато се прибрах вкъщи, отворих вратата на антрето и заварих къщата такава, каквато бе всяка вечер; лампите бяха загасени и всичко бе притихнало, с изключение на всекидневната. Когато оставих слушалките да увиснат на гърдите ми, чух тихото мърморене на телевизора и видях как синята му светлина проблясва през вратата.

Тръгнах нагоре по стълбите, но познатият глас извика от дневната:

— Ти ли си?

— Не — отвърнах, докато изкачвах скърцащите стъпала.

Разбира се, че бях аз! Кой друг, по дяволите, би могъл да бъде? Никой не ни бе идвал на гости от три години, откакто бившият ми класен ръководител се отби, за да *поговори* с нас за моето поведение в час.

Винаги отговарях остроумно на глупавите въпроси на баща ми. Това ми изглеждаше като подходяща реакция. Понякога разнообразявах отговорите си и казвах:

— Не, това е холографско изображение на Рос Бенгли, изпратено, за да те успокои. Истинският Рос е навън, харчейки всички пари, които припечелва от смотаната си работа в супермаркета.

Татко винаги се смееше на отговорите ми. Може би затова ми задаваше глупави въпроси. Кой знае? Иначе не разговаряхме много; от години между нас имаше отчуждаване.

Когато влязох в стаята си, събух маратонките и плъзнах борда под леглото. След това изпразних раницата и я прибрах в гардероба, скочих на леглото и включих лаптопа. Беше време да се гмурна в тайния си живот и вълнението ме гъделичкаше по цялото тяло; щях да направя нещо, което да изуми света... или поне няколкото хиляди души, които редовно ползваха Youtube. Това бе моят начин да вода таен живот; записвах своите удивителни трикове и каскади и ги качвах в интернет. Това бе единственият начин да избягам от досадата на живота си като Рос Бенгли в заспалото предградие на Дълбрук.

Свързах телефона си с лаптопа и прехвърлих трите видеофайла, след което ги изгледах на по-големия екран. Реших да запазя един и да изхвърля другите в кошчето. Кръстих клипа „Невъзможната каскада“.

Това име ми хареса, защото много точно описваше клипа. Влязох в канала ми в Youtube, където имаше над двадесет подобни клипа, и качих едноминутния видеофайл.

„Невъзможната каскада“ бе най-амбициозният и впечатляващ клип, който някога бях правил, и стомахът ми беше кълбо от нерви, докато го качвах на място, където можеше да го гледа целият свят или поне всеки, който попадне на него. Нервите се дължаха най-вече на това, че предишните ми записи бяха посрещнати със смесени чувства; много хора сметнаха, че са хитри фейкове^[3]. Това много ме подразни. Най-много мразя да ме наричат *фейк*.

Защо това ме дразнеше толкова? Защото винаги съм бил *истински*. Толкова истински, че няхах никакви приятели, защото не се опитвах да бъда някой, който не съм; не се преструвах, че харесвам хора, които мразех, и не се държах така, сякаш ненавиждам хора, на които държах. От време на време се чувствах самотен, но това е цената, която трябва да платиш за това, че си истински. Клиповете ми

със скейтборд каскади и фрийрѳън^[4] бяха толкова истински, колкото бях аз; нямаше абсолютно никакви номера.

Винаги минаваше известно време, преди да започнат коментарите, така че започнах безцелно да сърфирам из мрежата. Но не попаднах на нищо интересно и не след дълго се озовах в страницата ми във Facebook. Тя беше като капан за мишки; беше ми трудно да извърна очи, в случай че нещо се случи, но винаги отнемаше много време да стане нещо. Имах само седем приятели, като шест от тях бяха хора, които едва познавах, така че обикновено минаваше много време, преди да се случи нещо.

Фактът, че имах само седем приятели във Facebook изобщо не ме тревожеше. Всъщност получих много покани за приятелство, предимно от местни момичета, които бяха около година по-малки от мен. Не ги добавих, въпреки че понякога се изкушавах да го направя.

Единствената причина всяка нощ да се вирам във Facebook бе едно от по-големите момичета от Дълбрук, Джема Райт. Бяхме приятели от цяла вечност, а по-рано имахме и общи часове в училище. Едно време бях сериозно хлътнал по нея, но ѳ прави чест, че нито веднѳж не спомена постоянното ми зяпане и лигавене. Всичко това се промени, когато имах възможността да я опозная. Веднага станахме приятели и привличането, което изпитвах към нея, бързо угасна. Джема бе единственият човек в света, с когото можех да разговарям, и тя винаги ми даваше добри съвети.

Някои нощи тя се появяваше онлайн и си говорехме за ежедневни неща и работа (работехме в един и същ супермаркет, откакто завършихме последната си година в училище), но понякога исках да говоря за по-сериозни неща, особено за това как да се сдобря с татко. Лошите ни взаимоотношения ми причиняваха болка и исках да кажа на някого за това. Беше ми дотегнало да се чувствам толкова изолиран.

Но знаех, че това щеше да прозвучи адски глупаво, така че си говорехме за ежедневни неща и се оплаквахме от колегите си. Имаше и още едно нещо, което исках да ѳ кажа, но бях решил, че никога нямаше да мога да го направя — нито на нея, нито на когото и да било. Как можеш да споделиш с някого своята най-дълбока и тъмна тайна? Не знам. Не можех да допусна някой да разбере тайната ми — новината щеше да плъзне като горски пожар и животът ми щеше да стане още

по-непоносим. Често ме сочеха тийнейджъри, които казваха: „Това е самотникът!“ или някаква подобна глупост, но ако тайната ми се разчуеше, те щяха да крещат: „Ето го изродът! Стой далече от него, опасен е.“ Нямах нужда от подобен тормоз в живота си.

Изглежда Джема не възнамеряваше да се появи, така че оставих лаптопа в заспало положение и започнах да си търся нещо за правене. Седнах на бюрото и събрах листата, които го покриваха. Това бяха моите концептуални рисунки; преди да снимам своите „невъзможни“ клипчета, аз ги планирах до най-малката подробност. Това не бяха груби скици, а приличаха на архитектурни рисунки с точни ъгли и прецизни измерения и изчисления на ефектите на издигането и плъзгането. Предполагам, че не бях средностатистически тийнейджър — това бе очевидно от предметите, които съставяха безпорядъка в стаята ми.

Разбира се, притежавах обичайните неща за човек на моята възраст: игрална конзола „Плейстейшън“, iPod докинг станция, стар чифт футболни обувки, книги за „Хари Потър“ и „Максимум Райд“^[5] и колекция от дивидита и видеоигри, но освен това навсякъде в стаята ми бяха пръснати странни приспособления. Това бяха моите специални ребуси. Изобретих ги, за да ме развличат, и смятах, че нямаше други като тях; наистина вярвах, че никой друг на планетата не можеше да си играе с тях.

Ребусът, с който прекарвах най-много време, единственият, който още не бях разрешил, се казваше „Мраморна звезда“. В общи линии ставаше дума за парче дебел картон с дупка в центъра. На картоната имаше няколко малки мраморни топчета за игра, подредени във формата на петолъчка. Малко извън звездата имаше голямо топче. Целта на тази игра бе да се търкулне голямото топче към центъра, то да разпръсне останалите топчета и да попадне в дупката в центъра. Може да звучи лесно, но трудното в тази игра бе топчетата отново да се подредят във формата на звезда, преди голямото да достигне дупката. Но, разбира се, никой нямаше достатъчно бърза ръка, за да разреши този ребус.

„Едноминутен пинг-понг“ беше първият, който изобретих. Състоеше се от една визитка и едно топче за пинг-понг. Оставяш визитката на пода и тупкаш топчето върху нея. Можеш да докоснеш

топчето само веднъж, но то трябва да тупка поне една минута и всеки път трябва да тупка върху визитката.

„Хоризонтална карта“ беше един от най-трудните ребуси. Трябва да изправиш карта за игра на ръба ѝ. Беше точно толкова просто и непрактично.

Имаше и нормални игри, но ги бях приспособил към своите собствени специфични таланти. На вратата висеше мишена за дартс, но аз обичах да играя на „Три попадения в центъра на сляпо“. Сядах с гръб към вратата и хвърлях стреличките през рамо, без да гледам. Винаги уцелвах центъра с поне една от тях. Ако исках, можех да стана най-успешният играч на дартс в света, но никога не играех пред хора. Бях научил урока си за спортуването на публично място, когато бях по-малък.

Едно време бях много специален футболист, който вкарваше по шест гола средно на мач, от всякакви невероятни ъгли и ненормални разстояния. Дори имаше отбори от английската висша лига, които преследваха подписа ми. Но им отказах, дори на „Манчестър Юнайтед“, защото все ме питаха как вкарвам такива невероятни голове. Не можех да им отговоря честно; тайната ми трябваше да остане скрита и спрях да играя футбол, когато бях на четиринадесет.

Това бе причината за отчуждението между мен и баща ми, който беше ревностен футболен фен. Не можеше да разбере защо бях обърнал гръб на такава обещаваща кариера, а аз не смеех да му кажа истината. Бяха минали три години оттогава, а отношенията ни все още бяха лоши. Той загуби работата си една година след моето „ранно пенсиониране“ и постоянно не ни достигаха пари, което сякаш допълнително влошаваше проблемите помежду ни; можех да припечелвам много пари като футболист и нямаше да живеем толкова мизерно. Но аз отказвах да бъда откровен с него по въпроса и след време той спря да ми го задава.

Просто не можех да спортувам на публично място и точно това ме накара да записвам каскадите си със скейтборд и свободно бягане с маска и под псевдонима Гоча365. Единствената ми публика бяха непознати хора от други държави, които прекарваха твърде много време, сърфирайки из Youtube.

Маската бе необходимост. Част от живота ми. Виждате ли, всички мои ребуси, игри, спортни постижения и каскади бяха напълно

невъзможни. Единствено човек, който може да мести неща с ума си, можеше да ги направи. Това е тайната ми — аз мога да местя неща с ума си.

Зяпах капаните за мишки Youtube и Facebook още няколко часа, но никой не гризна сиренцето, така че изключих лаптопа и си легнах. Когато бях готов за сън, просто си помислих за тъмнина и ключът на лампата изщрака, потапяйки стаята в мрак.

Между другото, аз бях единственият човек в света, който можеше да направи това.

[1] „V“ — Victory (англ.) — победа. — Б.пр. ↑

[2] Дълбрук — Dull (англ.) — скучен, отегчителен — Б.пр. ↑

[3] Фейк — (жаргонно, от англ. fake — фалшив, измама, измамник) — фалшификация на нещо или измамник в интернет пространството, който се представя за друг, като използва лъжлива информация и чужди снимки или видео. — Б.пр. ↑

[4] Фрийрън — (от англ. Free-run — свободно бягане) — спорт, свързан с ефектно преминаване на препятствия в градска среда. — Б.пр. ↑

[5] „Максимум Райд“ — фентъзи поредица за юноши от американския писател Джеймс Патерсън — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

„НЕ ПРОСТО ЕДИН ШЕГАДЖИЯ“

Алармата на часовника ме събуди в осем. Посочих с пръст към него и изсъсках:

— Млъквай.

Той изведнъж притихна. Бях се научил как да използвам силата си, за да натисна копчето, което изключваше алармата. Изтъркалях се от леглото и занесох лаптопа на бюрото. Нямах търпение да разбера какви коментари бе получила моята „Невъзможна каскада“.

Влязох в канала си в Youtube и видях, че над двеста човека бяха коментирали клипчето. Повечето коментари бяха на американци, което обикновено означаваше, че са били постнати, докато съм спял. Голяма част от тези коментари бяха от едно изречение, като например „Уау, това е невероятно!“ или „Как прави това?“, но аз се съсредоточих върху по-дългите коментари. Някои бяха неодобрителни, други бяха на чужди езици, но един наистина привлече вниманието ми.

„Това е най-изумителното клипче, което някога съм гледал. Този не е скейтбордист, а магьосник!“

Един много добър начин да започнеш деня! Но две минути по-късно всичко бе провалено от няколко коментара. Обичайните глупости:

„Този клип е фейк. Никой на света не може да направи това“, „Сигурно е на възета или нещо такова“, „Мисля, че това са компютърни ефекти“, „Писна ми от нагласени клипове. Подиграва се с работата на всички истински скейтбордисти“ и „Фейк, фейк, фейк!“.

Други се опитваха да ме защитят, питайки какъв е смисълът да се снима фалшив клип, при положение че от канала на Гоча365 не можеше да се извлече никаква полза, тъй като нямаше реклами, не се продаваше нищо и авторът не разкриваше самоличността си. Но думата „фейк“ се появяваше отново и отново, а аз я мразя. Усещах как настроението ми се влошава с всяка изминала секунда, но после прочетох един от най-скорошните коментари.

„Гледал съм всички клипове на Гоча365 и не виждам нищо фалшиво в тях. Той не се подчинява на законите на гравитацията и логиката, но вярвам, че го прави наистина. Този тип не е просто някакъв шегаджия. Надявам се някой ден да се запозная с него.“

Коментарът бе на Марк Джоунс, прочут фрийрън бегач от Англия. Неговите думи оправдаха всичкото планиране, подготвяне и прокрадване. Не търсех слава или пари. Просто исках някой да оцени уменията ми, защото те бяха истински. Използвах природните си способности като всички останали. ОК, способностите ми бяха необикновени, дори уникални, но бяха истински. Никога не съм бил фейк.

Популярността на „Невъзможната каскада“ растеше все повече и повече и нови коментари се появяваха на всеки две-три минути. Можех да остана в стаята си и да ги чета цял ден, но трябваше да ходя на работа; чакаше ме поредният ден в проклетия супермаркет.

Можех да стигна до супермаркет „Дилейни“ за двадесет минути с кола, но със скейтборд ми отнемаше петнадесет. Можех да набера невероятна скорост, но трябваше да внимавам да не привличам твърде много внимание и затова обикновено минавах през лабиринта от малки улички, които прорязваха жилищните комплекси.

Преди да изляза от вкъщи, баща ми извика от стаята си:

— На работа ли ще ходиш?

— Не, ще карам до там — извиках аз, преди да трясна вратата.

Потеглих бавно по алеята, без да давам повод на възрастните хора да ми правят забележки, но когато стигнах началото на първата малка уличка, веднага увеличих скоростта. За разлика от всички

останали, аз не трябваше да използвам крака си, за да тласкам борда напред — трябваше само да си представя как скейтбордът се движи и той се подчиняваше. Освен това бях усъвършенствал техниката да придържам борда към тялото си, нещо като антигравитация, предполагам, така че той беше като залепен за краката ми и никога не падаше.

Увеличих скоростта. Качулката ми падна и косата ми се вееше на вятъра. Изхвърчах от една уличка, прекосих тротоара и влетях в друга, вдигайки боклуци във въздуха. Едно спящо куче подскочи стреснато. Никога не бях карал толкова бързо, но исках да разбера докъде можех да стигна — исках да открия горната граница на силата си.

Отпред имаше една по-широка улица и когато завих по нея, впрегнах цялата си енергия, движейки колелцата на борда. Изумих се от скоростта, която успях да достигна, а обикновено не се изумявах лесно. Беше толкова освобождаващо да направя нещо, което никой друг не бе правил, и то да го направя под носа на дълбрукските зомбита. Просто не можех да се сдържа и започнах да се смея и да надавам радостни възгласи, докато летях по тесните улички.

Изведнъж отнякъде се появи малка оранжева котка, която застана точно на пътя ми, съскайки така, сякаш я гонеха стотици помияри. Не можех да я заобиколя, но в последния момент изпратих силен поток от енергия надолу и скейтбордът се вдигна във въздуха. Прескочих котката, издигайки се на около метър и половина от земята.

Когато се приземих, погледнах назад към малкото животинче, без да намалявам.

— Извинявай за това, коте! Не исках да те плаша.

Кръвта ми изстина, когато се обърнах. Бях минавал по този маршрут всеки ден в продължение на месец и трябваше да съм запомнил, че в края на уличката има бетонен стълб, сложен по средата, за да спира хулиганите, които караха мотори по уличките. Напредвах към стълба с феноменална скорост и знаех, че не мога нито да го прескоча, нито да го заобиколя. Нямах как да го избегна! Бях реагирал твърде късно и щях да се забия в тежкия бетонен стълб със сто и петдесет километра в час! Паниката вцепени мозъка ми и гърдите ми пламнаха от внезапен порив на енергия и топлина. Точно преди удара инстинктивно вдигнах дясната си ръка и усетих как

енергията бликва от гърдите ми и потича надолу по ръката и пръстите ми. Подсъзнателно бях насочил силата си към стълба.

Той се разби на милион парчета и аз профучах през облака от отломки, излизайки на улицата от другата страна. Спрях с приплъзване и усетих, че сърцето ми бие като чук в гръдния ми кош. Бях покрит с прах от главата до петите, но нямах нито една рана или цицина. Да не говорим за счупени кости.

Как го направих?

Вдигнах ръка пред лицето си и дълго се взирах в нея. Нима това означаваше, че можех да разбивам бетон? На лицето ми се появи усмивка и косъмчетата по врата ми настръхнаха. Току-що бях открил нова страна на силата си. Вече не трябваше да се ограничавам с прости номера и каскади. Можех да разбивам бетон!

Погледнах към облака прах, който се носеше по улицата. Котката изскочи от него, като клатеше глава и ближеше лапите си. Избухнах в неконтролируем смях.

— Здравсти, коте. Мога да разбивам бетон! — изревах и се ударих по гърдите с юмрук. — Не съм просто някакъв шегаджия.

Котката тръсна неодобрително глава, след което се стрелна надолу по улицата. Вълнението ми се изпари, когато видях как по улицата завива кола. Шофьорът ме зяпна през предното стъкло, обгърнат от облак прах, а аз просто свих рамене и се усмихнах дяволито. Взех борда и бързо се отдалечих, но не толкова бързо, колкото преди — бях счупил достатъчно рекорди за един ден.

Слязох от скейта, преди да стигна паркинга пред супермаркета, защото това създавало лошо впечатление на клиентите. Шефът ми смяташе така, но какво знаеше той? Според него и прическата ми създаваше лошо впечатление, както и начина, по който носех униформата си. Състоянието на шкафчето ми също не помагаше.

Пристигнах тъкмо навреме. Насочих се към съблекалнята и сложих униформата: яркочервена риза, кафяви панталони и червено-бяла вратовръзка. Дизайнерът трябва да е бил сляп. Върнах се в супермаркета и се помъчих да си намеря работа, която да се преструвам, че върша.

Известно време се спотайвах между рафтовете, опитвайки се да бъда незабележим. Накрая си намерих работа — да размествам кутии с корнфлейкс без някаква очевидна причина. Откакто започнах работа в

„Дилейни“, бях усъвършенствал изкуството да изглеждам зает. Можех да изглеждам зает през целия ден, без да свърша каквото и да било, което смятах за умение само по себе си.

За свое изумление, успях да загубя почти един час, но дотолкова се бях съсредоточил в бездействието си, че не забелязах ранобудните клиенти, които ме зяпаха смръщено, бутайки количките си по пътеката между рафтовете. Една старица дори спря и се втренчи в мен, но аз се опитах да я игнорирам, мислейки, че ще ме помоли да ѝ сваля нещо, което не достига. Това бе едно от нещата, които наистина ме дразнеха в работата ми в супермаркета — хората рядко ме оставяха на мира за дълго време. Постоянно искаха да чистя, да местя и да пренареждам неща. Най-често ме караха да откривам неща за клиенти.

Но имах защитен механизъм, който се наричаше хумор. Понякога, когато ме питаха къде е тоалетната хартия, отговарях:

— Има половин ролка в мъжката тоалетна.

Или ако някой ме попиташе къде са спагетите, казвах:

— В момента се варят, но след три минути ще са готови.

Защитният ми механизъм често ми причиняваше неприятности. Очевидно шегите създаваха лошо впечатление на клиентите на „Дилейни“. А униформата не създаваше?

Шефът ми, господин Рейнълдс, обожаваше униформите, но това най-вероятно се дължеше на факта, че той бе единственият служител, който не носеше такава. Рейнълдс беше моят най-голям враг, въпреки че според него аз бях своят най-голям враг.

Много от клиентите кашляха и хихикаха и това привлече вниманието ми. Едва тогава забелязах колко странно ме гледат. Дори момичетата от витрината с деликатеси се кискаха, гледайки към мен.

— Бентли!

Това беше Рейнълдс. Гласът му беше много носов и звучеше като клаксон на ретро автомобил.

Бавно се обърнах и видях неговото тясно, издължено лице, почти допряно в моето. Знаех, че ще се разбеснее за нещо, но се опитах да запазя самообладание, в случай че грешах.

— Как върви, сър? — попитах с усмивка.

— О, денят ми вече е изпълнен със събития, като всеки ден, откакто те взех на работа.

— Защо така, господин Рейнълдс?

— Имаш ли проблем с пърхота, Бентли?

Едва сега забелязах, че косата и раменете ми бяха покрити с прахта от избухналия стълб. Първото правило на „Дилейни“ бе да изглеждаш представителен, което означаваше, че правех лошо впечатление на клиентите — отново.

— Изглежда ми като доста сериозен проблем с пърхота — продължи Рейнълдс. — Би ли ми обяснил как се е появил този проблем от вчера, когато за последно те видях?

— Всъщност не е пърхот.

— Наистина ли? — попита саркастично Рейнълдс. След това скръсти ръце и се престори на заинтригуван. — Какво е тогава?

— Всъщност е прах. Бях... въ... чистех... въ... тавана тази сутрин и там беше много прашно. Не е чистено от години, може би дори от десетилетия.

— Чистил си тавана, а? Звучи ми като нещо, което всеки *разумен* човек би правил рано сутрин.

— Бих казал, че е *терапевтично*. Предлагам ви да пробвате някой път.

— Аз също имам предложение за теб: веднага да отидеш и да се изтупаш — нареди Рейнълдс, след което ме погледна с присвити очи, — и недей да се бавиш много.

Знаех как да се подчинявам на заповеди, така че му отдадох чест, завъртях се на пети и се насочих към складовото помещение. Оставях тънка дря прах след себе си, но на никой не му пукаше особено, тъй като аз бях този, който метеше пода. Явно ме чакаше лош ден и тъкмо реших, че той не може да стане по-ужасен, когато Джема нахлу през двойните врати на склада. Закова се на място и ме погледна така, сякаш имах пет глави. Известно време съзерцаваше прашната ми коса, преди да проговори.

— Какво се случи този път? — попита ме тя с развеселено изражение.

— Не искаш да знаеш и няма да ми повярваш, ако ти кажа.

Прекарах остатъка от сутринта, метейки пода и помагайки с пренасянето на голямата седмична доставка на стоки. Стараех се да не се забърквам в неприятности и веднъж дори потиснах желанието да използвам дарбата си: забелязах, че Рейнълдс се е надвесил над хладилната камера и се изкуших да го бутна с лицето надолу в

замразения грах. Често изпитвах желание да бъда палав в присъствието на Рейнълдс, но рядко се отдавах на подобни импулси. Нещо дълбоко вътре в мен ми казваше, че дарбата не трябва да се използва за нараняването на други хора. Сякаш силите ми бяха предназначени за доброто на човечеството... но това може би се дължеше на факта, че бях гледал твърде много филми за супергерои.

В дванадесет и половина започна обедната ми почивка и аз се изнизах в задния двор, за да изпия едно шише сок, наслаждавайки се на хубавото време. Не можех да спра да мисля за това как бях разрушил стълба тази сутрин.

Как бях успял да го направя? Дали можех да използвам тази сила, когато ми скимнеше, или трябваше да съм ядосан или уплашен? Бях почти на осемнадесет и през седемте години, откакто бях открил силата си, тя постоянно растеше. Зачудих се колко силен можех да стана. Възможно ли бе силата ми да се превърне в заплаха за останалите?

Имаше толкова много неизвестни, свързани със силата ми. Струваше ми се, че всеки ден изникваше нов въпрос, на който няха отговор. Най-трудният от тях беше този: как да използвам дарбата? Знаех, че не беше редно да я прахосвам за каскади и анонимни клипчета. Трябваше да има някакво друго, по-благородно предназначение. Трябваше да има начин да използвам дарбата си за нещо значимо.

— Ей, Пепеляшке!

Вдигнах глава и видях Джема, усмихната до ушите. Стоеше с ръце на кръста и ме гледаше с големите си кафяви очи, които блестяха палаво.

— Не ме наричай така, моля те — изстенах.

— Твърде късно. Всички от персонала се съгласиха да те наричат така отсега нататък — отвърна тя, седна до мен и праметна копринената си кестенява коса през едното рамо. — Не се тревожи, за мен винаги ще си останеш „Рос“.

— Благодаря — казах. — Изглеждаш в много добро настроение тази сутрин. Какво се крие зад тази голяма усмивка?

— Ами... доволна съм от себе си. С двете ми приятелки открихме апартамент в града, в който ще живеем под наем, когато започне семестъра в колежа през септември!

— Колко интересно — отвърнах мрачно. Винаги унивах, когато споменавахме колежа. Нейното заминаване от Дълсбрук означаваше, че ще трябва сам да понасям скуката. — Сигурно нямаш търпение.

— Така е — отвърна тя, но после в очите ѝ се появи загриженост. — Ти още ли нямаш планове за лятото?

— Нямам планове за следващата седмица. Не мога да изкарам достатъчно добри оценки, за да ме приемат в колеж, така че или ще остана тук, в „Дилейни“, или ще си намеря някаква друга мизерна работа.

— Ти си виновен за това, че не се справяш добре в училище, Рос.

— Така ли? — попитах. Джема обикновено не беше толкова директна. — Защо смяташ така?

— Мога да ти дам хиляда примера.

— Дай ми два.

— Добре. Когато господин О’Донъл попита каква е разликата между слоестите и пересто-кълбестите облаци, ти му отговори „Едните са от захарен памук, а другите са плод на вашето въображение, сър.“

— А, да — засмях се. Не бях спирал да тормозя господин О’Донъл през цялото време, докато ни преподаваше география, цели пет години.

— А после — продължи Джема, — когато той каза „Що за идиот си, Бентли?“, ти му отговори „Съвсем обикновен, сър. А вие?“

— Поне го нарекох „сър“.

— Не е смешно! — сопна ми се Джена. Тя винаги беше примерна ученичка и мразеше безразсъдното ми поведение. — Направи училището невъзможно за себе си и сега виждаш резултата. Ще стоиш тук, докато всички останали ще продължат напред.

— Няма нужда да ми го натякваш.

— Не се *опитвам* да ти го натяквам. Просто не мога да те разбера, Рос Бентли! Ти си най-странният човек, когото познавам. Беше едно от най-умните момчета в „Св. Франсис“, но се провали на всички изпити. Беше най-добрият във всички спортове, но се отказа. Всички искахме да те опознаем, но ти не разговаряше с никого. Много момичета в Мейбрук те харесват, но никога не си имал приятелка.

— Аз не съм като останалите момчета.

— Каж ми нещо, което не знам.

— Мога да ти кажа нещо, което никой друг не знае.

Джема рязко се обърна към мен и постави ръка на рамото ми.

— Рос, аз съм твоя приятелка. Можеш да ми кажеш всичко.

— Джема, аз...

— Бентли! — изляя някой зад нас. — Обедната ти почивка не свърши ли в един часа?

Обърнах се и видях Рейнълдс, застанал зад мен, потупващ циферблата на часовника си с показалец.

— Сега е един часа и три минути! Не ти плащам да броиш гаргите!

— Не виждам никакви гарги — отвърнах.

— Колко пъти съм те предупреждавал за голямата ти уста, Бентли? Създава ужасно впечатление у клиентите на „Дилейни“.

Изправих се и влязох вътре за още четири часа умопомрачителна скука. Това, което правеше нещата още по-лоши, бе фактът, че бях събудил любопитството на Джема — тя вече знаеше, че с мен се случва нещо странно. Щеше да ме тормози, докато не й кажа какво става. А ако откажех, щеше да възприеме това като опит да я отблъсна. Наистина ли исках моята дискретност да развали приятелството ни? Как ли щеше да реагира тя — дали щеше да се уплаши, или просто да ме помисли за ненормален?

Може би нямаше значение, защото и без това бавно я губех като приятел. След два месеца тя щеше да се премести и да открие нови приятели в колежа, а аз щях да се превърна в един непознат за нея — някой, с когото от време на време си чати по Facebook. Тази мисъл ме караше да се чувствам много самотен.

Не можеше да няма нищо друго в този живот! Трябваше да има хора, в компанията, на които бих могъл да се чувствам като нормален човек. Трябваше да има други хора като мен. Хора, които нямаше да ме сметнат за странен, защото имах необичайна дарба. Хора, от които можех да се уча.

Но къде бяха те и как можех да ги открия?

ТРЕТА ГЛАВА

„ДАРБА ЗА ЕДИН МИЛИОН ДОЛАРА“

Бях в много лошо настроение, докато карах към вкъщи. Бях толкова разстроен, че дори се осмелих да използвам дарбата си на публично място. Имаше една шайка идиоти, две години по-големи от мен, които висяха на един ъгъл, покрай който трябваше да мина на път за вкъщи. Всяка вечер, откакто бях започнал работа в супермаркета, те ми се подиграваха и ме обиждаха. Обикновено не им обръщах внимание, но точно тази вечер ми бе дошло до гуша.

— Ето го женчето със скейтборда — извика един от тях. Беше набит кретен със сплескан нос и обръсната глава. — Ти си най-красивото момиче в цял Мейбрук!

Всички избухнаха в смях, а един от другите хвърли камък над главата ми. Обърнах се и изпратих въздушна целувка към този с обръснатата глава. Той веднага хукна да ме гони, но независимо от това колко бързо тичаше, така и не можа да се доближи до мен. Изведнъж се препъна и се просна по лице на паважа. Изглеждаше така, сякаш просто бе паднал, но аз знаех истината. Бях изпратил малък поток от сила в краката му и това го бе препънало.

Позволих си да се ухилия злобно, когато чух строполяването. Това ме накара да се почувствам силен, а не слаб, както винаги се чувствах на работа или когато хората ме обиждаха. Чувствах се силен и зъл, но тези чувства бързо бяха заменени от *вина*. Мразех да използвам дарбата си, за да причинявам болка на други хора. Не беше *честно*. Това, което ме притесняваше, бе фактът, че колкото по-ужасен ставаше животът ми, толкова по-бързо кипвах. А колкото по-бързо кипвах, толкова повече се изкушавах да използвам силата си, за да причинявам болка на хора. Това бе един омагьосан кръг, който трябваше да бъде прекъснат, преди здравата да загазя.

Сложих слушалките в ушите и си пуснах музика, насочвайки се към булевард „Дълбрук“. Нарочно избягвах гневните и депресиращи песни, предпочитайки по-жизнерадостните и весели парчета.

Музиката винаги ме успокояваше и когато завих по булеварда, вече се чувствах почти както обикновено.

Когато се прибрах вкъщи, треснах входната врата и накарах лампите в коридора да светнат. Свалих слушалките и чух тихия ромон на новините в шест часа, идващ от дневната. Животът в моята къща бе страшно предвидим.

Тръгнах нагоре по стълбите, а баща ми извика:

— Ти ли си?

Не отговорих по обичайния начин.

— Да, аз съм, прочутият мияч на подове от супермаркет „Дилейни“, известен също така като най-големият загубеняк на света.

— Какво каза?

— Нищо — извиках, когато стигнах вратата на стаята си. — Нищо важно.

Лампата в стаята ми светна. Хвърлих скейтборда в ъгъла, след което ядосано изричах маратонките си. Гневът в мен бе растял през целия ден и вече ми бе трудно да го удържам. Опитах се да изчистя ума си от всички проблеми, които го бяха задръстили. Изгоних от мислите си Рейнълдс, шайката идиоти на ъгъла, работата в супермаркета и лошите оценки в училище.

Затърсих някоя положителна мисъл, върху която да се съсредоточа и си спомних това, което бях направил с бетонния стълб. Всички лоши мисли се изпариха и аз отново се развълнувах, чувствайки същата възбуда, която ме бе обхванала тази сутрин. Зачудих се дали можех отново да го направя, но този път, без да излагам живота си на риск. Дали можех да унищожа или преместя нещо по-голямо от бетонен стълб? Но какво можех да използвам?

Отидох до прозореца, вдигнах пердето над главата си и погледнах към булеварда. Нямаше никого наоколо. Погледът ми прескачаше от двор на двор, но нищо не привличаше вниманието ми; видях единствено растения и градински орнаменти. Имах нужда от нещо по-солидно. Имах нужда от истинско *изпитание*!

Погледнах към алеята отвъд двора на къщата и се усмихнах палаво. Погледът ми бе попаднал на волвото на господин Кирван, сърдитото старче, което живееше в къщата срещу нашата. Загребах от гнева, който чувствах и го насочих към колата... но нищо не се случи.

Трябваше да се съсредоточа повече. Трябваше да вложа всичко от себе си в този опит. Съсредоточих се върху всички неща, които ме вбесяваха, след което допрях дланта на дясната си ръка в стъклото. Загребах и последната капчица смущение, гняв и енергия от гърдите си и си представих, че ръката ми е проводник. Краката ми изведнъж се вкочаниха, след което се разтрепериха. Стъклото се замъгли.

След това се случи. Колата започна да се движи настрани, но съвсем бавно. Съсредоточих се още повече и волвото започна да подскача на окачването си, сякаш невидим носорог чешеше задника си в него. Затворих очи и притиснах ръката си още по-силно в стъклото, което вече бе покрито с капчици влага. Колата се вдигна от земята, само няколко сантиметра и само за секунда, но се вдигна. Когато гумите докоснаха земята, алармата започна да пищи и това наруши концентрацията ми. Връзката бе прекъсната.

Паднах назад на леглото, останал без дъх. Сърцето ми препускаше, а главата ми се въртеше. Чувствах се изцеден — почти готов да припадна. Но от емоционална гледна точка бях в екстаз. И преди можех да местя малки предмети със силата на волята си, но сега можех да повдигам неща с размера на автомобил! Чувствах се като най-силното човешко същество на планетата. Възможностите бяха безкрайни... ако бях готов да използвам дарбата си пред други хора. Това щеше да е една голяма крачка напред, но не исках да ме помислят за някаква циркова атракция.

Станах от леглото и отново се приближих до прозореца. Господин Кирван бе излязъл на тротоара с кожените си чехли и изглеждаше бесен. Стоеше с ръце на кръста и клатеше плешивата си глава. Никога не го бях харесвал и не успях да се сдържа — залегнах и избухнах в смях, който бе толкова бурен, че ме заболя корема. Когато най-накрая спрях да се смее, започнах да се чудя кое ме правеше по-силен — гневът или чувството на безсилие.

И преместването на колата бе нищо в сравнение с това, което бях сторил с бетонния стълб. Може би паниката допълнително подсилваше дарбата. Но паниката бе трудна за пресъздаване.

Изкуших се отново да помръдна колата, но когато надникнах между пердетата, видях, че Кирван още бе навън и внимателно оглеждаше улицата в компанията на други съседни, привлечени от воя

на алармата. Реших да не рискувам с нова проява на силите си и слязох долу, за да затопля вечерята си.

Зачаках с широка усмивка ястието да се стопли, но безличната обстановка в кухнята бързо я изтри от лицето ми. Тя бе като всичко друго в Дълбрук — сива и старомодна. Какъв беше смисълът да имаш суперсили в място като това — не можех да кажа на хората за тях, а и не можех да избягам от Дълбрук и от работата си заради лошите оценки. Наистина бях голям идиот.

Лошите мисли се върнаха и когато седнах на кухненската маса, настроението ми отново се вкисна. Осъзнах, че мога да се забавлявам, използвайки дарбата си, но тя нямаше да реши проблемите ми. Ако наистина исках да постигна нещо, трябваше да променя начина си на живот. Но това беше по-трудно, отколкото звучеше. Интересна работа в града щеше да промени нещата, но не беше лесно да си намериш такава. Докато ядях вечерята, се опитвах да измисля начин да се махна от Дълбрук. Светът беше пълен с възможности, но обикновено трябваша пари, за да започнеш нов живот, а аз няхах пари. Някои хора наричаха това „капан на бедността“. Бях попаднал в него и не виждах как можех да се измъкна.

Тъкмо миех чинията си, когато татко влезе в кухнята. Смутих се. Рядко бяхме в една и съща стая за повече от няколко секунди и тази ситуация лесно можеше да доведе до разговор, което беше една ужасяваща възможност. Щеше да бъде първият ни разговор от няколко месеца. Последният се бе превърнал в шумна караница, а не бях в настроение за нещо такова.

— Ето къде си бил — отбеляза татко, по-учтиво, отколкото бе необходимо.

— Да, ето ме — отвърнах, без да се обръщам.

— Винаги се шегуваш — подхвърли той, приближи се до плота и си наля чаша кафе. — Как върви работата?

— Много добре — отговорих, без да вдигам очи от мивката. — Днес, след като свърших с метенето на пода, научих разликата между четири вида пелени. Увлечателна работа, нали?

— Няма нужда през цялото време да се правиш на умник, Рос.

— Да, прав си. Няма нужда да си умен, за да живееш моя живот. Всъщност за това са необходими само най-основните мозъчни функции.

— Това е работа. Вкарва пари в джоба ти и трябва да се радваш, че я имаш.

— Защо ти не я работиш, щом толкова ти харесва?

— С удоволствие бих започнал работа.

— Защо не започнеш тогава? Може би и ако двамата работехме, нямаше да живеем в мизерия!

По изражението му познах, че думите ми го бяха засегнали дълбоко и веднага съжалих, че ги бях изрекъл. Но не ми стигаше смелост да му се извиня. Обърнах се към мивката и започнах да търкам чинията още по-яростно.

— Не прекарвам ли дните си, търсейки работа? — попита той, повишавайки глас. — Надявам се, че никога няма да научиш какво е всеки ден да затръшват вратата в лицето ти.

— Не възнамерявам да научавам.

— И аз не съм *възнамерявал* да се редя на опашка за помощи, но се случи.

— Никога няма да ме видиш на опашка за помощи.

— Знам, че се срамуваш от мен, Рос — каза той. — Самият аз се срамувам от себе си. Боли ме, че единственият ми син ме смята за неудачник. Радвам се, че майка ти не е...

— Просто *трябваше* да споменеш и нея, нали? Нямам търпение да се махна отгук — заявих и треснах чинията върху плота. — Искам да се махна от тази ситуация!

Той понечи да ми отговори, но аз го прекъснах:

— Знам какво ще кажеш: ако не бях отхвърлил предложението за договор от Манчестър Юнайтед, нямаше да бъда в това положение.

Той взе чашата си и тръгна към вратата.

— Всъщност щях да кажа, че няма да си в това положение винаги, защото си твърде талантлив, за да свършиш като мен.

Исках да кажа нещо, докато го гледах как върви към дневната, но думите просто не идваха. За първи път от години видях баща си като човешко същество, а не като част от мебелировката. Осъзнах, че той е истинска личност с истински чувства, а не просто някой, живеещ в тази къща, която не беше дом. Той също бе понасял самотата, настанила се на булевард „Дълбрук“ № 57, откакто майка ми почина преди седем дълги години, а освен това *трябваше* да понася срама от това, че бе безработен. Едно време беше страхотен дърводелец, а сега

кръстосваше улиците, търсейки работа, която никой друг не искаше. Моят живот бе като утопия в сравнение с неговия.

Сега се чувствах ядосан и виновен. Ужасен ден, който исках да забравя възможно най-бързо. Направих си чаша чай и се запътих обратно към стаята си, въпреки че трябваше да отида в дневната и да му се извиня. Минавайки покрай вратата на дневната, погледнах вътре и видях, че той гледаше през прозореца. Гледката не беше особено вдъхновяваща — няколко редици малки, сиви къщи. Продължих към стаята си.

Включих лаптопа и проверих коментарите за „Невъзможната каскада“. Имаше стотици нови и аз ги изчетох от началото до края. За съжаление, това не оправи настроението ми, защото почти всички описваха клипа като „фейк“ или пък ме призоваваха да разкрия самоличността си.

Прочетох последния коментар:

„Трябва да се съглася с предишните коментари. Това е толкова очевиден фейк, че е направо смешен. Нищо чудно, че 365 не иска да свали маската си. Не напускай другата си работа, приятел!“

В този момент реших да се откажа и изтрих клипчето, за което бях работил толкова здраво. Съмнявах се, че някога ще запиша ново такова. Събрах всичките скици на потенциални каскади от бюрото си и ги хвърлих в коша за боклук.

Замислих се дали да не заснема едно последно клипче без маската, но бързо реших да не го правя — пак щяха да ме нарекат „фейк“, но вече щяха да знаят кой съм и да ме тормозят още повече. Никога нямаше да ме оставят на мира. Нямаше да мога да избягам от киберлешоядите.

Снимането на клипчета бе единственото нещо, което ме предпазваше от това да не загубя разсъдъка си, но изглежда любимото ми занимание вече бе история. Трябваше да си намеря ново хоби. Но не се сещах какво може да бъде то, така че влязох във Facebook, за да убия няколко часа. Никаква активност. Нито един от седмината ми приятели не беше онлайн.

Ъпдейтнах статуса си на „Най-ужасният ден в живота ми!“, след което понечих да затворя страницата. Но точно тогава се отвори прозорче за чат.

„Защо е бил най-ужасният ден в живота ти?“

Присвих очи и видях, че беше Джема. Явно току-що беше влязла във Facebook. Част от мен се радваше, че се бе свързала с мен, но друга част изобщо не искаше да говори с нея. Бях сигурен, че щеше да ми се наложи да отговарям на трудни въпроси.

„Просто беше“, написах аз.

„Аз съм виновна, нали? Не беше моя работа да те критикувам така този следобед.“

„Не е това. Днес просто всичко ми вървеше накриво.“

„Всички имаме подобни дни, Пепеляшке.“

„Ей!“, написах аз. „Нали нямаше да ме наричаш така?“

„Ха-ха. Извинявай, Рос“, написа тя, след което ми зададе един доста труден въпрос. „Защо бе покрит с прах тази сутрин?“

Наистина ме свари неподготвен. Извинението, че съм чистел тавана, нямаше да мине при Джема — не така, както бе минало при Рейнълдс. Не можех да ѝ кажа истината, защото тя звучеше дори по-неправдоподобно.

Поставих пръсти на клавиатурата и написах единственото обяснение, което Джема щеше да повярва:

„Паднах от скейтборда на път за работа.“

Отне ѝ известно време да ми отговори, най-вероятно, защото се бе превивала от смях.

„Нарани ли се?“

„Не.“

„ОК, тогава мога да ти кажа ХА — ХА — ХА!“

„Поне никой не ме видя, когато паднах. Това е най-важното.“

Последва дълга тишина и аз реших отново да насоча разговора към темата, която бяхме зачекнали този следобед. Изненадах дори себе си, когато написах:

„Днес беше права. Не съм като останалите момчета.“

„Това е очевидно.“

„Не се шегувам, Джема. Наистина съм различен.“

„По какъв начин?“

„Трудно е за обяснение.“

„Можеш да ми кажеш, Рос! Ние сме най-добри приятели.“

„Не съм казвал на никого.“

„Падаш си по момчета?“

„Не! Господи, не!“

„Тогава какво?“

„Толкова е трудно за обяснение.“

„Опитай се.“

„Не мога.“

„Типичен мъж. Може би трябва да се запишеш в «Дарба за един милион долара», щом си толкова различен!“

„О, не се сърди!“

„Слушай, майка ми иска да изключи компютъра. По-добре да тръгвам.“

„Добре.“

„Ще се видим на работа в петък.“

Тя излезе от Facebook и ме остави да се проклинам за това, че бях споделил толкова много с нея. Два пъти за един ден се бях опитал да я допусна в моя свят и двата пъти се бях провалил. Дори не си направих труда да затворя страницата и да изключи лаптопа както трябва. Просто натиснах с палец бутона за изключване и екранът потъмня. Сложих лаптопа на пода и се завих с юргана. Лампата в спалнята изгасна.

Какъв ден! Бях се скарал с Джема и с татко, Рейнълдс ме бе тормозил през целия ден, отново се бях олепкал с шайката идиоти на ъгъла и едва не бях загинал размазвайки се в бетонен стълб.

Чувствах се изтощен от всички тези събития и имах чувството, че клепачите ми са направени от олово. Не си спомнях някога да съм бил толкова изморен и след няколко секунди вече бях задрямал. Най-накрая се бях успокоил.

— Чакай малко! — възкликнах и седнах в леглото. — Какво, по дяволите, е „Дарба за един милион долара“?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДЕН, КОЙТО ДА ЗАБРАВИШ

Алармата на часовника звънна в осем, но вече бях буден. Всъщност почти не бях спал. Щракнах с пръсти и алармата спря да пици, а аз отново се обърнах към лаптопа. Бях влязъл в YouTube, но не в канала си. Вече няколко часа гледах един необикновен клип, отново и отново. Казваше се „Дарба за един милион долара.“

Клипът изпрати въображението ми в стратосферата. Той започваше със златен символ, който представляваше земното кълбо в буквата G, въртящо се на черен фон, след което думите „Международен научен консорциум Голдинг“ се появяваха в долната част на екрана. Миг след това се озовавахме в телевизионно студио. Камерата първо се фокусираше върху привлекателна жена, която бе известен американски водещ на новини, но никога преди не бях чувал името ѝ, защото не гледах много телевизия. Срещу нея седяха двама мъже, и двамата около петдесетте. Единият бе официално облечен, с тен и късо подстригана сива коса. Другият бе болезнено кльощав и имаше къса бяла брада и очила с дебели стъкла.

Водещата започна да говори:

— Здравейте, аз съм Мелинда Джонсън и днес ще разговарям с двама много различни мъже, които са обединили усилията си, давайки началото на инициатива, която може да донесе на някой един милион долара. Това е едно много необикновено състезание, наречено „Дарба за един милион долара“. Ще разговарям с мъжете зад тази идея: професор Марк Фостър и предприемачът милиардер Пол Голдинг.

Камерата се фокусира върху двамата гости и добре облеченият мъж започна да се кикоти. Той сложи единия си крак върху другия и се облегна назад на стола.

— Предприемач милиардер не е официалната ми длъжност, но предполагам, че можеше и да е по-лошо!

И тримата се разсмяха, но Голдинг продължи да се смее дълго след като другите двама спряха.

Джонсън пое контрол върху интервюто, обръщайки се към професор Фостър:

— Професоре, много хора може би знаят кой сте, но не заради работата ви като физик.

— Да — отговори Фостър с усмивка. — През последните месеци станах популярна обществена фигура, без да съм искал това, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Джонсън с усмивка. — Много хора знаят името ви заради публичния ви скандал с Йохан Ван Гор, известният, вече с лоша слава, екстрасенс и медиум.

— Така е. В интервю за един вестник казах, че според мен Ван Гор е шарлатанин, който краде парите на уязвими хора, загубили близък човек.

Джонсън прекъсна професора, обръщайки се към камерата.

— За тези, които не са чували за Йохан Ван Гор, той имаше телевизионно предаване, в което твърдеше, че разговаря с мъртвите роднини на хора от публиката. Предаването предизвика много критики поради високата цена на билетите.

Професор Фостър се намеси:

— Хиляда долара за билет, доколкото си спомням. Ван Гор не реагира добре на думите ми и отправи остри нападки по мой адрес. Така че аз му отправих предизвикателство — да подложи талантите си на изпитанието на науката. Няма нужда да казвам, че се провали.

— И това *предизвикателство*, както го наричате, е довело до тази ваша инициатива?

— Може и така да се каже. След предаването с Ван Гор бях затрупан от писма на хора, които твърдяха, че имат специални дарби. Заявих, че ако имах един милион долара, бих ги предложил на всеки, който може да докаже, че греша. Очевидно не разполагам с такава сума и си помислих, че нещата ще свършат дотук.

Джонсън се обърна към другия си гост.

— И тук на сцената излизате вие, господин Голдинг.

— Да. Бях работил по няколко предишни проекта с професора и когато чух за неговото предложение, реших, че ще бъде интересно, ако дам парите.

— И нямате никаква друга цел?

— Никаква, освен да направя реклама на последния си хотел.

— Ще се върнем към това след минутка. Това означава ли, господин Голдинг, че не търсите потенциални служители? Сигурна съм, че един екстрасенс би бил от полза за човек като вас. Със сигурност ще ви даде предимство на следващата ви бизнессреща.

Голдинг се засмя и поклати глава.

— Мога да разчитам хората достатъчно добре и не се нуждая от екстрасенс, който да върти работата ми вместо мен. Предполагам, че откакто прочетох първия си комикс „Супермен“, винаги съм бил заинтригуван от идеята за човек, който има свръхчовешки сили.

— Значи не търсите единствено някой, който може да говори с мъртвите?

— Не — намеси се Фостър. — Търсим някой, който има необикновена дарба. Независимо дали става дума за способността да се четат мисли, да се разговаря с мъртвите, да се общува с животни или дори да се местят предмети, без да се докосват.

След това Джонсън се обърна към Фостър:

— Звучи ми малко като X Factor или American Idol. Вие ли ще играете ролята на Саймън Коуел в това състезание, професоре?

Професор Фостър сякаш доста се обиди от това сравнение и се изправи в стола си.

— Със сигурност не — отвърна той. — Това състезание няма да се излъчва по телевизията.

— Несъмнено очаквате хиляди жадни за слава хора да се запишат за участие?

— Възможно е, но те няма да бъдат допуснати да участват, ако това е единствената им причина. Тук не става дума за слава.

— Но...

Голдинг прекъсна водещата, казвайки:

— Ще съобщим самоличността на победителя само ако той или тя пожелаят това. Но ако победителят предпочете анонимността, мога да ви уверя, че хората никога няма да научат името му.

Водещата изглеждаше малко смутена от този отговор, но бързо се съвзе и попита:

— Кога ще се проведе състезанието?

— Започва на първи юни — отвърна Голдинг. — Ще се проведе в Лондон, Англия, в хотел „Голдинг Плаза“, който притежавам.

Интервюта и тестовете ще бъдат проведени в конферентната зала от квалифицирани служители, подбрани лично от професора.

— Доколкото знам, състезанието ще продължи един месец, нали?

— Да, само един месец. Официалното отваряне на хотела е насрочено за края на юли, така че решихме последните интервюта да бъдат проведени на първи юли.

Джонсън се обърна към камерата и се усмихна.

— Звучи като един много вълнуващ месец. Ако искате да се запишете за участие в „Дарба за един милион долара“, можете да отидете в официалния уебсайт за повече информация.

Клипът свърши и мозъкът ми се изпълни с възможности. Вече бях проверил разменните курсове онлайн и един милион долара се равняваха на повече от седемстотин и петдесет хиляди евро. Това бяха много пари. Достатъчно, за да променят живота ми завинаги, но вече бе краят на юни и оставаше само една седмица до състезанието.

Освен това то се провеждаше в друга държава, а татко не бе от тези родители, които биха пуснали седемнадесетгодишния си син да се лута сам из Лондон. Какво можех да му кажа? Бях си блъскал главата над това цяла сутрин, но още не бях успял да измисля правдоподобна причина да замина за Лондон. Ако възнамерявах да отида, трябваше да пазя причините за това в тайна, което можеше да ми причини големи неприятности. Освен това трябваше да напусна работа. Не че това звучеше толкова лошо, но в случай на неуспех, щях да се завърна в живот, който бе дори по-ужасен от този, който бях изоставил.

Но мислите за едно ново начало ме бяха развълнували. С тези пари можех да направя толкова много неща! Можех да се преместя в Калифорния, да си направя яка татуировка, да си купя скъпи дрехи, нов скейтборд...

Всъщност можех да си купя сто нови скейтборда и готин апартамент на крайбрежието. Усмигнах се, представяйки си една много по-готина версия на себе си, караща скейтборд край океана. Наистина ли можех да го направя, или просто мечтаех? Едно беше сигурно — ако не опитам, щях да съжалявам за това до края на живота си.

Потокът на мислите ми бе прекъснат, когато баща ми почука на вратата. Да говоря с него бе последното нещо, което исках в момента, особено след караницата от снощи, но трябваше да отговоря. Ако

исках да го убедя да ме пусне да отида до Лондон, първо трябваше да се сдобря с него.

— Влез — казах.

— Излизам за няколко часа — рече той, пристъпвайки предпазливо вътре. — Реших отново да пробвам да си намеря работа. Предполагам, че последните няколко седмици се застоях вкъщи.

— Татко, не исках да кажа тези неща, които ти наговорих снощи. Знам, че даваш всичко от себе си, опитвайки се да си намериш работа.

— Напоследък не се опитвам достатъчно.

— Не те обвинявам. Колко пъти си чувал думите „Молбата ви се отхвърля“?

— Загубих бройката.

Той се приближи, а аз бързо натиснах копчето Back Space и браузърът зареди предишната страница — фриърън клипче. Не исках баща ми да вижда клипа за „Дарба за един милион долара“.

— Значи така си прекарваш времето — рече той, — гледайки тези ненормални клипове.

— Не са толкова ненормални.

— На мен ми изглежда ненормално да скачаш от стени.

— Нарича се фриърън и е много популярен спорт.

— Добри пари ли изкарват тези, които го практикуват?

— Не искам отново да подхващаме тази тема.

— Нито пък аз. Но ми изглежда опасно, Рос. Можеш да си счупиш врата, опитвайки се да правиш такива каскади.

— Няма да счупя нищо.

— Така ли? Да не си специален?

— Нямах представа...

— Всеки мисли, че е специален, преди да осъзнае колко уязвим е всъщност.

Тъкмо се канех да му отвърна нещо остроумно, когато се сетих за разговора ни снощи и за това как бе свършил той. Затова просто свих рамене и не казах нищо.

— Е, аз по-добре да тръгвам — рече татко, поглеждайки към часовника над прозореца. — Днес на работа ли си?

Аз също погледнах часовника. Вече бе девет и пет. Закъснявах.

— На работа съм. Тръгвам след няколко минути.

— Добре. Приятен ден — каза той и излезе от стаята ми.

— И на теб — извиках след него. — И късмет.

Това беше най-цивилизованият разговор, който бяхме водили от години. Струваше ми се, че и двамата бяхме започнали да ненавиждаме дългата тишина, изсмукала живота от тази къща. Може би нещата бяха започнали да се променят. Може би това беше краят на трудния период. Само ако му бях обяснил защо бях отказал на Манчестър Юнайтед... Нещата можеха да са много по-различни. Само ако майка ми беше жива. Тя щеше да изглади нещата. Умееше да прави това. Може би нямаше да крия силите си, ако тя все още бе жива. Не мисля, че щях да ги крия от нея. Нямаше да мога, а и нямаше да искам да го правя.

Изключих лаптопа. Реших, че ще помисля за „Дарба за един милион долара“ след края на смяната ми в „Дилейни“.

ПЕТА ГЛАВА

ДА ОСЪЩЕСТВИШ МЕЧТАТА СИ

Напуснах супермаркета в седем часа и се запътих към вкъщи бавно като охлюв. Работата често изцеждаше силите ми до последната капчица. Имах чувството, че ставаше все по-трудна и досадна. Когато наближих ъгъла, идиотите от местната банда започнаха да крещят към мен през улицата, но този път не реагирах. Нямах енергия да използвам дарбата си така, както бях направил предишната вечер. Сложих слушалките в ушите и надух музиката. Мислех, че това ще ме съживи, но си останах муден и апатичен като зомби.

Когато влязох в къщата, веднага тръгнах нагоре по стълбите, влачейки раницата и скейтборда. Очите ми бяха почти затворени, а краката ми сякаш бяха от олово.

— Ти ли си?

— Това, което е останало от мен.

— Гаден ден?

— Може да се каже.

— Искаш ли да ти направя нещо за ядене?

— Не, в момента нямам сили за твоето готвене.

Чух го как се смее, докато отворях вратата на стаята си. Поне бях развеселил някого днес.

Паднах по лице върху леглото и извиках във възглавницата:

— Имам нужда от ваканция! От много дълга ваканция на място, където няма супермаркети! Пустинята Сахара, Гренландия, дори Монголия ще свърши работа.

Не след дълго умората ме надви и задряхах. Спах дълбоко над четири часа. Когато се събудих, погледнах към часовника и осъзнах, че ме чака безсънна нощ, без да имам какво друго да правя, освен да мисля за състезанието. Това щеше да бъде опасно. Винаги ставаше опасно, когато имах време за мислене, защото мислите ми обикновено водеха до планове, а плановете обикновено ме вкарваха в неприятности.

Излязох от стаята си и поех към кухнята, за да си направя нещо за ядене. Татко вече си бе легнал и къщата бе непоносимо тиха. Представих си колко тиха щеше да стане, когато замина за Лондон, колко празна и пуста щеше да изглежда. Зачудих се колко самотен щеше да се чувства татко, когато най-накрая се изнеса. Съжалявах го за много неща. Така и не успя да се свърже след смъртта на майка ми и предполагам, че той бе единственото нещо, което стоеше между мен и напускането на Дълбрук и записването за участие в „Дарба за един милион долара“. Не можех да го обвинявам за това, че смъртта на майка ми го промени. Животът ми щеше да бъде много по-различен, ако тя беше жива. Винаги знаеше какво да каже, независимо колко трудно бе то. Просто ме прегръщаше и казваше нещо вдъхновяващо. Липсваше ми толкова много. Спомням си това, което каза татко на погребението — че само две неща са по-силни от мъката му: любовта, която още изпитва към жена си, и късметът, че бе прекарал двадесет години от живота си с нея. Поне имаше спомени. Понякога се чудех дали щях да имам подобен късмет — да срещна някое наистина специално момиче, което да ме обича, независимо от всичко.

Татко бе единствената пречка. Какво можех да му кажа? Как можех да го накарам да разбере?

В главата ми се оформи лукав план, но беше твърде рискован. Изненадах себе си, като сериозно се замислих дали да не го приведа в действие. Можех ли да направя нещо подобно? Замислих се дали да не се кача горе и да го събудя, но накрая реших да оставя това за сутринта. Щях да приведа плана си в действие, ако все още ми стискаше, когато се събудех.

Занесох една гореща чаша чай в стаята си и влязох в интернет, за да проуча състезанието. Открих много малко факти. Изглежда организаторите предпочитаха да държат хората в неведение. Все пак открих няколко снимки на опашка от хора пред хотел „Голдинг Плаза“, която бе дълга почти километър.

На официалната страница имаше само един факт: „Още не сме открили победител.“ Все още имах шанс да спечеля този милион, но ако исках да се възползвам от този шанс, трябваше да взема решение съвсем скоро. Оставаха само още няколко дни, а трябваше да организирам много неща, ако исках да замина за Лондон. Имах нужда

от пари, а щяха да ми платят чак в края на месеца, което щеше да бъде твърде късно.

Бръкнах под леглото и извадих една стара кутия от обувки. Вътре държах оскъдните си спестявания: двеста евро в малки банкноти. Влязох в интернет и проверих за полети до Лондон, но вече бе твърде късно: всички полети бяха резервирани. Ако исках да стигна до Лондон, трябваше да пътувам с ферибот или автобус. Страхотно.

Погледнах към жалката купчина банкноти. Какво правех? Това беше лудост! Наистина ли смятах да направя това? Ако някой разбереше, че съм се записал за участие в това състезание, щях да стана за смях! И без това ми се подиграваха за това, че съм странен.

Прибрах парите в кутията за обувки и я изритах обратно под леглото. Трябваше да мисля трезво. Това бяха напразни надежди.

Извадих униформата си от гардероба. Погледнах към плаката, залепен за вътрешната страна на вратата. Беше стар плакат на компютърната игра *Тони Хоук*. Едно време ми беше любимата.

Ако спечелех състезанието, можеха да направят компютърна игра за Рос Бенгли. Усмивнах се и си представих как моята дигитална версия кара скейтборд, скачайки от покрив на покрив. Деца, които ме молят за автографи. Момичета, които ме молят за автографи... Усмивката ми стана още по-широка. Веднага извадих кутията за обувки и отново преброих банкнотите.

Най-накрая бях взел окончателно решение. Щях да рискувам и да се запиша за участие в състезанието.

Събудих се стреснато от звука на алармата. Инстинктивно махнах с ръка към будилника, който изхвърча от перваза на прозореца и се блъсна в отсрещната стена.

— Трябва да бъда по-внимателен с това нещо — казах, гледайки ръката си.

Повечето сутрини просто си представях как алармата се изключва и това се случваше. Понякога щраках с пръсти, но едва сега бях осъзнал, че махването с ръка прави дарбата ми много по-мощна, но и малко непредсказуема.

Бях се събудил изпълнен с решимост. Това бе денят, в който щях да осъществя мечтата си, така че скочих от леглото, облякох се и хукнах към кухнята, където татко прекарваше сутрините си. Бях чакал дълго, за да направя това и не възнамерявах да чакам повече.

— Станал си рано — отбеляза татко, когато влязох в кухнята, изпълнен с увереност. — Какво те е оживило така?

— Искаш ли да поритаме малко в градината, преди да излезеш?

Той едва не се задави с овесената си каша.

— Искаш да играеш футбол с мен? В задния двор? Сега?

— Да — отвърнах и излязох от стаята. Върнах се минутка по-късно с кожена топка под мишница. — Хайде.

— Не си ли вече голям за тези неща?

— Може ли да си твърде голям, за да риташ топка с баща си?

— Предполагам, че не.

— Само пет минути.

— Едва ли, Рос.

Той бавно стана и занесе купичката си до мивката, след което се насочи към коридора. Почувствах се така, сякаш някой бе спукал балона ми с карфица и пуснах топката на плочките в кухнята. Планът ми вече се разпаднаше.

Той спря на прага и се обърна към мен. Дълго време се гледахме, но изведнъж той се усмихна и рече:

— Добре. Пет минути.

Засмях се и вдигнах топката. Хванах го за ръката и го повлякох към задния двор, ухилен широко и клатейки глава. Прекосих двора и застанах до оградата, а той остана близо до къщата.

Започнахме. Първо му подадох топката, а той я вдигна и я изпрати обратно към мен по въздуха (на младини беше много добър). Няколко минути си подавахме така, без да говорим. Просто се наслаждавахме на нещо, което бяхме правили толкова често в миналото.

Най-накрая татко наруши тишината.

— Не съм те виждал да риташ топка от години, момче. Обичах да те гледам как играеш. Беше толкова добър.

— Някога мислил ли си, че съм *твърде* добър?

— Ти беше най-обещаващият млад футболист, когото някога съм виждал. Не разбрах защо се отказа.

— Не беше лесно.

— Но защо го направи? Този въпрос ме гложди от много отдавна. Знам, че според теб ставаше дума единствено за парите, но аз бях поразтревожен от това, че изведнъж загуби желание да правиш каквото и

да било. Винаги си странял от другите хора и не исках да се превърнеш в отшелник. Просто искам да знам защо се отказа. Няма да те съдя. И нека поне веднъж да не говорим за пари.

Отне ми известно време да формулирам отговора си. Това беше най-трудният въпрос, който някога ми бяха задавали. Чудех се как да му обясня, особено, при положение че решението да се откажа от футбола бе предизвикало толкова търкания помежду ни.

— Не мога да ти обясня — казах накрая, — но мога да ти *покажа*.

Ритнах леко топката и тя се изтъркаля по тревата към него, но изведнъж започна да се върти, промени посоката си и се върна при мен. Сложих крака си върху нея.

Баща ми не успя да осъзнае какво точно бе видял.

— Как направи...?

— Не беше случайно — казах му. — Ще ти покажа пак. Този път ритнах топката по-силно. Тя се насочи към него, но изведнъж подскочи и премина над главата му, удари се в стената на къщата, мушна се между краката му, стрелна се към мен и спря под крака ми.

Той бе като застрелян.

— Как...?

— Не можех да играя повече, татко. Не беше честно към другите футболисти.

— Но...

— Разбираш ли? Мога да правя това и с други неща.

Посочих към къщата и една висяща саксия с цветя започна да се върти все по-бързо и по-бързо, докато накрая веригата се скъса и тя се разби на земята.

— Сега разбираш ли?

— Не вярвам...

— Повярвай, татко. Истина е.

Посочих към друга висяща саксия и направих същия номер, след което накарах простора да прави лупинги като въже за скачане.

— Мога да местя неща, без да ги докосвам. Просто трябва да си представя как нещо помръдва и то го прави.

— Защо не ми каза? — попита татко, когато всичко в двора спря да се движи.

Прекоших градината и застанах срещу него.

— Не ти казах, защото знаех, че като малък си мечтаел да играеш за Манчестър Юнайтед. Но когато започнах да играя футбол, ти постави надеждите да осъществиш тази мечта на моите рамене. Не исках да те разочаровам, но не можех да го направя. Не съм измамник. Истински съм!

— Кога откри този талант?

— Появи се в мен малко след като мама почина. Бях сам в стаята си след погребението и много се ядосах. Разни предмети започнаха да се чупят, а други да кръжат във въздуха около мен. Отначало не исках да казвам нищо, защото не знаех какво да мисля. Ти не се държеше нормално, а и не ме слушаше, така че не ти казах и след време това стана моята тайна. Това беше нещо, за което никой не знаеше. След това открих, че мога да използвам тази дарба на футболния терен и отначало беше страхотно, но след време започнах да се срамувам от това, което правех. Погледът в очите на другите играчи, когато вкарвах гол, винаги ме караше да се чувствам виновен. Не можех да се преструвам, че съм нормален играч, който постоянно вкарва невероятни голове. Вече не съм дете и трябва да използвам тази дарба за нещо, което е по-значимо от вкарването на топка в мрежата или ускоряването на скейтборд до сто километра в час.

— Караш скейтборда си със сто километра в час? Осъзнаваш ли колко опасно е това?

— Само го движа със сто километра в час, не го карам... — излъгах. — Трябва да съм луд, за да направя това.

Той се пресегна и ме прегърна, за първи път от много години.

— Съжалявам, татко.

— Не се извинявай. Аз съм този, който трябва да се извинява. — Той стисна раменете ми, след което се дръпна и ме погледна в очите. — Защо изведнъж ми казваш това? Нещо променило ли се е?

Поех си дълбоко въздух.

— Ами... има едно нещо... един клип, който искам да гледаш.

Чувствах се като различен човек, когато пристигнах на работа тази сутрин. Старият Рос го нямаше. Новият Рос бе пристигнал. Щях да осъществя мечтата си.

Сутринта се изниза неусетно бързо и не след дълго дойде обедната почивка.

Прекарах я в задния двор, наслаждавайки се на слънцето. Не се бях чувствал толкова спокоен от години. Бях уверен, хладнокръвен, развълнуван и изпълнен с решимост. Чувствах се толкова добре, че можех да преместя планина с едно махване на ръка.

След време Джема излезе от складовото помещение и седна до мен. Тъкмо се канеше да каже нещо, но думите заседнаха в гърлото ѝ, а очите ѝ се ококориха изумено.

— Какво, по дяволите, става? — попита тя.

В ъгъла на двора имаше два големи метални контейнера за смет. Всеки ден изпразвах боклука в тях, но винаги оставях хартиени и картонени кутии, пръснати по земята. Двамата с Джема седяхме и гледахме как боклуците бавно се въртят и издигат във въздуха, сякаш бяха миниатюрни космически кораби. След време боклукът оформи колона, висока около десет метра, която бавно се въртеше.

— Какво причинява това? — ахна Джема. — Няма никакъв вятър.

Колоната започна да се олюлява и изведнъж се срути, а боклуците отново се пръснаха из двора.

— Това беше много странно — каза Джема.

— Светът е странно място — отвърнах. — Джема, ако имаше възможност да осъществиш мечтата си, щеше ли да го направиш, независимо от свързания с това риск?

— Честно да ти кажа, не мисля, че мечтите ми са особено рискови.

— Добре, ще го формулирам по друг начин: ако имаше мечта и само една възможност да я постигнеш, би ли използвала тази възможност, независимо от това колко рискована е тя?

— Теоретично...

— Хайде, Джема!

— Да. Бих я използвала и не бих позволила на нищо да застане на пътя ми. Но за какво всъщност говорим тук?

— Трудно е за обяснение.

— Отново се опитваш да бъдеш тайнствен, а? — отвърна Джема и поклати глава. — Винаги си тайнствен, Рос. Твърде тайнствен.

— Не съм тайнствен. Всъщност за първи път в живота си съм честен и откровен. Ще осъществя мечтата си, Джема.

— За какво говориш?

— Мислиш ли, че хората трябва да живеят така, както искат?

— Разбира се.

Щях да живея така, както искам. Щях да направя това, за което мечтаех.

— Няма да съжалявам, че съм поел този риск — казах аз, след което станах и закрачих уверено към супермаркета. — Определено няма да съжалявам за това.

Минах през складовото помещение, опразних шкафчето си и влязох в супермаркета. Разхлабих вратовръзката си и я издърпах.

Когато стигнах касите, видях, че Рейнълдс ме гледа смръщено.

— Бентли! Какво съм ти казал за носенето на вратовръзка, докато си в супермаркета?

Хвърлих вратовръзката към него.

— Ти я носи, защото на мен ми писна да те слушам, писна ми от тази проклетата работа, която е почти толкова ужасна, колкото твоя мустак!

Всички от персонала и повечето клиенти започнаха да се кикотят, а аз излязох навън през двойната врата. Рейнълдс стоеше неподвижно и гледаше така, сякаш бе видял призрак. Лицето му бе преbledняло. Той сложи ръка на мустака си, обърна се към касиерките и изсъска:

— Защо не работите?

Но всички продължаваха да се кикотят, а няколко малки деца сочеха косматата горна устна и се превиваха от смях.

Пуснах скейтборда пред краката си и го подкарах към улицата. Махнах с ръка и стотици колички се пръснаха във всички посоки из паркинга. Това беше един последен шамар за Рейнълдс, който се бе държал толкова ужасно с мен. Щеше да му отнеме поне час да върне всички колички по местата им.

Сложих слушалките в ушите, пуснах си музика и вдигнах победоносно юмрук, носейки се надолу по улицата. Хората по тротоарите гледаха втрещено как скейтбордът ми развива скорост, на която биха завидели повечето автомобили. Отметнах глава назад и изревах:

— Ще осъществя мечтата си!

През целия следобед гласът ми отекваше из улиците на Дълбрук.
— Ще осъществя мечтата си! Ще осъществя мечтата си!

ШЕСТА ГЛАВА

ПЪТУВАНЕТО

Беше късно вечерта, а адреналинът, владял тялото ми целия следобед, отдавна се бе стопил. Бях прекарал голяма част от вечерта, разглеждайки разписания на автобуси и фериботи — както британски, така и ирландски. Открих ферибот, който отплаваше от Дъблин утре на обяд, което означаваше, че трябваше да тръгна рано сутринта. Фериботът щеше да ме отведе в Уелс, откъдето можех да хвана автобус, който да ме закара в сърцето на Лондон. Бях планирал всичко до съвършенство. Дори бях получил съгласието на татко. За мое изумление.

Когато той се върна вкъщи след дългия ден, който бе прекарал, търсейки работа, татко ме извика долу в дневната. Седнах на дивана до него и той започна да говори за клипа, който му бях пуснал тази сутрин. Разбираше защо исках да се запиша за участие в „Дарба за един милион долара“ — все пак наградата беше страхотна. Но бе и разтревожен, най-вече защото настоявах да пътувам сам.

— Просто имам лошо предчувствие за това, Рос. Ти си само на седемнадесет години!

— Но нали ти казах, че ще бъде само за няколко дни? Какво може да ми се случи? Ще се върна, преди да разбереш, че ме няма.

— Въпреки това мисля, че си твърде млад и неопитен, за да отидеш сам. Лондон е много по-различен от Мейбрук. В големи градове като Лондон има много опасни хора, които биха се възползвали от един младеж, който пътува сам.

— Помниш ли какво ти разказах за бетонния стълб?

— Да.

— Мина ли покрай него на път за вкъщи днес?

— Да.

— И?

— Изглеждаше така, сякаш го е ударила ракета.

— Точно — казах. — Мога да се грижа за себе си. Ако някой се опита да ми навреди, ще му се иска никога да не ме е срещал.

— Това ме плаши не по-малко! Не искам да си го изкараш на някой джебчия. Ще го направиш на кайма и ще те арестуват!

— Това няма да се случи. Слизам от автобуса и отивам право в хостела, който открих онлайн. На следващия ден отивам право в хотел „Голдинг Плаза“. Печеля състезанието и веднага се прибирам вкъщи. Кълна се.

— Тревожа се.

— Недей. Взимам телефона си и ще ти се обаждам всеки ден. Обещавам.

— И още как. Само да си посмял да не ми се обадиш — лошо ти се пише.

Той стана от дивана и взе един плик от масичката до телевизора.

— През последните няколко месеца събрах малка сума. За да можем да платим сметките си през зимата. — Той пусна плика в скута ми и се усмихна. — Не е много, но ще ти стигне за полет до вкъщи, в случай че се наложи.

— Не мога да взема това, татко. Как ще платиш сметките без тези пари?

— Синът ми ще спечели „Дарба за един милион долара“.

Протегнах ръка и баща ми я стисна. Не знам защо го направих — просто реших, че трябваше. Никога преди не бяхме стискали ръцете си, освен в църквата, когато бях много малък... но не мисля, че това се брой.

— Да не си купиш нов скейтборд с тези пари — предупреди ме той. — Може да съм стар, но съм запомнил как изглежда скейтбордът ти с този странен анимационен герой, който си нарисувал на него (от долната страна на борда имаше рисунка на Джак Скелингтън от „Кошмар преди Коледа“) и ще разбере, ако си купиш нов.

— Не отивам там, за да си купя нов скейтборд, татко. Отивам, за да докажа нещо на себе си... и да спечеля един милион долара.

— Не мисли толкова много за парите, синко. Не е здравословно.

— Няма. Дори не знам какво бих правил с един милион долара.

— Сигурен съм, че ще ти дойдат една-две луди идеи.

— Само една-две — ухилих се. — Отивам да си приготвя багажа.

След разговора ни се захванах с трудната задача да си избира подходящи дрехи за пътуването. Майка ми винаги казваше, че добрият външен вид е половината битка. Освен това обичах да се обличам добре. Изгладих всички дрехи, които щях да взема със себе си, след което ги изгладих втори път (не бях особено добър в гладенето). Напълних раницата си с всичко, което щеше да ми трябва.

Но музиката беше по-важна от дрехите. Щях да полудея по време на дългото пътуване без достатъчно добри парчета, които да слушам, така че включих телефона си в лаптопа и прехвърлих десетина албума.

Тъкмо бях завършил с качването на музиката, когато получих SMS. Беше от Джема.

Какво ти стана днес? След обедната почивка влязох в супермаркета и заварих всички хора да се смеят на Рейнълдс!

Ваучерът ми бе свършил и не можех да й изпратя есемес в отговор. Трябваше да си купя нов ваучер, преди да се кача на ферибота. Влязох във Facebook, надявайки се, че тя ще бъде онлайн. Беше.

Ето те! Какво се случи днес?

Явно ми беше сърдита.

Просто ми писна да не правя това, което искам.

Да не правиш това, което искаш? Господи, понякога се изразяваш много неясно.

Писна ми да се преструвам на някой, който не съм! Искан да напусна работата в „Дилейни“ още от деня, в който започнах, но ме беше страх. Вече не се страхувам.

Какво се промени?

Всичко. Утре сутрин напускам страната.

Какво? Това е много странна седмица за теб, а?

Така е и ти си виновна за всичко.

Как стигна до това заключение?

Ти ми каза за „Дарба за един милион долара“.

Имаш предвид онзи X Factor за изроди?

Точно.

Но какво общо има това с теб?

Изведнъж телефонът ми започна да звъни. Беше Джема и аз не отговорих веднага. Струваше ми се, че беше в лошо настроение.

— Здравсти — казах. — Как върви?

— Най-накрая започвам да разбирам, Рос.

— Така ли?

— Знам защо боклуците в двора се държаха толкова странно днес. Бил си ти, нали? Ти си ги накарал?

— Аз бях.

— Как?

— Просто го направих. Не знам как или защо. Мога да местя неща, без да ги докосвам. Имам тази дарба от години, но я пазех в тайна от всички.

— А сега ще я разкриеш пред света?

— Не! Самоличността на победителя няма да бъде оповестена.

— Не бъди наивен, Рос. Всички вестници в северното полукълбо са изпратили свой репортер на състезанието.

— Но нищо няма да бъде оповестено. Дори не показват лицата на участниците на снимките в сайта.

— Ще бъде различно, ако някой спечели.

— Не ми пука, Джема. Вече реших да участвам.

— Кога заминаваш?

— Утре сутринта.

— Толкова скоро...

— Нямам търпение. Остават само още два дни за записване.

— А ако спечелиш... ще се върнеш ли?

— Не искам повече да живея в Мейбрук, Джема.

— Тази седмица си пълен с изненади. Не съм знаела, че имаш чувства. Обикновено се държиш като пещерен човек.

— Не съм пещерен човек.

— Знам, Рос. Нямахте да сме приятели, ако беше просто един пещерен човек.

— Ще приема това за комплимент.

— Наистина ти хлопа дъската, Рос Бентли. Пази се и ми се обади при първа възможност!

— Разбира се. До скоро.

— Късмет, Рос.

Джема затвори. Но и без това нямаше какво друго да си кажем. Заклучих телефона, изключих лаптопа и се отпуснах назад в леглото. Утре ме чакаше важен ден и трябваше да се наспя добре. Намигнах на лампата и стаята потъна в мрак.

Алармата на часовника ме събуди в осем. Отвих се и скочих от леглото. Важният ден бе дошъл и цялото ми тяло бе изтръпнало от вълнение. Посочих будилника и той млъкна. След това проверих дали съм приготвил всичко, което щеше да ми трябва за пътуването. Телефонът ми беше зареден, най-добрите ми дрехи бяха подредени в раницата, а в джоба ми дрънкаха десетина монети от по двадесет цента. Бях почти готов. Оставаха само две неща — закуска и топла чаша чай.

Чух татко в кухнята — до боже познатото дрънчене на лъжица, разбъркваща чай в порцеланова чаша.

— Налей ми една чаша! — извиках. Влязох в банята, за да оформя косата си с гел, след което отидох в коридора и се плъзнах надолу по перилото на стълбището.

— Преди да изстине — извика татко, издърпа един стол изпод кухненската маса и седна.

Изпих една голяма глътка от току-що налятия чай и татко ми се ухили.

— Как можеш да пиеш чай така? Ще изгориш езика си и устата ти ще бъде пълна с мехури по време на пътуването.

— Пия така, както живея — пошегувах се. — Твърде бързо.

Налях си малко мляко в купичката с корнфлейкс и започнах да хрупам, като от време на време хвърлях поглед към часовника над вратата на кухнята.

— Не се притеснявай, няма да изпуснеш автобуса. Ще те закарам до спирката.

— Няма нужда. Скейтбордът ми е по-бърз от старата ти бричка.

— Може и да си прав, но въпреки това искам да те закарам.

— Щом настояваш — въздъгнах. — Но само допринасяш за глобалното затопляне. Бордът ми е зелена енергия, сто процента полезен за околната среда.

— Не знаех, че милееш за околната среда.

Ухилих се.

— Майката природа трябва да бъде закрияна.

— Може би трябва да се сетиш за това следващия път, когато зареждаш телефона си, докато сърфираш в интернет на лаптопа си, гледайки телевизия и играейки на Плейстейшън. Миналия месец проклетата сметка за тока бе по-голяма от спестяванията ми в банката.

— Скоро няма да ти се налага да се тревожиш за плащането на сметки, татко.

— Много си уверен — рече той, отнесе чашата си до мивката и я изплакна. — Предполагам, че имаш причина да бъдеш, но мислил ли си, че може би ти няма да си единственият, който може да докаже, че има свръхчовешка дарба?

Не бях разсъждавал върху този сценарий. Дори не се бях сетил за това.

— Нямам нищо против да си разделя наградата с някого. Петстотин хиляди долара също ще бъдат достатъчно.

Но мисълта остана в главата ми. Ами ако имаше други като мен на това състезание? Може би щях да получа отговорите, които бях търсел толкова дълго.

— Рос? — каза татко и щракна с пръсти. — За какво се замисли?

— За нищо — отвърнах с усмивка. — Не се тревожи.

Двадесет минути по-късно вече излизах от колата на автобусната спирка и се сбогувах с него.

— Ще те държа в течение — уверих го. — Обещавам.

— Ще чакам да ми се обадиш... и внимавай!

— Ще внимавам. А сега се махай, защото разваляш стила ми. Не искам да ме виждат до тази кола.

Татко се засмя и ми махна, след което бавно потегли. Изведнъж изпитах лошо предчувствие, за втори път тази сутрин. Сякаш нещо ми казваше, че никога повече няма да го видя. Мисълта бе смущаваща и веднага ме обзеха съмнения.

— Глупости — прошепнах. — Ще се върна, преди да разбере, че ме няма.

Облегнах се на спирката с раницата, праметната през рамо, и стъпил с единия крак на борда. Истинското ми пътуване току-що бе започнало. Пътуване, което бях предприел сам. Стомахът ми се свиваше от притеснение, но главата ми бе пълна с вълнуващи мисли и трепетно очакване.

Автобусът дойде след две-три минути, грабнах борда и се качих. Отидох най-отзад и погледнах през задното стъкло към тихите улички на Дълбрук, които постепенно се топяха в далечината. Напусках родния си град. Усмихнах се възторжено и вдишах дълбоко. Чувствах се свободен. Най-накрая го бях направил!

Погледнах за последно през задното стъкло и странното чувство отново ме обзе. Незнайно защо реших, че никога повече няма да стъпя в Дълбрук. Свих рамене и се настаних.

Беше ясна утрин и центърът на Дъблин гъмжеше от хора, опитващи се да стигнат навреме на работа. Усмивах им се, когато се разминавахме на улицата. Обикновено по това време на деня бързах към „Дилейни“. Как се радвах само, че бях решил да напусна. Не ми отне много време да стигна пристанището и не след дълго се качих на ферибота и си намерих място в ъгъла на бара. Известно време седях там, но после ми стана скучно и реших да поразгледам наоколо. Нямах много за гледане и не след дълго се озовах на палубата.

Беше красиво и спокойно, водата проблясваше под силното слънце и в небето нямаше нито един облак. Чувствах се добре. Облегнах се с лакти на перилото и вдишах дълбоко соления морски въздух.

— Уханието на свободата! — казах с усмивка.

Прекарах по-голямата част от пътуването на палубата, чакайки да видя земя. Тя се появи под формата на бледа сива ивица на източния хоризонт, която постепенно нарасна, превръщайки се в тъмен, тайнствен бряг. Задоволството ми изведнъж се изпъстри с чувство на страх. Имаше нещо зловещо в уелското крайбрежие и за първи път се разтревожих както за пътуването, така и за състезанието. Не можех да си обясня тези чувства, но нямах много време да разсъждавам върху тях, защото не след дълго стана време да се наредя на опашката за слизане.

Холихед беше приятно място, но от мрачното небе се сипеше ситен дъждец, така че реших да не се разхождам, а направо да потърся подслона на автобусната спирка. Нямах търпение да стигна ярките светлини на големия град. Това бе нещо, за което бях мечтал от години. Прекарах около час на пейката, преди автобусът за Лондон да изскърца със спирачки, спирайки точно пред мен.

Изкачих стъпалата, кимнах на шофьора и му платих таксата.

Пътуването бе безметежно. Пейзажът бе скучен и монотонен, а около час след като напуснахме Холихед, небето съвсем притъмня. Единственото нещо, което ме развличаше, бяха пътните табели. Влюбих се в уелските имена на градове, като например Каергейлиог и Тревалкмай. Но най-удивителното беше Ланфеъринюбл. Не ми беше

ясно как някой можеше да произнесе тази дума. Сякаш пътувах из Средната земя^[1] или нещо такова.

След втория час започнах да се унасям, но се събудих, когато телефонът ми започна да вибрира. Бях получил есемес от Джема.

„Успех, Рос. Ще стискам палците на ръцете и краката си!“

Тази сутрин в Дъблин си бях купил нов ваучер, така че ѝ написах в отговор:

„Благодаря! — Палците на ръцете ще са достатъчни. Сигурно ще се схванеш, ако държиш палците на краката си стиснати твърде дълго.“

Отвърна ми с усмихнато лице.

Прибрах телефона си обратно в джоба, но няколко минути покъсно получих нов есемес. Този бе от татко, което ме изуми, защото не подозирах, че той умее да си служи с мобилен телефон.

„Знаеш, че се тревожа, но освен това се гордея с теб. Винаги съм се гордял. И майка ти щеше да се гордее, ако все още бе с нас.“

Очите ми се насълзиха. Двамата с татко най-накрая бяхме построили мост и говорехме за мама. Тя ми липсваше толкова много. Искаше ми се да бе жива днес, за да ме види как печеля състезанието. Светът бе по-сив без нея.

Извадих портфейла от джоба си и го отворих. Имаше нейна снимка вътре, направена преди десет години. Тя се усмихваше, а дългата ѝ коса бе разрошена от слабия вятър. Погалих снимката с палец и облегнах глава на прозореца. Прибрах портфейла. Знаех, че

ако продължа да мисля за нея, ще избухна в сълзи. Случваше се от време на време.

Избърсах една-единствена сълза, търкулнала се по бузата ми, след което вдишах дълбоко, за да освободя тежестта, заседнала в гърлото ми.

Не след дълго умората ме надви.

— Ей, ти!

Отворих очи и видях старец с огромен нос и малки кръгли очички, които бяха на около сантиметър от моите. Дръпнах се назад и едва не го зашлевих.

— Махай се! — изсъсках. — Нямам нищо за теб.

— Нищо за мен? Какви ги разправяш?

— Опитваш се да ме обереш!

— Не е вярно. Шофьорът ме помоли да те събудя. В Лондон сме.

Погледнах през прозореца и видях, че бавно се движим през града.

— Ясно — промърморих.

Старецът се изправи и се върна на мястото си.

— Странно хлапе — прошепна той.

На автобуса му трябваша тридесет минути, за да стигне Луишам. Благодарих на шофьора и неохотно кимнах на стареца, който изсумтя.

Застанах на тротоара и се огледах. Снощи бях разучил тази част на Лондон в Google Maps и прецених, че трябва да вървя на запад.

Известно време се лутах нагоре-надолу по улицата, преди най-накрая да открия малкия хостел, който се казваше „Кралска отмора“. Сградата изглеждаше доста занемарена и реших, че едва ли някой крал би отседнал там.

Беше триетажна постройка в джорджиански стил, най-вероятно принадлежала на някое заможное семейство от далечното минало, но която сега приютяваше единствено хора като мен, които нямаха пари за хотелска стая.

Изкачих високите каменни стъпала и повдигнах тежкото месингово чукало на вратата. Но нямах време да го пусна, защото тя се отвори навътре, разкривайки дребна старица с остри черти и лилава коса. Това беше госпожа Пилкингтън, с която бях говорил по телефона

предишната вечер. Тя се подаде през прага и ме изгледа с присвити очи.

— Ти трябва да си Бентли.

— Да.

— Мислех, че си по-възрастен... и че ще дойдеш по-рано. Хората обикновено не пристигат толкова късно.

— Опасявам се, че ми трябваше известно време да се ориентирам, след като слязох от автобуса.

— Имаш късмет, че не си се загубил. Големият град може да бъде опасно място за младеж, който пътува сам. Влизай вътре, стаята ти е готова.

Тя затвори вратата след мен и ми подаде два ключа — единият за стаята, а другият за входната врата.

— Нагоре по стълбите — рече тя. — Твоята стая е в края на коридора. Искаш ли да те събудя утре сутринта?

— Не, ще ставам още преди зазоряване. Чака ме важен ден.

Заклучих вратата веднага след като влязох в стаята. Тя беше семпла и старомодна, като стая във филм на ужасите. Въздухът бе застоен, а мебелите бяха покрити с дебел слой прах. Пуснах раницата си на пода и инстинктивно погледнах под леглото. Под него имаше само прах, който се разлетя и ме накара да се закашлям.

Прекоших стаята и застанах до прозореца. Въздухът тук спешно се нуждаеше от освежаване. Завъртях дръжката, но прозорецът не искаше да се отвори. Напънах с всичка сила, но без резултат. Реших да използвам дарбата си.

Съсредоточих се върху дръжката, след което прехвърлих енергията си в дясната си ръка. Посочих към прозореца и той се отвори със силен трясък. Ставах все по-добър в контролирането на дарбата. Бях се научил да я насочвам много по-прецизно, отколкото преди.

Но сега не бе време да разсъждавам върху това. Трябваше да пазя силите си за състезанието. Тръшнах се на леглото и почти веднага заспах. Умората от дългия ден ме бе надвила.

[1] Средната земя — главното поле на действие в книгите на английския писател Дж. Р. Р. Толкин „Хобит“ и „Властелинът на пръстените“ — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

НЕДОСТИГ НА ВРЕМЕ

Всички тестове, проведени по време на състезанието „Дарба за един милион долара“, са документирани от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящият тест бе проведен на първи юли, от 8.00 до 8.27 часа, под надзора на Уилям Адаме, член на персонала.

ЗАПИС № 181 217:

(Интервю, фаза 2)

Участник: 27 710

Име: Феликс Крос

Заявена сила: Комуникиране с животни

Контролни условия: Животни, непознати на участника, предоставени от местния приют

Местонахождение на теста: Хотел „Голдинг Плаза“, стая 102

Теста ръководи д-р Марк Джоунс.

Джоунс: Добро утро, Феликс.

Крос: Добро утро. Може ли да попитам нещо, преди да започнем?

Джоунс: Разбира се.

Крос: Къде са домашните ми любимци? Ваши колеги ми ги взеха преди около час. Не мога да издържа теста без тях.

Джоунс: Мога да те уверя, че домашните ти любимци са на сигурно място. Виждаш ли, не можем да направим изчерпателен анализ на силите ти, ако животните са твои. Трябва да сме сигурни, че не става дума за най-обикновени трикове.

Крос: Трикове?

Джоунс: Трикове, Феликс. Всеки може да научи домашните си любимци да правят трикове. Нали знаеш — да подават лапа, да се правят на умрели. Сега ще изпитаме дарбата ти с животни, предоставени ни от местния приют. Струва ми се, че е време да започваме, нали?

Крос: Ами... да, разбира се.

Джоунс: Бихте ли изпратили първия обект?

Влиза Мария Колинс, член на персонала, с мъжко куче на каишка. Води го при участника.

Джоунс: Искам да комуникираш с Брузър. Би ли му заповядал да стане и да обиколи стаята?

Крос: Ще опитам, но това куче не ме познава и може да не иска да ме слуша.

Джоунс: Разбирам.

Дълга пауза. Участникът разтрива слепоочията си.

Крос: Установих връзка с Брузър. Сега ще му предам вашите заповеди. Брузър, ще се изправиш, а след това ще обиколиш стаята. Заповядвам ти.

Дълга пауза. Участникът премества стола си по-близо до кучето.

Крос: Заповядвам ти, Брузър!

Кучето проявява агресия към участника. Мария Колинс извежда животното от стаята.

Крос: Това не беше честно. Това куче беше ненормално. Не мога да общувам с животни, които имат умствени проблеми.

Джоунс: Затова сме ти приготвили втори обект.

Крос: Какво е този път? Върколак?

Джоунс: Не, нещо много по-малко. Защо не попиташ този дребосък на колко години е?

Д-р Джоунс вади мишка от кутия на бюрото си.

Крос: Не знам името му. Учтивостта помага.

Джоунс: Не мисля, че има име. Но да го наречем господин Мишок, за да сме учтиви, какво ще кажеш?

Крос: Добре. На колко години си, господин Мишок?

Дълга пауза.

Крос: А, отговори ми. Той е на почти една година.

Джоунс: Така ли?

Крос: Да.

Джоунс: Ами... този малък приятел е на сина ми, който го купи от местния магазин за домашни любимци преди един месец, когато беше новороден. Така че или господин Мишок те лъже, или си измамник.

Участникът взема палтото си и напуска стаята.

Резултат от теста: Слаб. Участникът не притежава някоя от известните дарби.

Всички тестове, проведени по време на състезанието „Дарба за един милион долара“, са документирани от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящият тест бе проведен на първи юли, от 8.05 до 8.17 часа, под надзора на Клайв Монро, член на персонала.

ЗАПИС № 181 218:

(Интервю, фаза 2)

Участник: 27 742

Име: Джейн Смит

Заявена сила: Ясновидство

Контролни условия: Участникът трябва да установи връзка с покойните роднини на д-р Питър Фъргюсън, член на персонала

Местонахождение на теста: Хотел „Голдинг Плаза“, стая 105

Теста ръководи д-р Питър Фъргюсън.

Фъргюсън: Има ли призраци в стаята?

Смит: Има... виждам призрака на твоята баба. Върнала се е от отвъдното, за да проведе един последен разговор с теб.

Фъргюсън: Това е странно. Баба ми живее в Глазгоу и в момента би трябвало да си купува вестник от местната вестникарска будка.

Смит: Очевидно става дума за другата ти баба.

Фъргюсън: Тя живее в Единбург.

Смит: Може би е починала.

Фъргюсън: Не, говорих с нея по телефона преди половин час. Искаше да й разкажа още смешни истории за ненормалниците, които интервюирам.

Участникът напуска стаята.

Резултат от теста: Слаб. Участникът не притежава някоя от известните дарби.

Всички онлайн и телефонни разговори с участието на служители на Научен консорциум „Голдинг“ се записват и документират от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящият разговор бе проведен на първи юли, от 9.08 до 9.12 часа, под надзора на Сандра Уиър, член на персонала.

ЗАПИС № 181 229 (МАРКИРАН)

Забележка към директора на „Сигурност“: Маркирах този разговор съгласно разпоредба 2004, параграф 49, забележка В-018: Всеки служител на Научен консорциум „Голдинг“, който открито възразява или противоречи на Пол Голдинг, става обект на разследване от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“.

(Маркиран за разследване: професор Марк Фостър)

ЗАПИС № 181 229

Голдинг: Как се справиха последните участници?

Фостър: Изглежда, че всички до един са шарлатани.

Голдинг: Двадесет и осем хиляди участници и нито един, преминал успешно втория цикъл от тестове. Мислех, че вече ще си открил нещо по-добро от това.

Фостър: Вината не е моя! Моята работа е да идентифицирам надарените, а не да ги създавам. Мислех, че последните петима имат потенциал, но не открих това, което търсиш.

Голдинг: Потенциал! Не ме размивай. Сигурно са били толкова добри, колкото онзи мним пирокинетик, който миналата седмица щеше да изгори хотела. И да не забравяме момичето, което можело да контролира електричеството, но с помощта на осемдесет и седем батерии и половин километър медна жица, скрити под дрехите ѝ. Още не знам как не се изпържи сама.

Фостър: Надявах се на по-добри участници, но никой досега не е показал, че владее една от истинските дарби.

Голдинг: И нито един с дарбата, която търся.

Фостър: Не е имало човек с тази дарба. Изглежда надеждата ни да открием могъщ психокинетик е била напразна. Наистина вярвах, че можем да открием такъв.

Голдинг: Това е последният ден на тестове.

Фостър: Можем да удължим състезанието с една-две седмици. Все пак ние определяме правилата.

Голдинг: Не. Не мога да променя плановете си за откриването на хотела. Днес е последният ден от този цирк. Надявах се, че вече ще сме открили неин заместник.

Фостър: Не може ли да преговаряме с нея? Сигурно има някаква слабост, която можеш да използваш.

Голдинг: Слабост? Ти срещал ли си тази жена?

Фостър: За съжаление, да. Няма ли да се успокои, ако и предложиш повече пари?

Голдинг: Точно това е проблемът, Фостър. Изискванията ѝ са твърде високи. Ако продължа да ѝ плащам, ще ме разори.

Фостър: Трябва да има начин да удовлетвориш изискванията ѝ.

Голдинг: Вече опитах всичко възможно. Има само един начин да реша проблема — да се отърва от нея и да я заменя с някой друг, но това изглежда все по-малко вероятно. Освен ако в следващите няколко часа не се появи някой много специален.

ОСМА ГЛАВА

№ 29108

Винаги съм искал да разгледам Лондон, но сега не обръщах особено внимание на това, което ме заобикаляше, карайки скейтборда си по тротоара в посока към хотел „Голдинг Плаза“. На няколко пъти се разминавах на косъм с минувачи, а забърсах и две-три странични огледала.

— Внимавай, нехранимайко такъв! — извика един шофьор. — Ще напъхам този скейтборд в...

— Споко! — изревах в отговор. — Ще си докараш инфаркт!

— Ще докарам инфаркт на *теб*!

Това не бе единствената високоскоростна караница, в която участвах тази сутрин, но бе най-учтивата! Лондонските таксиметрови шофьори имат цветист език, особено когато са ядосани. Но що се отнася до псувните, аз изобщо не им отстъпвах.

Най-накрая видях хотел „Голдинг Плаза“. Това беше една двадесететажна кула, която сякаш бе направена от стъкло. Тъмните стъклени правоъгълни плочки покриваха всичко, с изключение на огромните златни букви и символа над високата входна врата. Това бе символът на Научен консорциум „Голдинг“, който бях видял в интернет. Златното земно кълбо в буквата G.

Когато наближих хотела, видях, че от входа се точеше дълга опашка. Прецених, че тя наброяваше поне петстотин души. Унило заех своето място на края на опашката и сложих слушалките в ушите си. Имах нужда от музика, за да изтърпя това, защото мразех да чакам на опашка за каквото и да било, а доколкото можех да преценя, нямаше скоро да стигна вратата на хотела.

След известно време зад мен се събраха хора. Огледах се и видях, че се бях преместил напред с не повече от пет метра. Другите потенциални участници изглеждаха доста странно и аз дълго време избягвах да влизам в разговор с когото и да било от тях, но после един кльощав тип с тениска, на която пишеше „Дарба за един милион

долара“, ме ръгна в рамото. На колана му бе закачено уоки-токи, а на тениската — табелка, на която пишеше „Деймиън“. Носеше папка и купчина малки картички и ме гледаше втренчено и кимаше нетърпеливо. Свалих слушалките си с голяма неохота.

— Как се казваш? — попита Деймиън.

— Защо искаш да знаеш?

— Трябва да те запишем, ако искаш да участваш в състезанието. Нали не си се наредил на опашката за удоволствие?

— Да, това е моето хоби. Пътувам по целия свят, търсейки опашки, на които да се наредя. Не си ли чувал за мен? Наричат ме доктор Кю!

— Ще ми кажеш ли името си или не?

— Рос Бентли.

Деймиън записа името ми, след което ми подаде картичка. На нея бе изписано само едно нещо — числото 29 108, с черно мастило.

— Това да не е броят на хората, които са се записали за участие? — попитах.

— За съжаление, да.

— Защо за съжаление?

— Защото всички се оказаха измамници — отвърна Деймиън и допря химикалката си в папката. — И така... каква е твоята дарба.

— Не знам. Не съм сигурен дали има име.

— Няма значение, и без това няма да спечелиш.

— Откъде си толкова сигурен?

— Слушай, Рон...

— Казвам се Рос!

— Както и да е. Още никой не е стигнал третия кръг, така не най-вероятно ще те изхвърлят пет минути след като влезеш... ако изобщо влезеш. Това е последният ден и всички искат този цирк да приключи възможно най-скоро.

Деймиън се придвижи напред и започна да разпитва следващия на опашката — странен тип с огромни устни, облечен изцяло в жълто.

Агресивното му поведение изобщо не ме смути. Точно обратното — изведнъж се почувствах изпълнен с увереност, защото вече бях сигурен, че ще спечеля наградата.

Стана четири часа и хората от опашката започнаха да се разотиват. Изглежда повечето се бяха наредили от скука или за да

привличат внимание и най-накрая им бе писнало да чакат. Започнах сериозно да се притеснявам, че няма да успея да вляза преди пет часа и ще съжалявам за това до края на живота си.

В четири и петдесет и пет момичето пред мен, което бе високо над два метра и имаше тялото на професионален ръгбист, влезе вътре.

В четири и петдесет и осем Деймиън се приближи до вратата, ухили ми се, влезе вътре и я залости.

— Ей, още няма пет часа! — извиках и започнах да налагам стъклото с юмруци. — Дайте ми поне някакъв шанс!

Деймиън изчезна в тълпата от хора във фойето на хотела, а един трътлест охранител се приближи до вратата и ми махна да се пръждосвам.

— Не удряй стъклото! — рече той.

— Чакам цял ден! Просто ме пусни! Виж, имам номер!

Притиснах картичката до стъклото, но охранителят се обърна с гръб към мен.

Побеснях. Вдигнах скейтборда и го блъснах в стъклото.

— Няма да ти казвам пак! — извика охранителят. — Махай се оттук!

От гърдите ми се надигна порив енергия. Чувствах как тя се излива в ръката ми. Исках да освободя енергията и да счупя стъклото, но дръпнах ръката си, преди изкушението да стане твърде силно. Не знаех колко силен щеше да бъде поривът, особено в състоянието, в което се намирах в момента.

Обърнах гръб на вратата, хвърлих борда на земята и си тръгнах. Изглежда всичко беше напразно. Бях се провалил, защото не бях станал достатъчно рано.

„Ще изглеждам като пълен глупак, когато се прибера вкъщи“, помислих си аз. „Татко ще ми каже, че е знаел, че това ще се случи, Джема ще ме помисли за идиот, а освен това нямам работа!“

В този момент се чувствах невероятно самотен, сякаш целият свят се бе срутил около мен. Чувствах се изгубен в град, пълен с непознати. Исках да щракна с пръсти и да потъна вдън земя. Отгоре на всичко току-що бях счупил скейтборда си на две. Изглежда късметът ми бе обърнал гръб.

— Рон!

Завъртях се и видях главата на Деймиън, подаваща се от вратата.

— Ела, има място за още един!

Хукнах обратно към входа, поглеждайки за миг към счупения скейтборд, лежащ на тротоара.

— Защо промени мнението си? — попитах, когато стигнах вратата.

— Защото си сладур — отвърна той и на тънкото му лице се изписа нещо, наподобяващо усмивка. — Сега влизай вътре, преди да съм размислил.

Огромното фоайе на хотела бе пълно с хора от персонала, опитващи се да организират последните участници, както и други, които късаха плакати и мъкнеха апаратура. Работници разглобяваха огромно скеле, на което бяха окачени няколко знамена, а петима едри мъже носеха гигантско пластмасово лого на Научен консорциум „Голдинг“.

Едва бях успял да вляза и сигурно щях да бъда последният интервюиран участник. Всички, които изглеждаха или бяха облечени странно, бяха строени на една опашка, а останалите се редяха на друга. Това беше най-напрегнатият миг за мен, защото само след броени минути щях да тествам своята дарба. Най-лошото бе, че имах предостатъчно време да разсъждавам върху това и започнах да се притеснявам, че ще получа сценична треска в сублимния момент.

— Не знам какво ще правиш сега, след като счупи скейтборда си.

Погледнах през рамо и видях Деймиън, който ми се хилеше. Сигурно преди няколко часа ме бе видял да правя една-две елементарни каскади, за да не умра от скука, и бе решил, че това бе единственото ми умение.

— Имам още едно асо в ръкава, не се притеснявай — казах му. — И ще си купя нов борд с парите от наградата.

— Само така — отговори той и ме потупа по гърба. — Покажи им какво можеш, хлапе!

Нямах възможност да му отвърна, защото един висок мъж се провикна:

— Бентли, Рос. Номер двадесет и девет хиляди...

— Това съм аз.

Пристъпих напред и мъжът ме поведе към малка плексигласова кабинка. Дръпна завесата, запречваща входа, след което ми каза да седна и да чакам. Седнах на неудобния пластмасов стол и свалих

качулката си. След няколко минути влезе мъж, носещ табелка, на която пишеше „Д-р Джоунс“. Той изглеждаше така, сякаш бе прекарал един дълъг и изтощителен ден. Седна от другата страна на малката квадратна масичка и се прозя. След това остави бележник и чаша чай на масата и се втренчи в мен с кървясалите си очи.

— Добре — започна Джоунс, след което погледна към лист хартия, оставен на масата, — Бентли. Да направим това възможно най-бързо и безболезнено.

— Говорите така, сякаш ще ми поставяте инжекция.

— Много смешно.

Записа си нещо в бележника, след което попита:

— И така, каква е твоята дарба?

— Не знам точно как да я опиша.

— Няма ли си име?

— Не съм напълно сигурен. Не мисля, че някой друг я владее, така че как е възможно да има име?

— Тийнейджъри — промърмори Джоунс под нос. Разтърка челото си и отново си записа нещо в бележника. След това погледна часовника си.

— Искате ли просто да ви покажа?

— О, ще можеш да ми покажеш, когато установим, че съществува възможност наистина да притежаваш дарба. Разбираш ли, не можем да каним в лабораторията всеки ненормалник, който твърди, че има дарба.

— Нямам нужда от лаборатория, за да ви покажа.

— Да не би да правиш номера с карти?

— Не съвсем.

Джоунс посегна към чашата си, но изведнъж тя започна да се плъзга по масата. Не го правеше плавно, а издаваше силен стържещ звук, сякаш някой я натискаше надолу, като същевременно я приближаваше към мен. Чаят вътре започна да ври, а на повърхността се появиха малки балончета.

Когато чашата стигна края на масата, я хванах и отпих, но направих гримаса и изплюх течността на пода.

— Отврат! Какъв е този чай?

Джоунс просто седеше и ме гледаше така, сякаш бе изпаднал в транс.

— Мента... Чакай малко, как направи това?

Избута стола си назад и погледна под масичката. Нямаше конци или магнити. Стрелна ме с поглед, след което издърпа чашата към себе си.

— Направи го отново.

Чашата се плъзна бавно към мен и аз я хванах точно преди да падне от ръба.

— Та-дааа! — казах и се захилих. — По-добро е от номер с карти, нали?

Джоунс отново се пресегна и грабна чашата, разливайки съдържанието ѝ на пода. Разгледа я отвътре и отвън. Беше една съвсем обикновена чаша. Явно трябваше да се увери, че това не беше номер.

— Дай ми минутка. Не мърдай отгук — рече той и се изправи. — Всъщност не мърдай изобщо.

Излезе от кабинката, но се върна няколко секунди по-късно, стискайки мобилен телефон. Пишеше есемес на някого. Застана до масичката, погледна надолу към мен и ми се усмихна.

— Искате ли нещо за ядене или пиене, господин Бентли?

— Господин Бентли? Можете да ме наричате Рос, ако искате.

— Добре, Рос. Искаш ли да ти донеса нещо, докато чакаш?

— Бих пийнал малко ябълков сок, но не искам да ви притеснявам.

Джоунс щракна с пръсти и Деймиън подаде главата си през завесата.

— Ще донесеш ли една чаша студен ябълков сок на господин Бен... на Рос, ако обичаш?

Деймиън ме погледна, след което се ухили дяволито и кимна.

Джоунс седна и ме помоли отново да преместя чашата. Направих го. Той много се развълнува и започна да барабани с пръсти по масата. Но мълчеше и аз добих усещането, че чака да дойде някой много по-важен от него.

Едва бях отпил от ябълковия сок, когато в кабинката влязоха още двама души. Един от тях познах веднага — беше професор Марк Фостър от клипа, който бях гледал в YouTube. Присъствието му означаваше, че ме бяха взели на сериозно и сърцето ми веднага ускори ритъма си. Знаех, че бях съвсем близо до наградата. Придружаваше го обикновена на вид жена с къса руса коса и кръгли очила, която се

представи като професор Мери Блекмор. Секунда по-късно в кабинката влязоха двама мъже от персонала, които замениха масичката с нова. Изглежда искаха да бъдат напълно сигурни, че местенето на чашата не е било някакъв номер.

— Можеш ли да преместиш чашата отново, Рос? — попита Джоунс, правейки път на новодошлите.

Не си направих труда да отговарям. Съсредоточих енергията си и чашата се заклати. Джоунс, Фостър и Блекмор едновременно клекнаха и погледнаха под масата. Фостър дори я вдигна във въздуха, след което я опипа отвсякъде.

— Какво мислиш? — попита Джоунс, обръщайки се към Фостър.

Той не отговори на въпроса. Пусна масичката на земята и се обърна към мен.

— Постави ръце зад гърба си и премести това... — заповяда Фостър, извади химикалка от джоба на ризата си и я сложи на масата — Ако можеш.

Сключих пръсти зад тила си, облегнах се назад в стола и няколко секунди по-късно химикалката започна да шава. Публиката ми се надвеси над нея. Химикалката започна да се върти, а аз прихнах. Просто не успях да се сдържа. Това накара химикалката да се плъзне към мен и да падне на земята.

Джоунс и Блекмор ахнаха, но Фостър остана спокоен. Наведе се, взе химикалката и се вгледа в нея, след което я сложи обратно на масата.

— Дръж ръцете си там — рече той, — и вдигни химикалката.

Този тест беше доста лесен за мен. Бях очаквал нещо много по-трудно. Отново се съсредоточих върху химикалката и тя се вдигна на около сантиметър от повърхността на масичката. Дори я накарах да се носи във въздуха, сякаш беше в безтегловност.

— Мили Боже, той е телекинетик — възхити се Блекмор. — *Истински телекинетик!*

— Телекакъв? — попитах.

— Правилният термин е психокинетик — посочи Фостър.

— Това звучи по-добре — засмях се. — Звучи като някой главорез.

Фостър ме изгледа студено и взе химикалката от масата.

— О, не искаш да си един от *тях*.

— Един от тях?

— Няма значение. Утре сутринта ще проведем още тестове.

— Кога да дойда?

— Да дойдеш? Откъде си?

— От Ирландия.

— И си пътувал до тук, за да се запишеш в състезанието?

— Да.

— Къде си отседнал и с кого си в Лондон?

— Сам съм, наех стая в един западнал хостел.

— Ще ти уредя шофьор, който да те закара там, за да събереш багажа си. След това ще те докара обратно тук. Ще ти приготвим стая на третия етаж на хотела, където ще спиш.

— Не мисля, че мога да си позволя стая в място като това, приятел.

— Престоят ти ще бъде безплатен. Освен това ще те помоля да не излизаш от тази сграда, докато не завършим тестовете.

— Ами... аз...

— И бих предпочел да не разговарям с непознати.

— Звучиш като баща ми.

— За твоя собствена безопасност. Ще накарам един от шофьорите да се грижи за теб.

Той излезе от кабинката, оставяйки ме в компанията на Джоунс и Блекмор, които продължаваха да ме зяпат така, сякаш имах две глави.

Трябваше да съм в екстаз от начина, по който бях преминал първия кръг на състезанието, но вместо това ме обзе лошо предчувствие. Фостър искаше да стоя в хотела за „моя собствена безопасност“. Това означаваше ли, че в момента не бях в безопасност? Че някой искаше да ме нарани поради дарбата, която притежавах?

Това изобщо не ми харесваше. Всъщност краткият разговор с Фостър ме бе накарал да се почувствам много неловко и да се запитам какви бяха истинските мотиви за провеждането на състезанието.

Фостър бе казал „един от тях“. Какво бе имал предвид? Нямах представа, но започвах да подозирам, че „Дарба за един милион долара“ не беше поредното риалити шоу за млади таланти.

СИГНАЛ ЗА ТРЕВОГА

1-ви юли

Забележка към директора на отдел „Сигурност“: Изпращам този сигнал за тревога съгласно разпоредба 2004, параграф 02, забележка А-005: „Директорът на отдел «Сигурност» трябва да бъде уведомен незабавно, ако бъде установено, че гражданин притежава истинска дарба.“

(Маркиран за анализ: Рос Бентли)

(ИНТЕРВЮ, ФАЗА 1)

Участник: 29 108

Име: Рос Бентли

Заявена сила: Психокинеза

Контролни условия: Участникът прояви способността да мести предмети без физически контакт.

Местонахождение на теста: Хотел „Голдинг Плаза“. Фоайе.

Резултат от теста: Отличен. Участникът притежава една от известните дарби.

Тестът бе проведен под наблюдението на д-р Марк Джоунс.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ИЗПИТАН

Висок, широкоплещест мъж, облечен в сив костюм, ме придружи до подземния паркинг на хотела. Той имаше прозрачна слушалка в ухото си, а освен това зърнах кобур на пистолет под сакото му. Не се представи. Всъщност не продума нито веднъж, докато вървахме към просторния паркинг, където ни чакаше едно черно BMW M5. Отвори задната врата, за да вляза, след което се настани на мястото до шофьора.

— „Кралска отмора“ — каза той на шофьора, млад азиатец с остри черти и дълга черна коса, загладена назад и падаща върху раменете му.

Всичко това ми изглеждаше твърде сюрреалистично и се чувствах все по-неловко. Това не беше нормално. Тези хора започваха да ме плашат. Защо трябваше да имам въоръжен придружител? Бях ли в някаква опасност?

Всичко, свързано с „Дарба за един милион долара“, ми се струваше странно и загадъчно. Фостър се бе изразявал много неясно, а двамата мъже в колата не ми отговаряха, дори когато им задавах директни въпроси. Бях си представял състезанието по съвсем различен начин и въпреки че бях свикнал да бъда сам, започвах да се чувствам ужасно изолиран.

— Хайде, момчета! — оплаках се, докато хвърчахме из града. — Защо мълчите като риби?

Нито един от двамата не реагира.

— Ще продължа да говоря, докато някой от вас не ми каже нещо.

Изпълних заканата си. След десетина минути дърдорене въоръженият мъж се обърна към мен.

— Ти никога ли не млъкваш? Не спиращ да плямпаш за групи, които никога не съм чувал и за проклетия ти скейтборд! Мразя скейтъри!

— Но те накарах да проговориш, нали?

— Какво искаш?

— Просто искам да разбера каква е причината за тази лимузина и за твоя пистолет.

Мъжът въздъхна и кимна.

— Това сигурно изглежда странно на хлапе като теб, но и двамата имаме заповеди да не разговаряме с теб, особено за състезанието. Нашата задача е да се грижим за теб.

— Защо?

— Не знам. Не ми плащат, за да отговарям на въпроси. Плащат ми, за да изпълнявам заповеди. Няма смисъл да ми задаваш други въпроси, защото не мога да ти отговоря.

— Добре — съгласих се и свих рамене. — Както искаш.

Преместих се до прозореца и се вгледах навън през затъмнените стъкла на BMW-то, към града и забързаните лондончани. „Колко интересен град“, помислих си. „Иска ми се да го разгледам пеша.“ Често си бях мечтал, че някой ден ще ме возят в лимузина, но сега, след като бях в такава, се чувствах странно. Не беше това, което си бях представял.

Замислих се за борда си. Имах го от толкова отдавна и се бях грижил за него, но сега лежеше на парчета на тротоара. Трябва да бъде по-внимателен с изблиците на гняв. Кой знае какво мога да направя с дарбата си в пристъп на ярост!

Не останахме дълго в хотела, но достатъчно, за да събера багажа си. Не спряхме никъде по обратния път към хотела, където двамата ми нови приятели ме заведоха в луксозна стая на третия етаж. Бях оставен сам и реших, че никой няма да ме безпокои до края на деня. След като прекарах около час, наслаждавайки се на стаята или, с други думи, играейки си с всички електронни джаджи, включително с огромния телевизор, реших да изляза и да се разходя из хотела. Но в коридора ме чакаха други двама, още по-широкоплещести охранители. Надвесиха се над мен, когато пристъпих навън, след което към мен тръгна дребничка жена, облечена в костюм на тънки райета. Тя изобщо не ми хареса. Жените не трябваше да бъдат толкова мускулести, а освен това лицето ѝ изглеждаше така, сякаш смучеше лимон.

— Не мога да ви позволя да излизате от стаята — излая тя.

— Какво?

— Засега ще стоите в стаята.

— Искате да кажете, че съм затворник в нея?

— Разбира се, че не. Но професор Фосгър смята, че трябва да пазите силите си за утрешните тестове.

— Не ми пука какво смята професор Фосгър. Искам да се разходя и да подишам малко чист въздух.

— Ако искате чист въздух, препоръчвам ви да отворите прозорец.

— Махам се оттук! Чувате ли? Махам се оттук!

— Свободен сте да си тръгнете по всяко време, господин Бентли. Но ако направите това, ще загубите шансовете си да спечелите наградата...

Неохотно се върнах в стаята, без да продумам. Седнах на леглото и включих широкоекранния телевизор. Можех да избирам от около хиляда канала, но бързо се отегчих и когато заредих телефона си, изпратих SMS-и на татко и Джема, за да им кажа, че бях преминал първия кръг и ме бяха настанили в луксозна стая в хотел „Голдинг Плаза“.

Татко се оплака, че не му се бях обаждал през целия ден, но ме поздрави за успеха. Джема все още бе изпълнена със съмнения и ме предупреди да внимавам и да си тръгна, ако почувствам нещо нередно.

Замислих се над думите ѝ. Всъщност всичко ми се струваше нередно, но не възнамерявах да си тръгна. Исках да се справя с това и да спечеля състезанието. Не само заради парите, но и защото исках за първи път в живота си да завърша нещо. Отказах се от футбола още като малък и не посмях да стана професионален скейтбордист. Бях решен на всичко, за да спечеля състезанието, независимо от препятствията на пътя ми.

Нощта се спусна над Лондон и аз заставах до прозореца, за да се наслажда на красивите светлини на огромния град. Реших, че след като спечеля парите, ще си купя апартамент в Лондон. Харесваше ми това, че градът не спираше дори за миг, но същевременно изглеждаше спокоен от височината на стаята ми, с изключение на някоя и друга сирена, виеща в далечината.

Нещо привлече погледа ми, когато се дръпнах от прозореца. Тъмна фигура, облегла се на една улична лампа на отсрещната страна на улицата. Висок мъж, който носеше дълго палто и сякаш гледаше към мен. Не можех да различа чертите му, но имаше бледа

кожа и рошава коса. Реших, че е някакъв ненормалник. Лондон сигурно бе пълен с тях. Бях сигурен, че имаше хиляди подобни хора, които нямаха какво друго да правят, освен да стоят на улицата и да зяпат прозорците на сградите.

Все пак непознатият ме смути и аз се дръпнах от прозореца. Огледах се и реших да се възползвам от целия този лукс, който ме заобикаляше. Влязох в банята и се потопих в огромната вана.

Това със сигурност ми помогна да се отпусна. Стоях вътре, докато водата изстина и пръстите ми се набръчкаха като стафилиди. Подсуших се, дръпнах запушалката и обвих хавлия около кръста си. Върнах се в главната стая, пузнах си VН1 и започнах да танцувам, така както бях — единствено по хавлия.

Не исках никой да вижда нескропаните ми движения, така че отидох до прозореца, за да дръпна завесите. Мъжът все още бе там, облегнат на уличната лампа. Бях почти сигурен, че гледаше към мен, а не след дълго получих доказателство за това. Мъжът посочи към мен и бавно поклати глава. Изведнъж ми стана много студено и бързо дръпнах завесите.

— Какъв изрод! — въздъгнах.

Здравата се уплаших, но реших да не се крия. Нямаше да позволя на някакъв ненормалник да ме плаши! Това бе първият ден от новия ми живот и не исках този идиот да го съсипе. Щях да го науча!

Дръпнах завесите и видях, че той все още бе там и ми махаше. Притиснах ръка в стъклото и се съсредоточих върху преливащата кофа за боклук на тротоара до него. Съсредоточих се върху боклука, възнамерявайки да го изсипя върху главата на мъжа.

Стъклото се замъгли и тялото ми се разтресе. Видях как няколко боклука се вдигнаха във въздуха и след това...

Нищо. Боклуците останаха в кофата, а няколкото, които бях успял да вдигна, се понесоха надолу по улицата. Почувствах, че силата ми отслабва и дръпнах ръката си от стъклото. Сърцето ми препускаше, а главата ми се въртеше. Последното нещо, което видях, преди да загубя съзнание, бе как мъжът се отдалечава, клатейки глава.

На следващата сутрин бях събуден от силно чукане на вратата. Все още лежах на пода до прозореца и ми трябваше повече от минута, за да се изправа на крака. Чуването продължи, но аз реших първо да се

облека. След това погледнах часовника. Беше шест и десет. Защо ме будеха толкова рано сутринта? А чуването ставаше все по-силно.

— Да, да! Една минутка! — извиках прегракнало и прекосих стаята.

Отворих вратата и зяпнах изумено седмината мъже, застанали на прага, двама, от които със сигурност бяха охранители, а останалите бяха облечени в бели престилки.

— Добро утро, Бентли — каза един от мъжете, облечени в бели престилки, малко по-силно, отколкото подобаваше толкова рано сутрин. — Дошли сме, за да те заведем в лабораторията.

— Хубаво — отвърнах, докато очите ми се нагаждаха към ярката светлина в коридора, — но можете ли да се върнете след няколко часа?

— Опасявам се, че не. Професор Фостър настоява да си в лабораторията до шест и половина.

— Обзалагам се. Започвам да мразя този човек.

Не можах да повярвам на очите си, когато видях огромната лаборатория, съставена от няколко отделни помещения. Един от мъжете в бели престилки ми каза, че е била построена в конферентната зала на хотела специално за „Дарба за един милион долара“ и предназначена за третия кръг на състезанието.

— Правим изключение за вас, последният останал участник — рече той.

Заведоха ме в една кабинка и ми наредиха да облека пижамата, която висеше там. Минутка по-късно подадох глава навън и попитах:

— Нямате пижами на ивици, така ли? Или може би на сини облаци?

Никой не ми обърна внимание и не след дълго излязох от кабинката, бос и облечен в бяла пижама, която бе с един номер по-малка.

— Това е някаква шега! Чия беше идеята да се облека по този начин?

— Идеята беше моя — каза професор Фостър, влизайки в лабораторията. — Не се притеснявай, никой няма да ти се смее.

— Ако някой се засмее, ще съжалява.

— Последвай ме.

Поведе ме към ярко осветена стая, в центъра, на която имаше стол. Видях термометри, микрофони и много други странни

лабораторни инструменти, свързани към пет компютъра на една дълга маса, където седяха петима лаборанти. Предположих, че тяхната работа бе да наблюдават това, което отчитаха инструментите. Имаше и няколко видеокамери, които се контролираха от компютър, пред който седеше млада жена с червена коса. Най-любопитното нещо в стаята бе дългото огледало на отсрещната стена, което най-вероятно бе прозрачно от другата страна. Със сигурност добих усещането, че някой ме наблюдава оттам.

Професорът седна зад малко бюро в единия край на стаята. Не беше нужно да ми казват, че самотният стол в центъра на стаята бе за мен. Седнах и погледнах към Фостър.

— Сега какво? — попитах.

— Сега ти предстоят истинските тестове.

Не ми допадна тонът му. Всъщност нищо в този мъж не ми допадаше. Имаше лоша аура.

— Чакам — отвърнах уверено.

Но отвътре не бях толкова оптимистично настроен, защото все още мислех за това, което се бе случило снощи. Дарбата ми бе изневерила. Ами ако го направеше и сега? И кой беше този мъж, който ме бе наблюдавал от улицата? Подозирах, че именно той бе причината за провала на дарбата ми, което пораждаше страшно много въпроси.

Влезе още един лаборант — елегантна японка с живи очи и къса, черна коса. Тя натисна един ключ на стената и десетки пресичащи се червени лазери ме обградиха от всички страни.

— Сега знам какво е да си Мона Лиза — пошегувах се.

Никой не се засмя.

— Трябва да сме сто процента сигурни, че по време на експериментите не си служиш с конци, жици или някакви други устройства, Рос. Тези лазери не могат да те наранят.

— Значи мога да ги докосна? — попитах и размахвах ръце, пресичайки лазерите. Започна да вие аларма.

— Да, можеш да ги докосваш, но предпочитам да не го правиш — каза Фостър, след като изключиха алармата.

— Ясно.

— Ще проведем четири теста, Рос — каза професорът. — Ще започнем с нещо сравнително просто, за загрявка, но с течение на

времето тестовете ще стават все по-трудни. Ако имаш нужда от почивка, просто кажи.

— Имам нужда от почивка.

Фостър въздъхна.

— Добре, добре, няма повече да се шегувам. И така, какъв е първият тест?

— Ще видиш след малко — отвърна Фостър и се обърна към японката. — Мизуки, би ли поставила предметите пред господин Бентли?

Тя първо донесе една обикновена масичка, направена от стъкло, и я постави в центъра на стаята, на около два метра от мен. После сложи един лист хартия с размер А4 на масичката и се върна на мястото си до червенокосото момиче.

— Нека ти обясня за какво става дума — започна Фостър. — Ще слагаме различни предмети на масата, които ти ще трябва да манипулираш по определен начин. Мисли за това като за телевизионно състезание. Ще имаш три опита да постигнеш успех с всеки предмет. Ако не успееш, губиш наградата.

— Разбрах — кимнах. — Какво да правя с листа хартия?

— Много просто. Накарай го да застане изправен и го изглади. *Идеално* изгладен.

Това ми напомни за „Изправена карта“ — играта, която бях играл толкова пъти в стаята си. Затворих очи и вдишах дълбоко, преди да започна.

Страницата трепна няколко пъти, преди да се вдигне във въздуха. След това бавно падна и долният ѝ ръб докосна стъклената повърхност. Но листът не беше идеално изправен, защото горната половина се бе подгънала. Хартията беше много тънка, което правеше теста още по-труден. Освен това осъзнах, че се различаваше от „Изправена карта“, защото играта имаше само една цел, докато тестът имаше две: да изправиш листа и да го задържиш изправен, което бе трудната част.

Успях след четири минути манипулации. Представих си, че листът е мокър и забит в стъклото, и се получи.

— Отлично — обяви Фостър, — можеш да освободиш листа.

Страницата падна на пода. Мизуки я взе и се върна със стъклена кутия, едната страна, на която бе покрита с черен плат. Сложи я на

масата и забелязах, че вътре имаше котенце.

— Виждаш ли котката?

— Всъщност е котенце.

— Добре... Виждаш ли котенцето?

— Да.

Японката рязко завъртя кутията, обръщайки към мен страната, закрыта с черния плат. Вече не виждах котенцето.

— Искам да повдигнеш котенцето от кутията.

Отначало ми прозвуча лесно, но след това осъзнах, че никога преди не бях местил предмет, който не виждам. Старателно обмислих задачата, преди да започна, но така и не ми идваше идея как да я изпълня. И тъй като това бях аз, реших да импровизирам.

Насочих енергията от тялото си и обградих с нея кутията. Съсредоточих се върху нея и я вдигнах във въздуха, след което я пуснах да падне с трясък на масата. Но котенцето увисна за миг във въздуха, преди отново да падне в кутията. От техническа гледна точка бях издържал теста.

— Нямах това предвид — излая Фостър и скръсти ръце. — Трябваше да...

— Котенцето беше ли във въздуха?

— Поздравявам те за твоята изобретателност. Успя да ме надхитриш.

— Надхитрих професор. Нямам търпение да кажа на татко.

След няколко минути Мизуки отнесе кутията и сложи на нейно място старомоден пясъчен часовник. Той беше малък, а долната му половина беше пълна с фин бял пясък.

— Знаеш ли как работи това устройство, Рос?

— Знам.

— Искам да обърнеш движението на пясъка. Можеш ли да направиш така, че пясъкът да се стича нагоре от долната половина?

— Разбира се.

Това звучеше точно толкова странно и объркващо, колкото предишните две задачи. Бях добър в местенето на предмети, но ми беше трудно да местя повече от един предмет едновременно. Трябваша ми няколко месеца, за да спечеля първата си игра „Мраморна звезда“. В пясъчния часовник имаше хиляди зрънца пясък, които трябваше да

преместя едновременно, а после трябваше да ги държа на мястото им. Това щеше да бъде много трудно.

Едно зрънце полетя нагоре и влезе в горната половина на пясъчния часовник. Последва го второ. Не след дълго имаше стотина зрънца в горната половина, но ми беше трудно да вдигам други, защото едновременно с това трябваше да внимавам тези горе да не паднат. Видях, че професорът се усмихва ехидно, и позволих на пясъка да падне.

— Първи опит — обяви Фостър със самодоволно изражение.

Опитах отново, но не успях да вдигна повече от двадесетина зрънца.

— Втори опит.

— Ти да не искаш да се проваля? — извиках. Търпението ми се бе изчерпало и лазерите трепнаха от яростта ми. — Това не е разходка в парка.

Професорът се извини.

— Не съм искал да те обиждам, Рос. Моля те, опитай отново.

Не е искал, друг път! Фостър нарочно се опитваше да ме вбеси, за да се проваля. Но аз бях решен на всичко да издържа теста. Нямах да се проваля!

Съсредоточих се върху пясъчния часовник. Какво можех да направя с него? Не можех да местя толкова много предмети наведнъж. Не трябваше да съсредоточавам силата си върху отделни зрънца, защото те бяха твърде малки. Трябваше да открия друг начин...

Изведнъж ме озари прозрение. Не можех да вдигна всяко отделно зрънце, но можех да накарам нещо друго да свърши тази работа вместо мен.

Съсредоточих силата си върху горната половина на пясъчния часовник. Никой не видя това, но въздухът вътре започна да се движи по часовниковата стрелка. Образува се завихряне и една пясъчинка бе засмукана нагоре, а след това още една. Използвах цялата си сила, за да завихря въздуха възможно най-бързо, създавайки вакуум, който засмукваше все повече и повече зрънца пясък.

Фостър се изправи от стола и се вгледа в пясъчния часовник. Пясъкът се въртеше в горната му половина, а в долната не бе останало нито едно зрънце.

— Можеш да спреш — рече той. — Искаш ли да си починеш? Сигурно си се изморил страшно много.

— Иска ти се.

Последва кратка почивка, след която започна последният тест. Мизуки се приближи до масата с късо въже, по средата на което имаше голям и сложен на вид възел. Отгатнах каква беше задачата още преди професор Фостър да отвори устата си.

— Искам да развържеш...

— Да, схванах — прекъснах го.

Това ми изглеждаше напълно невъзможно. Трябваше да установя контрол върху цялото въже и едновременно с това да го развържа. Опитах два пъти, но безуспешно. Едва бях разхлабил възела. Пот се стичаше по лицето ми, а тялото ми започна да трепери от изтощение. Съмнявах се, че ми бяха останали достатъчно сили, за да издържа последния тест.

Но не можех да се откажа на последното препятствие. Трябваше да намеря някакъв начин. Възелът бе трудната част, но не знаех как да го развържа — беше твърде сложен.

Втренчих се във въжето и започнах да насочвам енергията си към него, обграждайки масата. Установих пълен контрол върху въжето, след което се замислих за начина, по който го бяха завързали... Само ако знаех как бяха направили този възел.

Изведнъж мозъкът ми се изключи и почти паднах от стола. След това сякаш ме удари гръм и тялото ми се стегна. Пред очите ми се появи нещо като видение — видях Фостър и Мизуки, хванали въжето. Видях как го връзват, видях *точно* как трябваше да го развържа.

Професорът зяпна изумено, когато въжето се издигна над масата и започна да се развързва. Само след миг то висеше във въздуха, напълно опънато. Алармата започна да вие, когато се строполих от стола, докосвайки лазерите около мен.

Когато се съвзех, видях очите на професор Фостър, взиращи се в моите.

— Добре ли си? — попита той.

— Май да — промърморих. — Малко ми е зле.

— Нищо чудно. Последният тест трябваше да бъде напълно невъзможен. Не знам как успя, но трябва да те поздравя. Уменията ти са *изключителни*.

Почувствах, че отново губя съзнание. Чух звън на телефон точно преди мракът да ме погълне и видях Фостър, който се отдалечаваше, за да отговори на обаждането.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ТРЕТИ КРЪГ

Всички онлайн и телефонни разговори с участието на служители на Научен консорциум „Голдинг“ се записват и документират от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящият разговор бе проведен на втори юли, от 11.42 до 11.47 часа, под надзора на Алан Доуд, член на персонала.

ЗАПИС № 181 315 (МАРКИРАН)

Забележка към директора на „Сигурност“:

Маркирах този разговор съгласно разпоредба 2004, параграф 49, забележка В-018: „Всеки служител на Научен консорциум «Голдинг», който открито възразява или противоречи на Пол Голдинг, става обект на разследване от отдел «Сигурност» на Научен консорциум «Голдинг», и забележка В-023: Всеки служител, който противоречи или показва неуважение към директора на отдела Дерек Шоу“.

(Маркиран за разследване: професор Марк Фостър)

ЗАПИС № 181 315:

Голдинг: Той притежава дарбата, която търсим, не мислиш ли?

Фостър: Така е. Силата му е груба и необработена, но наистина е огромна.

Голдинг: Дали ще премине следващия кръг от тестове?

Фостър: Възможно е, но смяташ ли, че трябва да го подлагаме на такова изпитание? Вече е на прага на силите си.

Голдинг: Да, искам малкият пикльо да се провали поне на един тест, за да не се налага да му давам един милион долара.

Фостър: Ще наглася един от тестовете.

Голдинг: Добре. Колко е силен?

Фостър: Още не съм сигурен. Не очаквах, че ще преодолее теста с пясъчния часовник. Щом може да контролира въздуха, значи е възможно да притежава най-чистата форма на дарбата.

Голдинг: Дали владее и останалите истински дарби?

Фостър: Не съм сигурен. Твърде рано е за подобни заключения. Още не съм открил как разви въжето. Възможно е да вижда в бъдещето и в миналото. Възможно е да е четец на време. Това е единственият начин да бъде преодолян тестът, а и след това загуби съзнание, което обикновено става, когато някой прехвърля ума си през времето.

Голдинг: Възможно ли е да има прекогнитивни сили^[1]?

Фостър: Възможно е, но прекогнитиците се различават от четците на време.

Голдинг: Може би притежава три от истинските дарби.

Фостър: Да не се увличаме.

Голдинг: Третият кръг ще ни разкрие всичко, което искаме да знаем. Кога ще проведеш теста за натоварване?

Фостър: Струва ми се, че трябва да го отложим с няколко дни. Изтощен е и не искам да го пришпорвам твърде много.

Голдинг: Предпочитам теста за натоварване да бъде проведен утре. Освен това искам да изследваш прекогнитивните му умения.

Фостър: Не бива да го претоварваме, Голдинг.

Голдинг: Можем да правим с него каквото си поискаме, Фостър.

Фостър: Забрави ли колко опасни могат да бъдат тези хора в напрегнати ситуации? Забрави ли какво се случи, когато тествахме... нея? Погледни лицето на твоя питбул Дерек Шоу, за да си припомниш за какво става дума.

Голдинг: Сигурен съм, че Шоу ще се зарадва, когато разбере, че се подиграваш с обезобразеното му лице.

Фостър: Просто ти давам пример за това колко опасни могат да бъдат надарените при определени обстоятелства.

Голдинг: Започни третия кръг на тестовете утре сутринта.

Фостър: Не мисля, че...

Голдинг: Не забравяй кой плаща заплатата ти. Не ме карай да повтарям или ще ти изпратя Шоу, за да се разправяш с него.

Фостър: Ще проведе теста за натоварване утре сутринта.

Видях как професорът влиза в скромната столова на конферентния център, където екипът му се занимаваше с мен. Чувствах се изстискан като лимон, но въпреки това забелязах, че лицето му бе по-сиво от преди, а веждите — по-склучени.

— Как се чувстваш, Бентли? — попита той.

— Никога не съм бил пиан, но според мен чувството е същото. Сякаш имам махмурлук.

— Не съм изненадан, но силите ти бързо ще се възстановят. Няма друг избор.

— Какво имаш предвид?

— Исках да изчакам няколко дни, преди да започнем третия кръг на тестовете, но ми наредиха да започнем с тях още утре сутринта.

— Още един ден *тестове*?

— Опасявам се, че да. Но утре ще бъде различно. Ще проведем само два теста, но те ще бъдат изключително трудни.

— Да не мислиш, че днешните бяха лесни?

— Знам — отвърна Фостър, седна до мен и ме погледна в очите. — Трябва да те питам нещо.

— Давай.

— Как преодоля последния тест?

Не исках да казвам на професора за видението, най-вече защото самият аз не знаех какво точно се бе случило, но и защото инстинктивно усещах, че не трябва да казвам на тези хора повече, отколкото бе необходимо.

— Ами... предполагам, че извадих късмет.

— Не ти вярвам дори за миг.

— Не вярваш ли в късмета, професоре?

— Толкова, колкото вярвам в Дядо Коледа.

Фостър се опита да изтръгне истината от мен, но аз устоях на натиска му. След около час, когато се почувствах достатъчно добре, за да стана на крака, хората на Фостър ме заведоха в ресторанта на хотела, за да хапна. След като се заситих, им казах, че ми се спи, и те ми позволиха да се върна в стаята си.

Съблякох се и влязох под душа. Прекарах там почти час, разсъждавайки върху събитията от този ден. Бях си мислил, че състезанието ще бъде детска игра, че ще преместя един-два предмета и ще ми дадат куфарче, пълно с пари. Но тестовете се бяха оказали

истински кошмар. Никога не се бях чувствал толкова изтощен, а според Фостър утрешният ден щеше да бъде още по-тежък.

Но не това ме притесняваше най-много. Бях открил нещо ново за дарбата си, но не знаех какво точно се бе случило с въжето. Бях надникнал в миналото, сякаш бях изгледал видеозапис на нещо, което вече се бе случило. Как направих това? И щом виждах в миналото, дали можех да надникна и в бъдещето?

Подсуших се и седнах на леглото. Възнамерявах да погледам малко телевизия, но мисълта за това, което се бе случило снощи, не ми даваше покой. Бях опитал да използвам дарбата си върху непознатия мъж и се бях провалил...

Погледнах към прозореца. Нещо сякаш ме принуждаваше да се приближа до него. Да погледна навън. Знаех, че това не беше особено мъдро. Ако непознатият още бе там, това щеше да го мотивира още повече. Но не успях да устоя на изкушението. Станах от леглото и прекосих стаята. Разделих завесите и погледнах към уличната лампа на отсрещния тротоар. Там нямаше никого.

— Полудяваш, Рос — казах си. — Изперкваш. Бил е просто някакъв ненормалник...

Понечих да дръпна завесите, но точно тогава забелязах фигурата, облежната на витрината на магазина от другата страна на улицата. Светлините в сградата бяха изгасени, но аз ясно виждах силуета на мъжа. Знаех, че това беше непознатият от предишната вечер и чувствах погледа му върху себе си.

Искаше ми се да сляза долу и да се разправа с него, но не можех да напускам стаята. Не го признавах пред себе си, но всъщност този тайнствен мъж ме плашеше.

Направих крачка назад и се опитах да събера мислите си. Опитах се да се разгневя, защото знаех, че това ще ме направи по-силен.

Почувствах притока на сила, пристъпих напред и допрях дланта си в стъклото. Съсредоточих се върху това да преместя голямата саксия на тротоара до мъжа. Възнамерявах да я запрата по него. Стъклото около ръката ми се замъгли, но саксията отказваше да помръдне.

Погледнах към непознатия и за свое изумление видях, че витрината, на която се бе облежал, също се бе замъглила.

Дръпнах ръката си. Не можех да повярвам! Той спираше силата ми, защото също я притежаваше. Витрината се бе замъглила така, както се замъгляваше стъклото на прозореца, когато използвах дарбата. Той също притежаваше дарбата! Трябваше да говоря с него. Имах нужда от отговори. Но защо ме наблюдаваше?

Може би не беше приятелски настроен...

Изведнъж мъжът излезе от сянката на магазина и пристъпи под светлината на уличната лампа. Извади бележник и молив от вътрешния джоб на палтото си и започна да пише.

Замислих се дали да не извикам охранителите в стаята, но любопитството ми надделя и останах на място.

Мъжът откъсна страница от бележника и я хвърли във въздуха. Тя сякаш бе подета от силен порив на вятъра и литна през улицата. Видях как листът се издига нагоре, приближавайки се до прозореца ми. Погледнах към непознатия и видях, че той се усмихваше, сочейки страницата.

— Какво се опитва да направи? Да ми каже нещо? А, ясно! Това е игра!

Съсредоточих се върху страницата. Отначало тя сякаш погълна силата ми, но след време успях да установя пълен контрол върху нея и я дръпнах към прозореца. Тя се долепи до стъклото и аз прочетох какво пишеше:

„МАХАЙ СЕ ОТТАМ! МАХАЙ СЕ ВЕДНАГА! В
ГОЛЯМА ОПАСНОСТ СИ!“

Отворих прозореца, взех листа и хукнах към нощното шкафче, където имаше химикалка. Написах:

„КОЙ СИ ТИ? ЗАЩО МИСЛИШ, ЧЕ СЪМ В
ОПАСНОСТ?“

Върнах се до прозореца и понечих да хвърля страницата, но спрях. Мъжът вдигна ръце и започна да мърда бързо пръстите си.

Листът започна да се сгъва, докато накрая заприлича на хартиен самолет. Той се изстреля от ръцете ми и полетя надолу към улицата с огромна скорост. Непознатият вдигна ръка и го улови, след което прочете написаното.

Смачка страницата на топка и я хвърли през рамо. Тя направи рязък завой и влезе в близкото кошче за боклук. Мъжът отново написа нещо в бележника си, откъсна страницата, протегна ръце към мен и кимна.

Това бе като размяна на есемеси, само че с помощта на паранормални способности и много по-сложно!

— Какво иска сега? А, ясно. Искане да направя хартиен самолет. Втренчих се в страницата и накарах ръбовете ѝ да се подгънат. Не след дълго направих самолет. Непознатият го изстреля във въздуха и той долетя право в ръцете ми.

„НЕ МОГА ДА ТИ КАЖА КОЙ СЪМ. ТРЯБВА ДА
МИ СЕ ДОВЕРИШ! НЯКОЙ ЩЕ СЕ ОПИТА ДА ТЕ
УБИЕ, АКО НЕ СИ ТРЪГНЕШ СКОРО!“

Погледнах към мъжа и той кимна. Сложих самолета на перваза на прозореца и написах: „Още не мога да си тръгна!“, след което изпратих самолета към него. Той поклати гневно глава, когато прочете написаното. Ситуацията започваше да ме изнервя. Започвах да подозирам всички около мен и не знаех на кого да вярвам.

Той отново започна да пише, откъсна страницата от бележника и я изпрати към прозореца.

„ПАРИТЕ НЕ СИ СТРУВАТ! ВЛИЗАШ В СВЯТ,
КОЙТО НЕ ПОЗНАВАШ. ТОВА Е ЕДИН ОПАСЕН СВЯТ.
НЕ СИ ЗАСЛУЖАВА ДА ЖЕРТВАШ ЖИВОТА СИ!“

Затворих прозореца и дръпнах завесите. Изчаках няколко минути, след което надникнах навън и видях, че непознатият продължаваше да гледа към мен. Дръпнах се от прозореца. „Щом иска,

да стои там цяла нощ!“, помислих си аз. Нямах да си тръгна с някакъв ненормалник, когото не познавах и със сигурност нямах да си тръгна без парите от наградата. Това ставаше все по-странно! Кой би искал да ме убие? И защо? Отново прочетох последното му послание, обръщайки специално внимание на думата „опасен“. Бях се досетил, че състезанието не беше това, което изглеждаше, и че зад него се криеше нещо друго. Сега ми се струваше, че това нещо беше опасно, може би дори застрашаващо живота ми. Но не можех да си тръгна преди края на състезанието. Можех ли да се доверя на един непознат? Нищо чудно да бе някой пълен психопат! А парите си струваха — бях напълно сигурен в това.

Независимо от всичко, ситуацията ставаше все по-смущаваща и затова реших да напусна Лондон веднага след края на тестовете.

Преди да си легна, се сетих да изпълня дълга си и да се обадя на татко, който вдигна след второто извънмяване.

— Здравсти, татко. Как върви?

— Най-накрая! Обеща ми, че ще се обаждаш два пъти на ден, Рос! Звънях ти поне двадесет пъти, но не можах да се свържа.

— Знам. Трябваше да изключа телефона си, защото провеждахме тестове. Правила, нали знаеш.

— И?

— И какво?

— Как вървят тестовете? Свършиха ли?

— Почти. Утре имам още два. Ако ги издържа, ще ми дадат парите.

— Всичко наред ли е? Звучиш ми малко посърнал.

— Уморен съм, татко. Денят беше много дълъг и странен.

— Странен?

— Ще ти разказвам, когато се прибера вкъщи.

— И кога ще бъде това?

— Не знам. Може би вдругиден. Ще ти кажа веднага, след като разбера. Сега просто искам да си легна, защото съм като пребит.

— Струва ми се, че трябва да дойда там. Не ми харесва това, че си сам.

— Не. Тестовете са достатъчно трудни и не искам да ме излагаш — само това ми липсва.

— Защо винаги мислиш, че ще те изложи?

— Ами... защото винаги го правиш! Не се притеснявай, всичко е наред. Няма нужда да идваш. Нали си спомняш онзи разговор за това колко опасен мога да бъда за тези, които искат да ми навредят?

— Спомням си.

— В безопасност съм.

— Добре. Ще се обадиш утре, нали?

— Да.

— До утре тогава.

Затворих, но реших да се обадя на Джема, преди да си легна. Имах нужда от това да чуя приятелски настроен глас, за разнообразие. Първият път не вдигна, но пет минути по-късно ѝ позвъних отново.

— Рос?

— Че кой друг?

— Как мина състезанието? Спечели ли?

— Още не. Утре имам още два теста, след което ще вземат решението си.

— Звучиш капнал.

— Не е толкова лесно, колкото си мислех, Джема.

— Кога се връщаш?

— Надявам се, че ще мога да тръгна още вдругиден. Искан да прекарам няколко дни в Лондон след края на състезанието, но обещах на татко да се прибера възможно най-скоро.

— Значи още не си разгледал Лондон?

— Нищо не съм разглеждал.

— И какво правиш по цял ден?

— Не ми позволяват да излизам от хотела без... без придружители.

— Това не звучи особено забавно.

— Сигурен съм, че след утрешните тестове нещата ще се променят. Най-вероятно искат да са сигурни, че не ги мамя.

— Това не ми звучи нормално, Рос. Каза ли на баща си, че не те пускат да излизаш от хотела?

— Не. Ще иска да дойде тук.

— Това може и да не е толкова лоша идея.

— Не искам той да се замесва. Не се тревожи, Джема, мога да се грижа за себе си.

— Можеш да ми звъниш, когато поискаш, знаеш това, нали?

— Знам, Джема.

Поговорихме си още малко за тестовете и за хотела, след което Джема ми съобщи най-новите клюки от Дълбрук. Рейнълдс бе обръснал мустака си и бе наредил на хората от персонала никога повече да не ме пускат в супермаркета. Беше ми забранено да влизам там до края на живота си, което ме разсмя.

Тъкмо се канех да ѝ кажа за непознатия, който ме наблюдаваше, когато връзката прекъсна. Пак ми бе свършил ваучерът! А в стаята ми нямаше стационарен телефон. Как бе възможно в една толкова луксозна хотелска стая да няма телефон? Реших утре да накарам Фостър да ме пусне навън, за да си купя нов ваучер. С негови пари!

Сутринта започна доста неприятно — със силно чукане на вратата и някой, който викаше името ми. Отне ми доста време да стана и да се облека. Но знаех, че ще ме изчакат. На прага заварих същия екип от хора в бели престилки и те отново ме поведоха към конферентната зала, но този път не влязохме в лабораторията. Вместо това ме въведоха в просторно помещение, което, след края на тестовете щеше да бъде превърнато във фитнес зала, но сега бе оборудвано по същия начин като лабораторията — навсякъде имаше инструменти и камери.

Посочиха ми стола в центъра на стаята и аз седнах. След малко добутах огромна машина на колелца и я паркирах точно зад мен. Двама техници се занимаваха с нея. Единият натисна копче и изведнъж бях заобиколен от лазери, които се изстреляха от машината.

— Сигурно вече си свикнал с това — рече професор Фостър, кимайки към лазерите.

— Никога няма да свикна с това.

— Няма да се бавим много. Тестът ще започне всеки момент.

— Не бързам за никъде.

Лаборантите започнаха да подреждат апаратурата си около мен, след което петима мъже добутах голяма масичка на колелца, върху която бе поставен огромен къс от някакъв сребърен материал. Оставиха количката в центъра на стаята, на около петнадесет метра от мен.

След това Мизуки и една друга японка залепиха електроди за ръцете, краката, стомаха и един на врата ми.

— Какви са тези неща?

— Това е част от теста — отвърна Мизуки.

— Ясно, но за какво са?

Отказа да ми отговори. Фостър се приближи, докато свързваха жиците към черна кутия, върху която имаше много копчета.

— Не се притеснявай, това е, за да сме сигурни, че ще бъдеш концентриран по време на теста.

— Чакай малко... ще ме удряте с ток?

— Съвсем леко, почти няма да го усетиш.

— Какво общо има това със способността ми да местя неща с ума си? Не ви ли доказах вече, че притежавам дарба за един милион долара?

— Имаме списък с възможни дарби, като психокинезата е една от тях. Тестовете, които провеждаме, са създадени специално, за да докажат автентичността на тази дарба. Това е един от тестовете и не можеш да спечелиш наградата, ако не го издържиш.

— Да започваме шоуто, професоре. Искам това да приключи възможно най-бързо.

— Тестът е съвсем прост. Виждаш ли сребърния блок на масичката?

— Трудно мога да не го видя. С размерите на кола е.

— Това е нов материал, създаден от Научен консорциум „Голдинг“. Нарича се стъклометал.

— Стъкло?

Бях го взел за най-обикновено парче метал, но когато се вгледах по-внимателно, видях, че отразяваше по много странен начин силната светлина, обливаща стаята. Освен това никога не бях виждал метал, който блести по този начин.

— Не ми прилича на стъкло.

— Не е стъкло за прозорци, Рос. Това е метално стъкло, състоящо се от много пластове и смесено с платина при невероятно висока температура. Това е един от най-твърдите материали, създавани някога. По-твърд е от всеки камък или метал.

— И аз трябва да го счупя?

— Не точно. Не очакваме от теб да го разрушиш, защото това би било невъзможно. Надяваме се, че ще можеш да го деформиращ или одраскаш. Да започваме ли?

— Добре.

След като всички заеха местата си и включиха инструментите, Фостър ми кимна да започвам.

Съсредоточих се върху огромния къс стъклометал и започнах да изсмуквам енергията от тялото си и да я събирам в ума си. Точно когато се канех да я освободя, чух силно бръмчене и подскочих стреснато. Това беше един от токовите удари, които Фостър бе споменал. Професорът не ме беше излъгал — не усетих болка, но концентрацията ми бе нарушена и връзката бе прекъсната.

Седнах и опитах да се успокоя, дишайки дълбоко. След като преодолях шока, отново концентрирах силата си и започнах да я насочвам към металното стъкло, но отново ме удари ток, този път два пъти.

Това започваше да ме дразни.

— Добре. Не обръщай внимание на токовите удари. Съсредоточи се върху стъклото — прошепнах си. — Помни, че те *искат* да се провалиш.

Отново се подготвих и започнах да изтласквам енергията от тялото си. Пак ме удари ток, първо в двете ръце, а после в краката. Опитах се да не обръщам внимание на това, но точно когато реших да насоча събралата се енергия към буцата стъклометал, последва нов токов удар, този път във врата ми. Изправих се и алармата веднага започна да вие.

— По дяволите! — изкрещях, опитвайки се да надвикам сирената. — Как очаквате да издържа теста, когато постоянно ме удряте с ток?

— Това е част от теста. Можеш да се откажеш по всяко време.

— Не съм от тези, които се отказват, Фостър.

— Тогава продължавай.

Токовите удари започнаха още преди да имам време да се съсредоточа върху парчето стъклометал. Гневът ми растеше все повече и повече. Бях стиснал юмруците си толкова силно, че кокалчетата ми бяха побелели. Токовите удари следваха един след друг и аз започнах да ръмжа, побеснял от гняв. Изправих се и изритах стола към

професора, но останах втрещен в парчето метал. Един последен токов удар прониза врата ми и аз изревах.

Парчето стъклометал започна да се топи като масло в нагрят тиган. Стиснах зъби и изпратих цялата си ярост към него. Последва оглушителна експлозия. Буцата се разцепи, след което се разлетя из стаята на хиляди малки парчета.

Последва гробна тишина. Професорът стоеше напълно неподвижно и ме гледаше невярващо, закрил устата си с ръка. Напълно бе онемял от факта, че бях разрушил огромен къс от най-твърдия материал на планетата.

— Невероятно — прошепна. — Те никога не спират да ме изумяват.

— Те? — попитах.

Професорът не отговори. Мобилният му телефон започна да звъни, той се извини и бързо излезе от стаята.

Мислех, че ще съм изтощен, но не бях. Всъщност точно обратното — чувствах се изпълнен с енергия. Спомних си как бях взривил каменния стълб в Дълбрук. Тогава също не се бях чувствал изцеден. Може би когато бях ядосан, използвах някакъв друг източник на енергия, а когато бях спокоен, използвах своята собствена. Имаше толкова много неща за дарбата, които още не знаех.

Мизуки отлепи електродите, изключи лазерите и избута машината. Появиха се няколко мъже в гащеризони, които започнаха да събират парчетата стъклометал, а аз излязох да се разтърпам и да се освободя от гнева, който продължаваше да тлее в мен.

Всички онлайн и телефонни разговори с участието на служители на Научен консорциум „Голдинг“ се записват и документират от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящият разговор бе проведен на трети юли, от 10.28 до 10.34 часа, под надзора на Алан Доуд, член на персонала.

ЗАПИС № 181 387 (МАРКИРАН)

Забележка към директора на „Сигурност“: Маркирах този разговор съгласно разпоредба 2004, параграф 49, забележка В-018:

Всеки служител на Научен консорциум „Голдинг“, който открито възразява или противоречи на Пол Голдинг, става обект на разследване от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“ и забележка В-023: „Всеки служител, който противоречи или показва неуважение към директора на отдела Дерек Шоу“.

(Маркиран за разследване: професор Марк Фостър)

ЗАПИС № 181 387:

Фостър: Това бе изключително! Счупи стъклометала сякаш бе полистирол. Никога не съм виждал нещо подобно.

Голдинг: Наистина изключително. Възможно ли е силата му да е равна на нейната?

Фостър: Възможно е. Въпреки че не може да я контролира толкова умело, колкото го прави тя.

Голдинг: Това може би се дължи на младостта му.

Фостър: Може би. Но не забравяй, че тя притежава три дарби. Психокинеза, емотомагнетизъм и метализъм.

Голдинг: И той може да притежава три дарби, Фостър. Вчера ни демонстрира, че най-вероятно е четец на време. И няма да се изненадам, ако, освен това е прекогнитик.

Фостър: Ще трябва да проведем още тестове, за да сме сигурни в това.

Голдинг: Искам да проведеш още един тест. Тест за прекогнитивни способности. Кажу ми, че трябва да го преодолее, за да спечели парите. Ако успее, ще му дам милиона. Струва ми се, че е време да привлечем младия Бентли на наша страна.

Фостър: Кой тест да проведем?

Голдинг: Джагите. Искам да играе срещу Паоло.

Фостър: Паоло е в Лондон?

Голдинг: Пристигна снощи. Искан да играе срещу Бентли.

Фостър: Но Паоло е изкусен прекогнитик. Бентли няма да има никакъв шанс срещу него.

Голдинг: Ще има шанс, ако е психокинетик и прекогнитик. Ако притежава двете дарби, ще победи Паоло. Сигурен съм.

Фостър: Не смятам, че това е мъдро решение. Не бива да го караме да влиза в двубой толкова скоро след теста за натоваване. В него все още има остатъчна сила от събраната по време на теста

негативна енергия. Ако се ядоса по време на мача... Паоло може да бъде...

Голдинг: Ще трябва да го стържем от тавана, знам.

Фостър: Но въпреки това искаш да организирам мача?

Голдинг: Паоло не е толкова важен. Бентли, от друга страна, може да промени всичко.

Фостър: Помни, че те предупредих за това, Голдинг.

Шоу: Не можеш да предупреждаваш господин Голдинг. Неговата дума е заповед за теб. Чуваш ли, Фостър?

Фостър: Шоу? Откога си замесен в това?

Шоу: От сега.

Обърнах се и видях как професорът влиза в стаята, придружен от хърбав мъж на около двадесет години с жълтеникава кожа и татуировки, покриващи ръцете му. Зад тях вървяха двама мъже в гащеризони, бутаци маса за джаги. Ставаше все по-странно. За какво беше тази маса? За отмора преди следващия тест?

Оставиха масата в центъра на стаята, след което професорът застана до нея и ме помоли да се приближа.

— Играл ли си преди?

— Разбира се — изсумтях. — Много съм добър.

— Ще играеш срещу Паоло — рече Фостър и кимна към мъжа с татуировките, който застана от другата страна на масата. — Три от пет.

Погледнах надолу и се намръщих, когато видях, че липсваше нещо много важно.

— Чакай малко, аз нямам вратар, а той има. Не е честно.

— Ти си психокинетик, Рос. Нямаш нужда от вратар.

— Щеше да бъде хубаво да имам...

Професорът взе малката бяла топка и я пусна на масата. Преди да имам време да се съсредоточа върху нея, Паоло я изпрати във вратата ми.

Намръщих се и погледнах към своя противник.

— Доста си бърз.

— Никога не са ме побеждавали.

— Има първи път за всичко.

Паоло се усмихна снизходително и каза на професора да поднови играта. Известно време топката рикошираше наляво-надясно, след което пред Паоло се откри възможност за попадение. Той завъртя дръжката и изстреля топката към вратата ми, но аз я отразих с ума си. Усмигнах се самодоволно, но Паоло реагира светкавично бързо, изпращайки отразената топка във вратата ми.

— Ако Паоло отбележи още един гол, ще спечели.

— Мога да броя — изръмжах. — Пускай топката!

Дуелът бе подновен. Знаех, че мога да контролирам топката с ума си. Проблемът бе скоростта, с която се движеше тя. Трябваше да се опитам да *предвидя* накъде ще отиде, преди да го направи. Това бе единственият начин да спра Паоло.

Той изстреля топката с всичка сила, но аз я отбих, преди да пресече голлинията ми. Паоло опитваше пак и пак, но аз *виждах* накъде ще отиде топката. След около минута играта вече ми изглеждаше съвсем проста. Накрая успях да докопам топката и да я изпратя във вратата на противника си.

— Два на един — обяви професорът. Той отново пусна топката на масата и битката продължи.

— Два на два — каза той след малко. — Играчът, който вкара следващия гол, ще победи.

— Хайде — подканих го. — Пускай топката.

Усмигнах се, защото Паоло изглеждаше бесен.

— Започва да ми става скучно — подразних го.

Топката падна и ние дадохме всичко от себе си. Успях да блокирам всеки негов опит за попадение, защото знаех къде ще се приземи топката, преди тя да го направи. Но Паоло също знаеше къде ще отиде топката — изглежда и той притежаваше някаква специална дарба. Битката продължи над четири минути, което в света на джагите беше като четири години. Усетих, че Фостър получава главоболие, опитвайки се да следи движението на топката. Тя беше твърде бърза за човешкото око.

Изведнъж се чу силен трясък. Паоло се бе изморил и аз най-накрая го бях надвил.

— Не! — изкрещя той. — Как е възможно да ме победи? Никой не може да ме победи!

Вдигнах ръце и запях:

— Шампион! Шампион! Оле, оле, оле!

— Можеш да си починеш, Бентли — каза Фостър. — Заслужи си го. И поздравления — ти си най-новият милионер в света.

— О, това звучи добре!

— Знаех си, че ще ти хареса. Ще се върна след няколко минути. Паоло, можеш да си тръгваш.

— По дяволите! — възкликна Паоло и изрита масата. — Ще искам реванш, Бентли!

— Чао, Паоло — отвърнах и му магнах, след което се обърнах към професора. — И така, свършихме ли най-накрая?

— Мисля, че да. Трябва да ме извиниш, Рос. Ще се върна след малко.

Всички онлайн и телефонни разговори с участието на служители на Научен консорциум „Голдинг“ се записват и документират от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящият разговор бе проведен на трети юли, от 11.16 до 11.22 часа, под надзора на Алан Доуд, член на персонала.

ЗАПИС № 181 399 (МАРКИРАН)

Забележка към директора на „Сигурност“: Маркирах този разговор съгласно разпоредба 2004, параграф 52, забележка А-001: Всеки служител на Научен консорциум „Голдинг“, който открито заплашва Пол Голдинг или застрашава корпорацията, трябва да бъде отстранен от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“.

(Разследването е закрито: професор Марк Фостър)

ЗАПИС № 181 399

Голдинг: Това доказва, че е прекогнитик, не мислиш ли, Фостър?

Фостър: Съгласен съм, но психокинезата е по-силната му способност.

Голдинг: Прав си. Той изтощен ли е като вчера?

Фостър: Не, не показва следи от умора.

Голдинг: Добре. Доста е избухлив, нали?

Фостър: Ужасяващо избухлив.

Голдинг: Искаш да кажеш „прекрасно избухлив“. Струва ми се, че трябва да му дадем един-два дни, за да си почине и да помисли как ще похарчи парите, преди да проведем теста за насилие.

Фостър: Тест за насилие?

Голдинг: Да. Неговата цел е да повреди трайно психиката на субекта.

Фостър: И как ще постигнеш това?

Голдинг: Всъщност е много просто. Тестът има две цели: първо, да премахне всички задръжки относно използването на дарбата върху други хора. Второ, да направи субекта склонен към насилие и способен незабавно да използва негативна енергия.

Фостър: Обясни ми теста, Голдинг.

Голдинг: Намираме някой, към когото Бентли е привързан... роднина или може би приятелката му, ако има такава. След това изпращаме специален екип, който да... направи така, че този човек да изчезне. Изчакваме няколко седмици, докато гневът на субекта расте все повече и повече, след което му довеждаме изкупителна жертва. Казваме на субекта, че този мъж е отговорен за убийството на близкия му човек и ги оставяме насаме. С други думи, караме Бентли да убие невинен човек, след което той се превръща в убиец. Казваме му, че само ние можем да го защитим от полицията и той започва да изпълнява нашите заповеди, защото няма друг избор.

Фостър: Това е най-отвратителното и неморално нещо, което някога съм чувал. Как можеш дори да обмисляш нещо такова?

Голдинг: Неморално, но ефикасно, защото работи.

Фостър: Правил си го и преди?

Голдинг: Да, Шоу създаде теста и го проведе.

Фостър: Върху кого?

Голдинг: Върху Мариан, разбира се... защо мислиш, че тя е толкова склонна към насилие?

Фостър: Няма да участвам в това! Вие сте ненормални! Оставете момчето на мира! Ако направиш това, ще отида в полицията.

Голдинг: Отворих ти вратата, Фостър, но ти я затръшна в лицето ми. Очаквах повече от теб. Отстранявам те... от длъжността ти. Шоу те чака в коридора. Исква да си поговорите лице в лице.

Чаках в коридора от почти един час и започвах да се отегчавам. Тъкмо се канех да попитам дали мога да си тръгна, когато вратата се отвори. Очаквах Фостър, но на прага стоеше мъж, когото не бях виждал преди. Главата му беше обръсната нула номер и носеше сив костюм. Тръгна към мен, крачейки бързо и уверено. Когато се приближи, видях, че на лицето му имаше ужасяващ белег, който започваше от брадичката, минаваше през устните и дясната буза и стигаше чак до ухото му.

— Казвам се Шоу — съобщи той, стисна ръката ми и се усмихна. Забеляза, че зяпам белезите му, но не се обиди от любопитството ми. — Не се подвеждай по белезите. Всъщност съм много свестен човек.

— Как се случи? — попитах.

— В предишния си живот бях нещо като... пазач на дивеч. Едно от животните полудя и направи това — обясни той и посочи лицето си. — Ужасни са, нали?

— Какво животно може да направи това?

— Много опасно животно. Но да забравим това за момент — Шоу извади един плик и ми го подаде. — Нося документи с подробности относно твоята нова банкова сметка.

— Банкова сметка?

— Открих я за теб и когато видиш салдото, челюстта ти ще увисне.

— Значи няма да има повече тестове?

— Няма. Но знаеш ли, Рос, нашата корпорация е много богата. Трябва да се установиш тук, в Лондон, и може би ще успея да ти уредя работа в една от нашите компании. Приятна работа с приятна заплата.

— Звучи интересно.

— Наистина е интересно, повярвай ми. Но да не говорим за работа точно сега! Имаш нужда от няколко дни почивка, за да се позабавляваш.

— И още как! Искане ми се през цялото време да се бях занимавал с теб, а не с Фостър.

— Повече няма да ти се налага да се занимаваш с него, обещавам ти.

Посегнах и взех плика. Отворих го и извадих две страници. Едната беше пълна с обичайните банкови термини, а на нея с кламер

бе закачена дебитна карта. На другата бе изписано салдото ми: 629 000 00 английски лири, които се равняваха на един милион долара! Погледнах към Шоу и се усмихнах.

— Благодаря. Започвах да подозирам, че всички вие сте някакви чудовища.

— В никакъв случай! — засмя се Шоу и ме потупа по рамото. — Ние сме добрите.

— Виждам това. Къде е Фостър?

— О... сигурно е изникнало нещо спешно.

— Надявам се, че не е станала някаква беля.

— И аз.

[1] Прекогниция — способността да предчувстваш бъдещи събития. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОПАСНОСТИ НАВСЯКЪДЕ

Използвах стационарния телефон на рецепцията, за да позвъня на татко, преди да се кача в стаята си. Той ме поздрави, но сякаш все още бе разтревожен и искаше да се върна вкъщи жив и здрав. Уверих го, че заминавам след два дни и му казах да не се тревожи. Това сякаш го успокои — предполагам, че си представи как се излежавам в някой четиризвезден хотел, докато сервитьори ми носят екзотични храни. Прекарах остатъка от деня на прозореца в стаята си, чакайки непознатия да се появи, но той не го направи. Доста размишлявах върху предупреждението му, чудейки се кой би искал да ме нарани.

Защо някой би искал да ме убие? Все пак не представлявах опасност за никого. Преживелиците ми в хотел „Голдинг Плаза“ ставаха все по-странни, но и все по-досадни. Ако наградата не беше толкова щедра, отдавна щях да съм си тръгнал.

Мислите ми бяха прекъснати от почукване на вратата. Отворих я и заварих Шоу, който стоеше в коридора и се усмихваше топло. Е, толкова топло, колкото позволяваше обезобразеното му лице, което го правеше да изглежда като злодей от филм за Джеймс Бонд.

— Здравсти, хлапе. Вече осъзна ли колко си богат?

— Не съвсем. Може би трябва да похарча малко пари.

— Защо не отидеш на пазар? — предложи Шоу и влезе в стаята. — Виктор и Тсуоши те чакат в колата в паркинга на хотела. Ще бъдат на твое разположение за толкова време, колкото ти трябва. Ще те закарат навсякъде, където поискаш.

— Виктор и Тсуоши?

— Тсуоши е твоят шофьор. Японецът с дългата коса. Виктор е твоят телохранител. Сърдиткото, който не се отделяше от теб през последните няколко дни.

— А, значи така се казва.

— Имаше изрични заповеди да не разговаря с теб. Но е свестен човек и ще те заведе навсякъде, където пожелаеш. — Шоу грабна един

от суичърите, проснати на леглото и ми го подаде. — Хайде — рече той, — имаш нужда от малко чист въздух. Прекара твърде много време в този хотел.

— Прав си. И без това имам нужда от няколко неща.

— Вземи това — каза Шоу и ми подаде огромна пачка банкноти. — Малко джобни пари за теб.

— Не мога да взема тези пари, господин Шоу. Вече ми дадохте един милион долара.

— Господин Голдинг ти даде един милион долара. Това е лично от мен. Изкара няколко много тежки дни и ми е съвестно. Хайде, вземи ги. Подарък от мен.

— Щом настояваш — отвърнах и взех пачката. — Но наистина нямаше нужда.

— Рос, тези пари са нищо в моя свят, който вече е и твой. Имаш могъщи приятели и парите никога повече няма да бъдат проблем за теб. Хайде, ще те придружа до колата.

Двигателят на черното BMW бе включен, когато влязохме в подземния паркинг. Виктор и Тсуоши седяха отпред, а задната врата зееше отворена, сякаш ме бяха очаквали. Поколебах се, преди да вляза. Състезанието беше свършило и не исках да започвам новия си живот по този начин. Исках да бъда свободен. Исках да бъда такъв, какъвто винаги бях мечтал да бъда.

— Слушайте, господин Шоу. Не се обиждайте, но бих предпочел да изляза без кола и телохранители. Просто това не е в мой стил.

Шоу не се обиди, но продължи да настоява.

— Аз пък бих предпочел да използваш колата поне още ден-два. Наоколо дебнат репортери и не искам някой да те изненада от засада. Освен това изкара една доста тежка сутрин и умората може да те застигне във всеки един момент. Бих искал Виктор да е с теб, когато това се случи. Направи го за мен, Рос. Тревожа се.

— Не ми изглеждате като човек, който се тревожи за щяло и нещяло, а и без това едва ли ще мога сам да намеря магазин за скейтбордове!

— Само там ли ще ходиш?

— Не, освен това искам да си купя ваучер за телефона и лаптоп.

— ОК. Всъщност защо не ми дадеш номера си, за да мога да се свързвам с теб, когато се наложи?

Дадох му телефонния си номер, след което влязох в колата. Преди да затворя вратата, Шоу се наведе и рече:

— Тази вечер ще вечерям в ресторанта на хотела. Някъде около седем часа. Искаш ли да ми правиш компания?

— Звучи страхотно.

— Супер. Правят жестоки бифтеци. Аз черпя.

— Благодаря.

— Няма нищо. Добре, Тсуоши, отведи господин Бентли там, където иска да отиде.

Отне ни повече от час да открием магазин за бордове, а на мен ми отне още толкова, за да си харесам някой. Накрая реших да купя два. Изкуших се да използвам единия, за да избягам от Виктор и Тсуоши, но не исках да разочаровам Шоу, а предупрежденията на непознатия продължаваха да ме тревожат. След това се отбихме в един магазин за електроника и си купих сравнително евтин лаптоп. Оттам поехме обратно към хотела, но по пътя спряхме пред един супермаркет, за да си купя ваучер за телефона. Виктор ме придружи вътре въпреки възраженията ми.

— Нямам нужда от бавачка — казах, когато влязохме. — Не съм...

Една от лампите на тавана падна без предупреждение върху главата на Виктор. Обърнах се и видях как телохранителят пада по лице на пода. Беше изпаднал в безсъзнание и няколко човека се втурнаха към него, за да му помогнат.

Докато вниманието на всички бе погълнато от ранения мъж, усетих ръка, която ме сграбчи и дръпна настрана. Беше непознатият от хотела, който изглеждаше по-висок и по-ненормален, отколкото си бях представял. Извисяваше се поне с една глава над всички останали в магазина и трябваше да се наведе, за да ме погледне в очите.

— Не се вслуша в съвета ми.

— Какво правиш? — троснах му се. — Лудо копеле такова...

— Тихо! — изсъска непознатият. Гласът му беше дълбок и говореше с френски акцент. — Казах ти да се махнеш от хотела!

— Не съм в хотела!

— Не се прави на умник. Знаеш какво имам предвид.

— Какво, по дяволите, искаш да направя? — попитах и погледнах към проснатия на пода Виктор. — Ти ли направи това?

— Не — отвърна непознатият — Просто съвпадение.

— Знаеш ли какво? Напомняш ми на някого.

— Не се шегувам. Трябва да избягаш от тези хора, преди да е станало твърде късно.

— Свободен съм да правя каквото си поискам.

— Така ли? А защо навсякъде те придружава въоръжена охрана?

— За да не ми се налага да се разправям с репортери. Слушай какво, мога да си тръгна, когато пожелаеш. Шоу ме увери в това.

— Шоу? *Дерек Шоу*?

— Не ми каза първото си име.

— Много белези?

— Да.

— Не му позволявай да те манипулира, момче. Той е един изключително опасен мъж.

— Не ме наричай „момче“. Шоу е много свестен.

— Той е убиец. Трябва да се махнеш оттук.

— Скоро ще се прибера вкъщи.

— Не говоря за прибиране вкъщи. Трябва да изчезнеш.

— Да изчезна? Защо да правя това? Когато реша да си тръгна, не възнамерявам да „изчезна“, а да си хвана първия полет за Дъблин.

— Няма да те пуснат ей така. Притежаваш истинска дарба. Няма да те оставят да им се изплъзнеш. Търсят човек като теб от години. Защо мислиш, че бе организирано това състезание? Защо мислиш, че похарчиха милиони за него? Или пък смяташ, че човек като Голдинг пръска милионите си просто ей така — от добро чувство?

— Не могат да ме спрат, ако реша да си тръгна.

— Имат своите начини.

— Ти каза, че съм в опасност. В опасност от кого?

— Хората около теб, но също така...

Изведнъж непознатият ме избута настрани и излезе през задната врата на магазина. Обърнах се и видях Тсуоши, който отваряше входната врата. Той влезе, погледна надолу към Виктор, след това нагоре към тавана и накрая към мен.

— Тъх... не бях аз — уверих го. — Наистина, не бях аз.

— Малко лайненце такова! — изстена Виктор, докато се отдалечавахме от магазина. Седеше на предната седалка, притискайки хавлиена кърпа към разкъравената си глава. — Защо направи това?

— Не съм го направил аз. Кълна се, че не бях аз. Трябва да съдиш магазина. Можеше да пострадаш сериозно.

— Аз *пострадах* сериозно!

— Не бих казал, че раната е смъртоносна.

— Ти беше, сигурен съм в това. Нищо не съм ти направил. Просто си върша работата, а ти реши да ми счупиш главата. — Той ме изгледа смръщено. — Противно малко хлапе.

— Не го направих аз. Защо да го правя?

— Сигурен съм, че си имал някаква детинска причина.

— О, не се вживявай толкова. Нищо няма да ти стане от една цицина.

— Искаш ли да ти направя една и на теб?

— Не трябва да разговаряш с мен, забрави ли?

— А ти не трябва да чупиш главите на хората.

— Казах ти, че не бях аз!

Препирният продължи чак до паркинга на хотела. Бързо излязох от колата и се насочих към стаята си.

Бях толкова объркан. На кого трябваше да се доверя? От една страна, Шоу ме бе направил милионер и се отнасяше много добре с мен, но въпреки това в него имаше нещо... нередно. От друга страна, лудият французин имаше същата дарба като мен и ме предупреждаваше, че съм в опасност, но отказваше да ми каже защо.

Прекарах два часа, опитвайки се да реша какво да правя и на кого да се доверя, но така и не успях да взема решение.

Наближаваше седем, а трябваше, да уважа поканата на Шоу, за да не заподозре нещо. Реших след края на вечерята или да избягам някъде много далече, или да си резервирам билет за вкъщи. Но първо исках да се обадя на Джема. Имах нужда от това да чуя гласа ѝ.

Всички онлайн и телефонни разговори с участието на служители на Научен консорциум „Голдинг“ се записват и документират от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящият разговор

бе проведен на трети юли, от 18.46 до 18.54 часа, под надзора на Джейсън Мур, член на персонала.

ЗАПИС № 183 201

Съдържанието на този телефонен разговор е определено за законно според условията на разпоредба 2004, параграф 89, забележка А-021: „Директорът на отдел «Сигурност» на Научен консорциум «Голдинг» има право да подслушва всички разговори на хора от персонала и други лица, които представляват интерес за корпорацията“.

(Обект на вътрешно разследване: Рос Бентли.)

Следва запис на телефонен разговор между Дерек Шоу и Стюарт Доналд, служител в отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“.

ЗАПИС № 183 201

Доналд: Вече подслушваме мобилния му телефон, но още не е звънял на никого.

Шоу: Добра работа, Стюарт. Уведоми ме незабавно, когато направи или приеме обаждане.

Доналд: Чакай. В момента звъни от мобилния си телефон.

Шоу: На кой номер?

Доналд: Един момент. Номерът е на мобилен телефон... в Ирландия... някой току-що вдигна.

Шоу: Роднина?

Доналд: Момиче на име Джема. Струва ми се, че са приятели.

Шоу: Само приятели?

Доналд: Трудно ми е да определя... момент... казва й, че няма търпение да я види отново.

Шоу: Бинго.

Доналд: Мисля, че си прав. Тя му казва, че Мейбрук не е същото място без него.

Шоу: Колко трогателно.

Доналд: Може би е време да тръгваш. Шоу. Бентли току-що каза, че след малко ще слезе в ресторанта.

Шоу: Да. Искам да съм там преди него. Ще ме няма около два часа, след което искам да ми кажеш пълното име на Джема, кога е родена и къде живее.

Доналд: Няма проблем. Имаме хора в Ирландия, които ще ни помогнат с това.

Шоу: Нещата се развиват по план. Бентли ще бъде наш, след като се погрижим за малката Джема.

Ресторантът беше огромен, с висок, пишно украсен таван и много полилеи. Подът бе от полирано дърво и маратонките ми скърцаха при всяка крачка. Залата изглеждаше дори по-голяма, отколкото беше, защото имаше само една маса. Когато влязох, Шоу тъкмо отпиваше от чаша червено вино. Махна ми, когато ме видя.

— Значи все пак реши да ми правиш компания — рече той и се усмихна. — Тъкмо щях да поръчам без теб. Седни тук.

Шоу издърпа един стол за мен, след което щракна с пръсти и веднага дойде сервитьор, който ми връчи меню и ме попита дали искам нещо за пиене, докато чета.

— Чаша вода.

— Искаш ли истинско питие? — попита Шоу и ми намигна. — Знам, че си непълнолетен, но няма да кажа на никого. Обещавам.

— Не, не пия алкохол.

— Вода значи — каза Шоу и се обърна към сервитьора. — Донеси ми още една чаша червено вино, ако обичаш.

Отворих менюто и го прелистих. Рядко ходех по ресторанти и не знаех какво да си поръчам.

— Ти какво ще ядеш? — попитах Шоу.

— Бифтек! Сочен и кървав! — отвърна той и се засмя силно. — Не си падам по префърцунените ястия.

— И аз ще си поръчам бифтек.

— Поръчай си и някаква салата. Сигурно си изгладнял от цялото това вълнение.

— Да, тестовете бяха изтощителни.

— Не говоря за тестовете.

— Така ли?

— Видях главата на Виктор. Късметлия е, че няма фрактура на черепа.

— Вече казах на Виктор, че вината не е моя.

— Няма нищо лошо в това да използваш дарбата си по този начин. Кой съм аз, че да те съдя? Да ти кажа честно, ако притежавах твоята дарба, и аз щях да я използвам срещу хора, които ме дразнят. А Виктор може да бъде голям досадник.

— Не бях аз, честно.

— Съмнявам се, че е било просто съвпадение.

Понечих да му разкажа за непознатия и за всичко, което се бе случило, но ме прекъсна телефонът на Шоу.

— Кой, по дяволите, е това? — изръмжа той и бръкна в джоба на самото си. Извади телефона и се взря в дисплея. — Какво, по дяволите... Ало? Какво има?

Чух женски глас, който звучеше така, сякаш жената бе пред прага на истерията.

— Идиотка такава! — извика Шоу и удари с юмрук по масата.

Стреснах се. Бях изненадан не само от свирепия жест, но и от това, че говореше по такъв начин на една жена. Бяха ме учили никога да не повишавам тон, когато разговарям с момиче. Всеки мъж, който правеше това, беше страхливец.

— Как може да си толкова глупава? Идвам при теб и ако нямаш добро обяснение за това, ще съжаляваш.

Изражението и тонът на Шоу напълно се промениха, когато затвори.

— Трябва да ме извиниш, Рос — каза учтиво той. — Оставям те сам.

— Надявам се, че не е нещо сериозно.

— Малък проблем. Но това ми влиза в задълженията, да разрешавам разни проблеми. — Той се изправи и облече самото си. — Хапни си на воля. За моя сметка.

Едва сега осъзнах какво бе имал предвид непознатият. Шоу не беше свестният тип, за когото се представяше. Имаше нещо много жестоко в този човек — тъмна черта на характера му, която току-що бях зърнал и не исках да виждам отново.

Освен това започвах да се питам каква всъщност беше работата на Шоу. Зачудих се каква беше неговата длъжност в Научен

консорциум „Голдинг“. Той сякаш намекваше, че работата му бе да разрешава всякакви проблеми. Подобни хора рядко бяха свестни, особено когато работеха за огромни корпорации. Реших отсега нататък да страня от него.

ОТЧЕТ НА ОТДЕЛ „СИГУРНОСТ“: 82 063

Дата: 3-ти юли

Изготвил: Дерек Шоу

Съдържанието на този отчет е законно съгласно разпоредба 2004, параграф 16, забележка А-001: „Директорът на отдел «Сигурност» на Научен консорциум «Голдинг» има право да елиминира всеки член на персонала на Научен консорциум «Голдинг» с изключение на Пол Голдинг, ако той представлява сериозна и непосредствена опасност за съществуването на корпорацията.“

Този отчет е свързан с дейността на Рейчъл Филипс, член на персонала на Научен консорциум „Голдинг“, отдел „Комуникации“. Служител № 251.

ОТЧЕТ НА ОТДЕЛ „СИГУРНОСТ“ № 82 063:

Получих телефонно обаждане от Рейчъл Филипс на трети юли, приблизително в осем часа вечерта. Рейчъл имаше задачата да прави всички видеозаписи на обещаващи участници в „Дарба за един милион долара“, един, от който бе Рос Бентли. Когато състезанието бе официално закрито, тя продължи да работи върху записите с тестовете на Рос Бентли. Обади ми се, за да ме информира, че е загубила лаптоп, съдържащ видеозаписи на всички тестове на Бентли.

Бързо отидох в апартамента ѝ в Западен Лондон, за да я разпитам по въпроса. Каза ми, че е взела лаптопа, съдържащ видеозаписите, за да може да продължи работата си от вкъщи. Но заспала в автобуса, преди да стигне спирката си. Когато се събудила, установила, че лаптопът ѝ е бил откраднат.

Взимането на лаптопа е било в разрез с протоколите на Научен консорциум „Голдинг“ и е било изключително безотговорно. Записите с тестовете на Рос Бентли могат да застрашат десетилетия работа на членове на тази корпорация. Ако записите достигнат до

медиите (тези, които не контролираме), това ще бъде опасно за нас и трябва да премахнем всички улики, започвайки с Рейчъл Филипс.

Реших, че най-правилното действие е да елиминирам Рейчъл Филипс и да унищожя всички доказателства, че е работила за Научен консорциум „Голдинг“.

Вече се отървах от тялото и наредих на най-добрите ни изследователи да открият откраднатия лаптоп.

Дерек ШОУ

Директор, отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА МИГНОВЕНА СЛАВА

Бях загубил апетита си и едва докоснах храната. Оставих бакшиш от двадесет лири и напуснах ресторанта. Придружаваше ме нов телохранител, който ме наблюдаваше внимателно и избягваше да минава под лампи, висящи от тавана.

— Внимавай за падащи лампи — казах, влязох в стаята си и оставих телохранителя в коридора.

Седнах на леглото, като смятах да прекарам цялата нощ, сърфирайки в интернет, но изведнъж осъзнах, че лаптопът не беше там, където го бях оставил. Бях убеден, че го бях оставил на възглавницата на леглото, а не на нощното шкафче, където беше сега.

— Може би просто полудявам... или пък са влезли в стаята ми, докато бях долу. Може би точно затова Шоу ме покани на вечеря.

Включих лаптопа и потърсих WiFi мрежа. Имаше една, наречена „Безплатен Голдинг“. Трябваше да въведа кода, изписан на обратната страна на електронната карта, с която се влизаше в стаята ми. Само след секунда вече бях онлайн и тъкмо се канех да проверя канала си в YouTube, когато тих шум привлече вниманието ми към прозореца.

„Пак ли!“, помислих си аз. „Този мъж няма ли си друга работа?“
Дръпнах завесите и видях лист хартия, притиснат в стъклото.

„ИЗВИНЯВАЙ ЗА ТОВА, ЧЕ ВЧЕРА БЯХ ТОЛКОВА
ГРУБ.“

Този тип беше по-странен, отколкото си мислех! Отворих прозореца и го видях долу, облегнат на една улична лампа. Гледаше ме. Взех листа вътре и написах:

„НЯМА НУЖДА ДА СЕ ИЗВИНЯВАШ. И АЗ БЯХ ГРУБ, НО НЕ МОЖЕШ ДА ОЧАКВАШ ОТ МЕН ДА ИЗБЯГАМ, БЕЗ ДА МИ КАЖЕШ ЗАЩО СЪМ В ОПАСНОСТ И КОЙ ИСКА ДА МЕ УБИЕ.“

Хвърлих листа през прозореца и използвах дарбата си, за да го насоча към непознатия. Минута по-късно към мен литна хартиен самолет, който влезе през прозореца. Разгънах го и прочетох:

„В ОПАСНОСТ СИ ОТ ХОРАТА, КОИТО ТЕ ДЪРЖАТ В ХОТЕЛА.

ШОУ ЩЕ СЕ ОПИТА ДА ТЕ НАЕМЕ И ЩЕ ИСКА ОТ ТЕБ ДА ИЗВЪРШВАШ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ, ИЗПОЛЗВАЙКИ ДАРБАТА СИ.

МОЖЕ ДА ЗАПЛАШИ ТВОИ БЛИЗКИ, АКО ОТКАЖЕШ.

ИМА ДРУГ ПСИХОКИНЕТИК, КОЙТО МОЖЕ ДА СЕ ОПИТА ДА ТЕ НАРАНИ. ТЯ ЩЕ РЕШИ, ЧЕ ЗАПЛАШВАШ ПОЗИЦИЯТА Й В КОРПОРАЦИЯТА НА ГОЛДИНГ. ПРАВИ МНОГО ПАРИ ОТ РАБОТАТА СИ В КОНСОРЦИУМА И НЯМА ДА ТИ ПОЗВОЛИ ДА Я ИЗМЕСТИШ.“

Замислих се за татко и за Джема. „Как ще живея със себе си, ако действията ми станат причина за това един от тях да пострада?“, помислих си. Желанието ми да избягам от хотела ставаше все по-голямо. Написах на листа:

„КАК МОГА ДА ИЗБЯГАМ ОТ ТОВА МЯСТО? ХОТЕЛЪТ Е ПЪЛЕН С ВЪОРЪЖЕНИ ОХРАНИТЕЛИ!“

Изпратих листа към непознатия и минута по-късно получих неговия отговор:

„БЯГСТВОТО НЯМА ДА Е ТРУДНО.
ТИ СИ ПСИХОКИНЕТИК, МОЖЕШ ДА
НАДВИЕШ И СТО ВЪОРЪЖЕНИ ОХРАНИТЕЛИ.“

Написах на листа:

„ДОРИ НЕ ЗНАМ ИМЕТО ТИ. СЕГА МИ СЕ СПИ,
ТАКА ЧЕ ЩЕ РЕША УТРЕ СУТРИНТА. ЩЕ ДОЙДЕШ
ЛИ ПАК УТРЕ ВЕЧЕРТА?“

Още един хартиен самолет влетя през прозореца.

„ЩЕ ДОЙДА УТРЕ ВЕЧЕРТА, НО НЯМА ПОВЕЧЕ
ДА СЕ ВРЪЩАМ, АКО ТИ ВСЕ ОЩЕ ИСКАШ ДА
ОСТАНЕШ ТУК.“

РОМАН

Прочетох съобщението и погледнах през прозореца. Роман си бе отишъл. Скъсах листа и хвърлих парчетата в малкото метално кошче до леглото. Цялата тази ситуация беше твърде напрегната и ми причиняваше главоболие. Покатерих се на леглото и бързо заспах, без да подозирам, че по същото време в мрежата се разразяваше буря, в центъра, на която бях аз.

Събудих се в шест часа сутринта след неприятен кошмар и станах от леглото, защото не ме свърташе на едно място. Направих си чаша чай и седнах пред махагоновото бюро, за да заредя новия си лаптоп. Машинално влязох във Facebook и се изумих, когато страницата се зареди. Реших, че ме бяха нападнали хакери. Имах 91 000 покани за приятелство, повечето от тийнейджърки. Какво, по дяволите, ставаше?

Отворих втори прозорец и влязох в страницата си в My Space. 42 000 покани за приятелство. И още 76 000 в Bebo. Защо всички тези хора искаха да им стана приятел? Изпсувах на глас, мислейки, че някой най-накрая бе успял да ме разпознае на клиповете на Гоча365.

Отворих трети прозорец и влязох в канала си в YouTube, но не открих нови коментари под клишетата. Но нещо друго привлече вниманието ми — отстрани имаше двадесетина линка към най-популярните клипове в момента. Те бяха: „Рос Бентли“, „Невероятният Рос Бентли“, „Рос Бентли тестове“, „Телекинетикът Рос Бентли“, „Момче мести предмети с ума си“, „Дарба за един милион долара — видеозапис на победителя“ и „Рос Бентли е готин!“. Последното заглавие ме накара да се усмихна, но усмивката бързо изчезна.

Тези клипчета бяха записи на тестовете ми. Всичките. Дори първият ми разговор с доктор Джоунс, когато бях преместил чашата му с отвратителен чай. Само това клипче имаше над половин милион гледания.

Написах името си в Google и ми излязоха хиляди резултати. Най-горните бяха линкове към американски новинарски сайтове, където имаше статии за видеозаписите от тестовете, за това как Рос Бентли можел да промени света, защото бил следващата стъпка от човешката еволюция и други подобни неща. Очевидно записите се бяха появили на сайта на някакъв блогър и оттам бяха плъзнали из мрежата като пожар. Час след появата си в мрежата, клипчетата били качени във всички форуми за паранормални явления в Обединеното кралство, а до полунощ — във всички форуми за паранормални явления в света. Първото клипче било качено в YouTube около два часа през нощта, след което плъзнало из Щатите и по-късно из цяла Европа. Интересът към Рос Бентли бързо растял и първите новинарски екипи се появили пред хотела още преди зазоряване.

Изтичах до прозореца и надникнах между завесите. Долу имаше поне десет новинарски микробуса, със сателитни чинии, закрепени за покривите, а около тях бавно се събираше тълпа от хора. Отново започна да ме боли главата. Очертаваше се ужасен ден.

Изведнъж някой започна да блъска по вратата на стаята ми. Със *сигурност* денят щеше да бъде ужасен.

Блъскането спря едва когато отворих вратата. Шоу стоеше в коридора и изглеждаше бесен. Надникна над рамото ми и видя

лаптопа, отворен на бюрото.

— В мрежата ли си?

— Да. Прочетох някои много интересни неща.

— Вчера стана милионер, а днес вече си знаменитост. Каква седмица само, а?

— Много смешно. Шоу, казаха ми, че ако спечеля състезанието, самоличността ми ще остане в тайна. Как, по дяволите, се е случило това? Никога повече няма да мога да вървя по улицата, без хора да ме спират и да ме молят да ги... не знам... вдигна във въздуха или нещо такова.

— Ако бях на твое място, щях да се тревожа за религиозните фундаменталисти. Половината ще искат да им станеш месия, а другата половина ще искат да те убият, защото заплашваш вярванията им.

— Благодаря ти за това, че се опитваш да ме успокоиш. Как се е случило това?

— Една от служителките ни е пуснала записите в интернет. Не знаем защо го е направила. Изчезнала е. Сигурно в момента се излежава на някой тропически остров, прегърнала куфарче, пълно с пари.

— Защо е направила това?

— Защо хората вършат подобни неща? За пари, Рос. Сигурно са ѝ предложили цяло състояние, за да го направи. Не вярвам, че го е направила от злоба. Бях много привързан към това момиче.

— Кое беше момичето, с което говори по телефона в ресторанта? Звучеше изплашена.

— Беше една от нашите служителки. Обади ми се, за да ми каже, че един от лаптопите в лабораторията липсва. Защо питаш?

— От любопитство. Сега какво ще правим?

— Ти не излизай от стаята, докато не дойда да те взема. Не излизай при никакви обстоятелства, разбираш ли?

— Писна ми да стоя в този затвор.

— Имай търпение. Направихме те милионер и сега ще използваме всички ресурси на наше разположение, за да оправим тази бъркотия. Ще можеш да водиш нормален живот. Ако искаш, можеш да излезеш, но ще те разкъсат жив. Изборът е твой.

Нещо ми подсказваше, че трябваше незабавно да се махна от този хотел, но наистина ли исках да се озова сред тълпа от ненаситни

репортери и непознати? Вече бях богат и нямаше да се чувствам в безопасност в Лондон без някаква защита.

— Е, какво решаваш? — попита Шоу. — Рос?

— Ще чакам тук.

— Добре. Ще се постарая да оправя нещата, но ако не успея, може би ще се наложи да останеш при нас известно време. За да те защитим.

Всичко, за което ме бе предупредил Роман, се сбъдваше. Изглежда никога нямаше да успея да избягам от корпорацията. Искаше ми се да го бях послушал още предишната нощ и да си бях тръгнал. Но вече бе твърде късно, тъй като хотелът бе пълен с охранители и заобиколен от репортери и зяпачи.

— Ще се върна след няколко часа — каза Шоу. — Не гледай през прозореца! Ако те зърнат, никога няма да се отървем от тях.

Веднага след като Шоу си тръгна, се приближих до прозореца. Застанах до завесата и погледнах навън. Още и още репортери и оператори пристигаха пред хотела. Растеше и тълпата от зяпачи.

Включих телевизора. Не след дълго всички новинарски канали излъчваха на живо пред хотела.

— Включваме се на живо от хотел „Голдинг Плаза“ — обяви водещият. — Кейти, какво можеш да ни кажеш?

— Здравей, Том. Тук вече е истински цирк. Виждаш тълпата зад мен. Всички тези хора искат да зърнат Рос Бенгли — тийнейджърът, който за една нощ се превърна в международна суперзвезда.

— Кейти, кажи ни как точно се случи това.

— По непотвърдена информация Рос Бенгли е бил един от участниците в състезанието „Дарба за един милион долара“, проведено тук — обясни Кейти и посочи към сградата зад нея, — в хотел „Голдинг Плаза“. По някакъв начин, не сме сигурни точно как, видеозаписите с тестовете на Бенгли са попаднали в мрежата. Те вече са били гледани от милиони хора по целия свят. Всички искат да зърнат момчето, което може да мести предмети с мисълта си!

— Тези клипчета изглеждат напълно истински, но има ли шанс всичко това да е една голяма измама?

— Вече разговарях с двама експерти и те ме увериха, че записите са напълно автентични. Този тийнейджър е като един истински Супермен. Каква невероятна история!

— Клип от тестовете предизвика много спорове, нали така?

— Да. В един от клиповете, в който Рос унищожава огромно парче метал, той е подлаган на токови удари. Това предизвика много въпроси по отношение на характера на самите тестове и тяхното истинско предназначение.

— Много смущаващо наистина. Смята се, че той все още е в хотела?

— Да. Имаме сведения от един местен супермаркет и един магазин за скейтборди, че вчера Рос е бил в района, придружен от охранители.

— Чух, че вчера е имало странен нещастен случай.

— Това е непотвърдена информация и по-добре да не навлизаме в подробности, преди да сме получили потвърждение.

— Вече знаем ли нещо за него?

— Засега разполагаме с много малко информация за Рос Бентли. Знаем, че е ирландец, но не можем да кажем нищо друго в този момент.

— Добре, Кейти. Благодаря ти. Ще се свържем с теб след около час, но ако тайнственият Рос Бентли се появи преди това, незабавно ни уведоми.

Живата картина изчезна и се върнахме в студиото, където водещият гледаше в камерата и се усмихваше.

— Това птица ли е? Или е самолет? Не, това е Рон Бентли. А сега времето с Мартин... — Водещият притисна с пръст слушалката в ухото си и се намръщи. — А, всъщност е Рос Бентли. Извинявам се. Сега времето с Мартин.

Размахвах юмрук към екрана.

— Аматьор! Едно име не можеш да запомниш. Рон и Рос дори не звучат еднакво!

Взех дистанционното и превключих на друг новинарски канал. След това на трети, а после на четвърти. Навсякъде говорех за мен. Което означаваше, че вече целият свят знаеше моята история.

Мобилният ми телефон започна да звъни и аз въздъхнах. Какво можех да му кажа?

— Здравсти, татко.

— Ще те убия, когато се върнеш вкъщи! Не мога да си подам носа навън!

— Защо?

— В градината ме дебнат петима репортери с фотоапарати. Няма да излизам. Не искам да видя мутрата си на първа страница на всички вестници. „Бащата на телекинетика.“ Това ще ме преследва до края на живота ми.

— Спокойно, след няколко дни на всички ще им писне от мен.

— Не искам да съм затворник в собствения си дом. Тази седмица си намерих работа!

— Татко, вчера спечелих повече пари, отколкото можеш да изкараш за тридесет години работа. Ще ти дам малко пари, за да ти се реванширам.

— Ще ти напомня, когато се прибереш. Между другото, кога тръгваш за вкъщи?

— Не съм сигурен — отвърнах аз и надникнах през прозореца. Тълпата бе набъбнала още повече. — Може би няма да е скоро. Не знам какво ще се случи.

Всички онлайн и телефонни разговори с участието на служители на Научен консорциум „Голдинг“ се записват и документират от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящият разговор бе проведен на четвърти юли, от 10.18 до 10.32 часа, под надзора на Лиса Тейлър, член на персонала.

ЗАПИС № 184 563 (ОПЕРАЦИЯ: БЯЛ ДРАКОН)

Съдържанието на този телефонен разговор се отнася за Операция: Бял Дракон, финансирана от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, по отношение на служител S26, Мариан Долоуей.

Следва запис на телефонен разговор между Дерек Шоу и Пол Голдинг. Този запис е маркиран като „строгово секретен“ и достъпът до него е ограничен до хора с пропуск тип А-7.

ЗАПИС № 184 563

Голдинг: Как е възможно това да се случи, Шоу? Целта на отдел „Сигурност“ е да предотвратява подобни инциденти.

Шоу: Не знам как е успяла да ни заблуди. Никой не го очакваше.

Голдинг: Цялото нещо се превърна в проклет медиен цирк! След толкова години, през които успяхме да държим надарените в тайна, всичко е било напразно. Сега целият свят знае за съществуването на дарбите, а освен това самоличността на Рос Бентли стана публично достояние. Знаят и как провеждаме тестовете си.

Шоу: Не всичко е загубено. Събрах екип от хора, които да работят върху алтернативни Записи.

Голдинг: Алтернативни записи?

Шоу: Преправяме записите така, че предметите да не се движат. Ще ги пуснем в мрежата по-късно днес и ще обявим, че цялото това нещо е било хитра измама, а Рос Бентли е измамник, който се е провалил на всички проведени тестове.

Голдинг: Мислиш ли, че ще проработи?

Шоу: Веднага щом поставим дарбата му под съмнение, повечето хора ще повярват, че е измамник. Ще го държим в хотела две седмици, докато нещата се уталожат.

Голдинг: А теста за насилие?

Шоу: Ще трябва да го отложим с няколко седмици. Няма да изглежда добре, ако приятелката му изчезне точно сега. Но вече събрах необходимата информация по въпроса и щом нещата се уталожат, ще се погрижим и за нея.

Голдинг: Но имаме и друг проблем.

Шоу: Мариан?

Голдинг: Да. Със сигурност е гледала записите с Бентли и няма да повярва на версията, че е измамник. Ще осъзнае, че сме намерили неин заместник. Не след дълго ще дойде тук, в хотела.

Шоу: Сигурен съм, че ще дойде. Познавам я достатъчно добре и мога да предвидя какво ще направи. Първо ще демонстрира силата си, за да ни сплаши. Ще проникне в сградата и ще нападне мен, за да ни покаже с кого си имаме работа. След това ще заплаши теб, мислейки, че ще успее да те изнуди да удовлетвориш претенциите ѝ. След като се разправи с нас, ще нападне Бентли.

Голдинг: Предвиждането на действията ѝ е лесно, Шоу. Спирането им е трудната част.

Шоу: Вече работя по това. Трябва да оставим Бентли тук, в хотела, но ще удвоим въоръжената охрана в сградата. Двата с теб ще се пренесем в „Лабиринто“ в другия край на града. По-малка сграда с ограничен брой входове. Там ще ми бъде по-лесно да ѝ заложа капан.

Голдинг: Ами ако първо нападне Бентли?

Шоу: Няма да го направи. Не и докато мястото е заобиколено от репортери.

Голдинг: Чудя се дали цялата тази публичност няма да привлече вниманието на един от най-старите ни врагове.

Шоу: Маркус Роман?

Голдинг: Да.

Шоу: Не бих се тревожил за него. Никога не е имал смелостта да се опълчи срещу нас. Няма да дойде тук, защото го е страх, че ще го пленим. Мариан е истинската опасност, нека се съсредоточим върху нея.

Голдинг: Имам лошо предчувствие за това. Шоу.

Тълпата около хотела растеше през целия следобед. Долу вече имаше около хиляда души, може би повече. Вече нямаше нужда да гледам през прозореца, защото двадесет телевизионни канала излъчваха на живо пред хотела. Без рекламни паузи. Шоу се оказа прав за религиозните фанатици — имаше доста такива. Някои размахваха плакати. На един пишеше „Той се е върнал!“, а на друг „Това момче е Сатаната!“.

Имаше и една нова група от зяпачи, която постоянно растеше. Момичета. Стотици момичета, които гледаха нагоре към прозорците с надеждата да зърнат лицето ми. Според мен това не беше толкова зле. Женското внимание не може да бъде лошо нещо.

Цялата атмосфера се промени в пет часа, когато хората на Голдинг пуснаха фалшифицираните записи в интернет и новинарските канали започнаха да ги излъчват. След време започнаха да пускат и други новини. Тълпата пред хотела също оредя и когато се стъмни, отвън бяха останали само неколцина скитници и два новинарски микробуса. Изглежда планът на Шоу бе проработил и аз все още имах шанс да водя нормален живот.

След като се стъмни, отворих прозореца и го оставих отворен, като от време на време надничах между завесите, надявайки се да видя Роман. Но него го нямаше никъде.

В полунощ, след като си бях легнал, една малка жълта бележка влетя в стаята и кацна върху възглавницата ми.

„ТАЗИ ВЕЧЕР Е ТВЪРДЕ РИСКОВАНО ДА
ГОВОРИМ.

ЩЕ СЕ ВЪРНА УТРЕ, КОГАТО ТЕЗИ ХОРА СЕ
РАЗОТИДАТ.“

Събудих се рано. Отворих едно око и облизах устни. Но още ми се спеше и захлупих главата си с възглавницата. Но шумът продължаваше.

— Каква е тази врява? — изстенах аз.

Хвърлих възглавницата на пода и седнах в леглото. През отворения прозорец долитаха непрестанни скандирания.

— Рос! Рос! Рос!

— Какво, по дяволите, става сега?

Скочих от леглото и погледнах през прозореца. Тълпата беше десет пъти по-многобройна, отколкото беше вчера. Имаше стотици новинарски микробуси и хиляди пищящи момичета.

— Какво се е случило?

Изведнъж Шоу разби вратата на стаята ми и нахълта вътре.

— Какво знаеш за Гоча365? — извика той.

— По дяволите — въздъхнах. — Знам само, че е много добър скейтър... нали?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СКЕЛЕТ В КИЛЕРА

— Вече няма как да се измъкнем! — изсъска Шоу. Прекоси стаята и надникна между завесите. — Как да оправя нещата сега? Говорят само и единствено за теб по всички новинарски канали. В момента ти си най-известният човек на планетата.

— Защо се тревожиш толкова, Шоу? След два дни си тръгвам и това вече няма да има нищо общо с теб.

— Надявахме се да започнеш работа при нас, забрави ли?

— Защо това ми пречи да започна работа при вас?

Шоу се приближи и снижи гласа си.

— Защото се занимаваме с много деликатна работа, Бентли, и няма как да се включиш в нея, ако навсякъде те следват стотина репортери.

— Деликатна работа?

— Ще ти обясня някой друг път. Сега си събирай багажа. Местим те в пентхауса. Не за да ти е по-удобно, а за да си на по-сигурно място.

Шоу се обърна към разбитата врата, където чакаше екип от охранители. Сред тях беше и Виктор, все още с превързана глава.

— Момчета, заведете го в пентхауса. Искам всички асансьори да бъдат затворени, а стълбищата да се наблюдават. Никой да не се движи между етажите на хотела, освен ако няма лично разрешение от мен. Ясно?

— Ще получа ли желязна маска? — попитах.

— Много ти знае устата. А освен това си неблагодарник. Имах такива надежди за теб, но ти сякаш си решен на всичко да ме разочароваш.

— Извинявай.

— Закъснявам за събрание. Ще говорим по-късно и не прави глупости.

Вече не се съмнявах, че Шоу беше злодей. Започваше да му личи. Охранителите, които бяха поне една дузина, водени от дребната мускулеста жена с нацупена физиономия ме обградиха от всички страни и тръгнахме към най-горния етаж на хотела. Въведоха ме във великолепен апартамент, който беше по-голям от къщата ми, след което ме оставиха сам. Заклучиха вратата отвън, което ме накара да се почувствам като затворник.

Роман беше напълно прав. Защо не го бях послушал? Участието в състезанието беше голяма глупост. Преди ме командваше Рейнълдс, а сега ме командваше Шоу. Все пак трябваше да има начин да избягам.

Включих телевизора и избрах един от новинарските канали. Бях шокиран от това, което видях на екрана — тълпата вече не заемаше само улицата пред хотела. Всички улици в радиус от две пресечки бяха претъпкани с хора. Покрай прозореца прелетя хеликоптер и аз скочих на крака.

Имаше три хеликоптера, които обикаляха сградата. Долу виеха сирени, а униформени полицаи се опитваха да поддържат реда. Хората продължаваха да прииждат.

В какво се бях забъркал?

Върнах се пред телевизора и видях, че излъчваха старите ми клипчета с каскади. След това пуснаха интервю с един от най-добрите скейтбордисти в света, който не спираше да ме хвали.

— Лично аз смятам, че той е невероятен. В момента съм на първо място в международната класация на скейтбордистите, но с удоволствие бих се срещнал с Рос Бенгли, за да ме научи на едно-две неща!

— Мислите ли, че той може да ви отнеме първата позиция?

— Ако реши да стане професионален скейтбордист, всички здравата ще загазим. Но не смятам, че ще го направи. Просто искам да му пожелаая всичко най-хубаво и да му стисна ръката.

След интервюто се появиха кадри от булевард „Мейбрук“. Навсякъде имаше репортери, както и момичета с плакати „Рос Бенгли“. В двора на къщата се бе събрала цяла тълпа и най-забавното беше, когато татко подаде глава от един прозорец на горния етаж и извика:

— Махайте се от двора ми! Не искам да говоря с вас!

Това бе последвано от „шокиращо разкритие“, поне според водещите. Интервю с Рейнълдс, заснето пред супермаркета.

— Според мен Бентли е нестабилен — каза той. — Има сериозно психично разстройство, най-вероятно заради странните способности, които притежава. Дори бих казал, че е опасен. Моят съвет към лондонските полицаи е незабавно да го арестуват и да хвърлят ключа.

Седнах на леглото и ме обзе най-опасното чувство при тези обстоятелства: отегчение! Разгледах стаята, но не открих нищо интересно за правене. Изведнъж погледът ми бе привлечен от прозореца и балкона отвъд него...

Всички официални събрания с участието на служители на Научен консорциум „Голдинг“ се записват и документират от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящото събрание бе проведено на пети юли, от 13.02 до 13.41 часа, под надзора на Джулия Смит, член на персонала.

ЗАПИС № 183 237

Дискусиите на това събрание се отнасят до разследването, свързано с Рос Бентли и операция: Бял Дракон.

Присъстващи:

Пол Голдинг, собственик на Научен консорциум „Голдинг“ (всички отдели).

Дерек Шоу, директор на отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“.

Хелън Грийн, директор на отдел „Комуникации“ на Научен консорциум „Голдинг“.

ЗАПИС № 183 201:

Голдинг: Подложени сме под огромен натиск да направим публично изявление относно Бентли и състезанието. Най-вероятно ще бъдем принудени да го направим в следващите двадесет и четири часа.

Шоу: Много лоша идея. Трябва да запазим мълчание. Това е най-разумното решение. Ще го крием от репортерите, докато хората

загубят интерес. Сигурен съм, че след една-две седмици неговата история ще бъде изместена от някоя друга.

Грийн: Ти луд ли си? Това не е скандал с някой второстепенен холивудски актьор, спал с бавачката на децата си! Това е голяма новина! Рос Бентли е първият човек със свръхестествени сили. Медиите ще ни преследват до края на времето, само и само да го зърнат. Никога преди не е имало такава история. Няма да отшуми, ако заровим главите си в пясъка.

Голдинг: Но не е в наш интерес още повече да раздухваме пламъците, Хелън. Искрахме Бентли да работи за нас. Колкото повече се шуми около него, толкова по-малко полезен ще ни бъде.

Грийн: Вече няма какво да направим по въпроса, Пол: Той е световноизвестен и всички знаят как изглежда.

Голдинг: Значи не можем да спасим положението?

Грийн: Да го спасим? Би трябвало да се възползваш от ситуацията. Веднага направи публично изявление и покажи на всички, че Бентли работи за теб. Накарай го да подпише договор и поemi контрол върху правата на образа му. Можеш да направиш милиони от това.

Голдинг: Може би загубата няма да е пълна. Всъщност Бентли може да ни изкара много пари.

Грийн: И още как. Но трябва да го направим възможно най-скоро. Да ковим желязото, докато е горещо. И преди някой друг да го лапне.

Шоу: Имаме и други проблеми, които трябва да разрешим, преди да се заемем с това.

Грийн: Какво може да е по-важно от това?

Шоу: Не ти влиза в работата, Хелън. Нека забавим малко нещата. Искам няколко дни без нови разкрития, за да подготвим внимателно нашата стратегия и... какво? Какво гледате?

Голдинг и Грийн гледаха над рамото на Шоу, към телевизор с изключен звук, монтиран на стената зад него.

Шоу: Ще го убия.

Новинарският канал излъчваше на живо от хотел „Голдинг Плаза“. Рос Бентли беше излязъл на балкона на пентхауса и махаше на тълпата, окупираа улицата. Хората скандираха името му.

Шоу: Този малък пикльо! Беше ни по-добре с Мариан. Тя е опасна, но поне има мозък.

*Получаване на обаждане (мобилният телефон на Дерек Шоу).
Разговорът трае тридесет и две секунди.*

Шоу: Пратката току-що е пристигнала на летището, господин
Голдинг.

Голдинг: Да започваме тогава. Незабавно. Хелън, имам спешен
ангажимент и няколко дни няма да съм на разположение. Искам ти да
се заемеш с Бентли.

Грийн: Остави нещата на мен, Пол. До края на деня ще го
накарам да ти прехвърли всичките си права, дори правата на душата
си.

Голдинг: Просто направи така, че тази бъркотия да изчезне. Не
мога повече да се занимавам с Бентли. Той се превърна в истинска
катастрофа.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

МАРИАН ДОЛОУЕЙ

Всички официални събрания с участието на служители на Научен консорциум „Голдинг“ се Записват и документират от отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“, под ръководството на Дерек Шоу. Настоящото събрание бе проведено на пети юли, от 15.07 до 15.29 часа, под надзора на Джеймс Брент, член на персонала.

ЗАПИС № 183 252

Дискусиите на това събрание се отнасят до разследването, свързано с Рос Бентли и Операция — Бял Дракон.

Присъстващи: Пол Голдинг, собственик на Научен консорциум „Голдинг“ (всички отдели).

Дерек Шоу, директор на отдел „Сигурност“ на Научен консорциум „Голдинг“.

Томас Камерън, шеф на охраната на „Лаберинто“, Лондон.

ЗАПИС № 183 252:

Камерън: Направих всичко, което поискахте, господин Шоу. Сградата е напълно обезопасена.

Шоу: Добре. Надявам се, че хората ти са готови. Трябва да бъдат постоянно нащрек.

Каремън: Готови са.

Шоу: Добра работа, Томас. Можеш да си вървиш.

Камерън кимва на Голдинг и Шоу, след което излиза от стаята.

Голдинг: Разчиташ твърде много на мъже, които са обучени да се сражават само с други хора, а не с надарени.

Шоу: Ще се справят. Това са най-способните мъже, с които разполагаме.

Голдинг: Обикновените войници нямат шанс срещу хора, притежаващи дарби.

Шоу: Спомням си, че на младини се справих доста добре с един от тях!

Голдинг: Как смееш да споменаваш това в мое присъствие?

Шоу: Моите извинения.

Голдинг: Понякога се самозабравяш. Шоу. Изобщо не се чувствам сигурен в успеха на операцията.

Шоу: Тук си е пълна безопасност. Няма нужда да се тревожиш.

Голдинг: Как да не се тревожа? Най-опасният човек на планетата иска да ме убие, а ти смяташ да я пуснеш в тази сграда. В този офис.

Шоу: Ситуацията е под контрол.

Голдинг: Не можеш да контролираш ситуация, в която участва тя, Шоу. Боя се, че Мариан няма да се хване в твоя капан. Предлагам да я застреляме веднага след като влезе в сградата.

Шоу: Не. Ще предвиди това, твърде очевидно е. Планирал съм нещо много по-хитро. Трябва да сме три стъпки пред нея, а не само една.

Голдинг: Знам само за една от стъпките. Какви са другите две?

Шоу: В момента в сградата чакат около стотина мъже. Когато Мариан стигне офиса, те ще се съберат на стълбите и ще тръгнат към нея. Ако иска да избяга от тях, ще трябва да се качи на покрива, а там съм приготвил една много специална изненада за нея.

Голдинг: Изненада?

Шоу: Барега е на покрива.

Голдинг: Барега! Не трябваше да го замесваш! Той е един от най-ценните ми служители. Единственият човек на тази планета, който притежава дарбата да усуква времето.

Шоу: По-важен ли е от това да се отървем от Мариан? Гарантирам ти, че тя няма да излезе жива от тази сграда.

Голдинг: А ние ще излезем ли?

Шоу: Някога разочаровал ли съм те?

Голдинг: Предполагам, че не. Имаш ли някаква представа къде е тя в момента?

Шоу: Не. Хората ми я изгубиха на летището. Сигурно е отишла право в хотела, но е използвала другите си дарби, за да установи, че не сме там. Най-вероятно вече пътува насам.

Голдинг: Това не ми харесва. След като нещата с Бентли не се получиха така, както искахме, може би трябва отново да преговаряме с

нея и да ѝ предложим още пари? Ако я убием, ще останем без психокинетик. Имаме нужда от такъв човек в корпорацията. Винаги сме разполагали с психокинетик.

Шоу: Можем да започнем ново издирване.

Голдинг: Няма да намерим друг като нея.

Шоу: Каза това и когато ти предложих да организираме „Дарба за един милион долара“. Освен това финансовите ѝ изисквания са просто абсурдни. Плащахме десет милиона всеки път, когато използваше дарбата си, за да навреди на някой твой конкурент. А сега иска да ѝ плащаме петнадесет! Това би означавало да харчим повече за услугите ѝ, отколкото да печелим от тях. Освен това тя знае, че си открил неин заместник, и се чувства обидена. А знаеш как избухва, когато някой я обиди. Мариан е твърде непредсказуема, за да продължаваме да работим с нея. Може би трябва да се отървем и от Бентли — той също е твърде непредсказуем. Не харесвам непредсказуемите колеги.

Голдинг: Не. Грийн беше права за Бентли. Съдейки по хилядите пищящи момичета, можем да направим милиони само от реклами. Няма да се учудя, ако Бентли се окаже една истинска златна кокошка.

Шоу: Това е още една причина да се отървем от Мариан. Тя винаги иска да бъде номер едно и няма да ѝ хареса това, че Бентли е знаменитост. Възможно е дори да разкрие дарбите си публично. Не можем да позволим това да се случи, защото знае твърде много за нас и това би застрашило бъдещето на корпорацията. Трябва да се отървем от нея. Когато дойде, опитай се да бъдеш спокоен и да се държиш нормално. Не забравяй, че е емотомагнитик.

Изоставеното превозно средство блокираше една от най-натоварените улици близо до лондонските докове. Двигателят все още работеше, радиото бучеше, а шофьорската врата зееше отворена. Това беше странно, защото колата беше чисто ново „Мазерати“. Кой би зарязал една толкова скъпа вещ? Но колата не означаваше нищо за човека, който я бе изоставил. Мариан Долоуей я бе откраднала на летището просто защото не обичаше да се вози в таксита. След като бе видяла сградата в далечината, тя бе спряла по средата на улицата и бе продължила пеш.

Сега крачеше към „Лаберинто“, която изглеждаше като една съвсем обикновена офиссграда, но отвътре беше истински лабиринт, построен с целта Голдинг да се скрие някъде, ако го погнат английските власти. Пететажната сграда нямаше асансьори — само две стълбища от двете страни, които лесно можеха да бъдат блокирани. След като работодателят ѝ не беше в хотел „Голдинг Плаза“, значи се бе скрил в „Лаберинто“.

Мариан крачеше по улицата така, сякаш нямаше никакви грижи. Изобщо не изглеждаше като жена, която се бе подготвила за битка на живот и смърт.

Тя беше на двадесет и пет години, но повечето хора се затрудняваха да определят възрастта ѝ. Мариан имаше едно от онези лица, които понякога преливаха от юношеска енергия, но в други случаи излъчваха дългогодишен опит. Лице, което бе както привлекателно, така и сурово.

Атлетичното ѝ тяло бе обвито в бяло кожено яке и черни кожени панталони. Тя бе средна на ръст, но токчетата я правеха да изглежда висока. Пръстите, китките, врата и ушите ѝ бяха покрити със сребърни гривни и пръстени, които дрънчаха при всяка крачка сякаш беше робот. Най-запомнящата се черта от външния ѝ вид беше косата ѝ. Тя беше бяла и събрана на дълги, красиви плитки, завързани над главата ѝ. Гримът ѝ бе също толкова екстравагантен, а дебелите ѝ мигли бяха бели като косата ѝ.

Тя спря на ъгъла и впери поглед във входа на сградата от другата страна на улицата — „Лаберинто“. Във фойето нямаше никой, но Мариан усети силното притеснение на хората, които се намираха на горните етажи. Една от дарбите ѝ беше емотомагнитизъм — способността да долавя емоциите на други хора, дори от голямо разстояние. Но трябваше да влезе в „Лаберинто“, за да открие какво караше хората вътре да се тревожат.

Нямаше смисъл да отлага неизбежното. Трябваше да влезе в сградата, за да открие Голдинг. Не виждаше смисъл в това да чака удобен момент. Мариан изпука врата си, след което закрачи към въртящата се врата. Влезе вътре и видя трима униформени охранители, които стояха зад рецепцията. Когато я видяха, притеснението им нарасна десетократно. Харесваше да предизвиква тази реакция. Обичаше да плаши хората, особено ако те бяха мъже. Най-вече защото

повечето мъже не можеха да приемат, че ги превъзхожда жена. Мариан се засмя, крачейки по карирания мраморен под на фоайето.

Тримата мъже мълчаха като риби. Тя използва дарбата си, за да прочете мислите, пораждащи притеснението им. Опитва се да скрие развеселеността си. Всеки един от охранителите чакаше някой от другите пръв да наруши мълчанието.

— Какво става, момчета? — попита тя. Акцентът ѝ беше елегантна смес от английски и американски. — Няма ли да ме питате защо съм тук?

Мариан знаеше, че вече ги бе подчинила напълно. Усещаше, че ги бяха предупредили за нея, но същевременно тя ги привличаше и мъжете инстинктивно искаха да ѝ се харесат. Всеки един от тях би пренебрегнал опасността, която Мариан представляваше, само и само да получи телефонния ѝ номер.

— Е? Не трябва ли да ме попитате коя съм и къде отивам?

— Очакват ви — каза най-възрастният от тримата. Последен етаж. Стая 415.

— Кой ме очаква?

Охранителите се спогледаха, но никой не посмя да ѝ отговори.

— Момчетата от предишната смяна ни оставиха съобщение — обясни възрастният охранител и постави листа хартия на тезгяха, за да може и Мариан да го прочете. — Погледнете, ако не ми вярвате.

„Мариан Долоуей, служител S26 (Момиче с бяла коса). Очакват я в стая 415. Не е нужна проверка.“

Това бе едно неочаквано, но хитро действие. Работодателите ѝ знаеха, че бе емотомагнитик, така че не бяха споделили абсолютно нищо с охранителите на рецепцията. Знаеха, че Мариан незабавно щеше да прочете мислите им.

Тя се ухили, взе листа и го смачка на малка топка. Само Дерек Шоу можеше да бъде толкова хитър. С него нещата винаги бяха интересни. В много отношения той беше една отвратителна личност, но Мариан харесваше начина, по който работеше умът му.

Тя хвърли хартиената топка през рамо, обърна гръб на мъжете и се насочи към най-близкото стълбище. Беше идвала в „Лабиринто“

само веднъж преди, но си спомняше, че в сградата имаше само две стълбища, като и двете бяха твърде тесни и зле осветени. Бяха идеални за нападение от засада, но това не я тревожеше. Мариан бе едно от най-могъщите човешки същества на планетата и се чувстваше напълно неуязвима. Много хора се бяха опитвали да я убият в миналото, още откакто бе дете, но нито един не бе успял дори да я нарани.

Бавно започна да се изкачва по металните стъпала. През цялото време разузнаваше с емотомагнитичната си дарба, опитвайки се да долови чувствата на другите хора в сградата. Усети същата тревога, която бе доловила по-рано, която постепенно добиваше очертания. Излъчваше я един-единствен човек. Голдинг. Познаваше миризмата на неговия страх.

Когато стигна последния етаж, тя тръгна по дълъг и тесен коридор. Подът, стените и таванът бяха облицовани с черен мрамор, който отразяваше светлината от ярките лампи по много странен начин. Не виждаше много добре и дори не бе сигурна къде свършваше коридорът, който сякаш продължаваше вечно. Това беше оптична илюзия, създадена, с цел да обърква евентуални натрапници. Не след дълго Мариан видя края на коридора, защото там имаше врата, водеща до другото стълбище. Същото като онова, по което току-що се бе изкачила.

Мариан спря. Беше твърде тихо. Със *сигурност* беше капан. Беше осъзнала това още преди да влезе в сградата, но още не можеше да усети как възнамеряваха да я убият. Това я смути, но вече нямаше връщане назад. Въпросът трябваше да бъде разрешен незабавно. Бяха се опитали да я заменят, докато беше във ваканция. Нямаше да им се размине. Това бе сериозна обида. Още по-обиден бе фактът, че за неин заместник бяха избрали безотговорен тийнейджър скейтбордист. Продължи надолу по коридора и спря пред стая 415.

Замисли се над ситуацията, в която бе попаднала. Дали щеше да задейства капан, когато отвори вратата? Но Мариан чувстваше, че Голдинг бе в стаята. Не биха го изложили на такъв риск. В никакъв случай.

Почука на вратата с пръстените на лявата си ръка и зачака отговор.

— Влез, Мариан.

Беше Шоу. Гласът му ѝ бе до болка познат.

— Вратата е отключена.

Мариан бутна вратата и пристъпи в стаята, която беше просторен офис с дълъг прозорец директно срещу нея. Тя намръщено изглежда двамата мъже, Голдинг и Шоу, които седяха зад овална махагонова маса. Затвори вратата след себе си.

Погледна към плоския екран на телевизор, закрепен за стената. Той бе включен на един от многото новинарски канали, които излъчваха на живо от хотел „Голдинг Плаза“. Мариан използва дарбата си и телевизорът изведнъж се разтресе, падна на пода и изгасна. Тя бавно прекоси стаята, като инстинктивно премина далече от прозореца, след което се облегна на стената. Първо погледна към Шоу. Преди много години той я бе обидил, тя се бе разярила и го бе ударила през лицето със стъклена маса. Белезите все още изглеждаха ужасно.

— Здравсти, Дерек. Как е лицето?

Знаеше, че този въпрос ще го вбеси, и се наслади на гледката как той се опитва да потисне гнева си.

— Не е толкова красиво, колкото беше, преди да ме удариш с онази маса, но съм бил и по-зле. След деветнадесет посещения при хирурга вече нямам мускулни спазми.

— Звучи като голямо премеждие, всички тези операции — отвърна тя и се усмихна злобно. — В бъдеще трябва да подбиращ думите си по-внимателно. Някои хора не обичат да ги обиждат.

— Може би някои хора трябва да се научат да контролират гнева си.

— Затваряй си плювалника, горила такава — отсече тя, — или ще го затворя вместо теб! Завинаги!

Изражението ѝ се бе променило и вече изобщо не беше привлекателно. Лицето ѝ бе разтегнато в злобна гримаса.

— Трябваше да направя така, че едно от парчетата да отреже езика ти.

— Стига толкова — прекъсна ги Голдинг. — Писна ми да слушам как се дразните взаимно. Какво можем да направим за теб, Мариан? Мислех, че си на почивка. Таити, нали така?

— А, да. Моята почивка — Мариан се засмя саркастично. — Разбира се, имах нужда от почивка след последния кошмар, в който ме забърка. Представете си само: вчера сутринта се излеждавам до басейна, пия коктейл и се припичам на слънце. Но почивката ми е

прекъсната от силно жужене. Всички около мен *жужат*. Повтарят същите две думи, отново и отново. „Рос Бентли, Рос Бентли, Рос Бентли“. Питам един много дебел мъж по бански за какво става дума. А той ме поглежда така, сякаш съм луда. „Под кой камък си лежала досега, скъпа?“, казва ми той. „Не си ли гледала новините?“. И така, след като той случайно падна от шезлонга си, аз отидох в бара на хотела, за да погледам малко телевизия. И какво да видя — някакъв малък пикльо, подложен на много познати тестове.

Тя се оттласна от стената и бавно се приближи.

— Сега ви казвам, че няма да допусна това. Няма да допусна да бъда заменена от някакъв малък сополанко. Ако това е вашето намерение, ще трябва да поема нещата в свои ръце.

— Тоест?

— Тоест ще трябва да откъсна главата на Бентли.

— Той не е твой заместник, Мариан — каза ѝ Голдинг. — Той е просто една резерва, която да използваме при спешни случаи. Ако ти си във ваканция и се появи неотложна работа, можем да се обадим на Бентли, без да притесняваме теб. Всички знаем, че *никой* не би могъл да заеме твоето място.

— Хайде стига, Голдинг. Знам как разсъждаваш. Вече ви обясних как стоят нещата и чакам незабавен отговор. Или направете така, че Бентли да изчезне, или ще го убия.

— Ти си най-важният човек в тази корпорация — отвърна Голдинг. — Бентли е червей. Ще го настъпим вместо теб.

Мариан заобиколи овалната маса, като токчетата ѝ тракаха по мраморния под.

— Направете го. Веднага. Не искам... — изведнъж тя млъкна, след което ги изгледа и се ухили. — Нали не сте забравили, че притежавам и други дарби, освен психокинезата?

— Разбира се, че не сме, Мариан — каза Голдинг. — Как можем да забравим?

— Как наричаше тази дарба, Шоу? А, да. Емотомагнитизъм. Долавям чувствата на хората около мен, след което чета мислите, пораждащи тези чувства. В момента долавям силни емоции и от двама ви. Голдинг, ти умираш от страх. Страхуваш се, че ще те убия. Предполагам, че това е напълно естествено. Шоу, ти си *много* развълнуван. Много развълнуван.

Мариан се приближи до него. Слънчевата светлина, струяща през прозореца, караше сребърните й гривни и пръстени да блестят, а сините й очи светеха така, сякаш бяха от неон.

— Аха! Очакваш да се случи нещо. Чудех се защо ме пусна тук толкова лесно. Заложил си ми капан, нали? — Тя застана зад стола му и постави ръце на раменете му.

— Остави ме да прочета твоите мръсни малки мислички.

Изведнъж тя се изпъна и лицето й се вкамени.

— Чувствам още някой. Някой, който също се вълнува. Някой отвън... — Мариан почувства, че в сградата от другата страна на улицата имаше хора, които внимателно следяха всичко, случващо се в тази стая. С един скок тя се озова до прозореца и постави ръце върху стъклото. То незабавно се замъгли.

— Проклятие — изпсува Шоу. — Нещата никога не се развиват по план.

— Снайперистът в отсрещната сграда остана без мишена — каза Мариан. — Не вижда нищо в тази стая и ако стреля, може да уцели вас.

— Има повече от един снайперист. Всъщност са осем. И в мига, в който махнеш ръката си от стъклото, те ще отнесат главата ти. Въоръжени са с най-мощните пушки, произвеждани някога. Обзалагам се, че сега ти се иска да си прекогнитик, за да можеш да отклониш куршумите.

— Аз мога да отклонявам куршуми.

— Не и такива, изстреляни от най-мощните пушки на света. Доста безизходна ситуация, не мислиш ли?

— Не съвсем...

Мариан знаеше, че трябваше да поеме нещата в свои ръце. Сигурно й бяха подготвили и други изненади. Тя посегна към Шоу с една ръка и освободи порив енергия от тялото си, която го заправи към стената. Той се заби в нея с трясък и се свлече на пода.

— Не прави това, Мариан — помоли й се Голдинг. — Все още можем да преговаряме.

— Не преговарям с хора, които се опитват да ме убият.

Тя се дръпна от прозореца и стъклото се избистри. Цял рояк куршуми го надупчи, правейки махагоновата маса на парчета. Мариан се хвърли на пода и се скри под останките от масата. Куршумите

продължиха да дупчат стаята. Стъкла и трески валяха отгоре ѝ, но тя остана невредима. Скочи към вратата в мига, в който дъждът от куршуми секна и бе достатъчно бърза, за да избяга, преди мраморният под да се разлети на парчета, надупчен от поредния залп. Продължи надолу по коридора, чувствайки огромен приток на тревога.

Чу как Шоу се изправя в офиса зад нея.

— Ще я убия! — изрева той. — Къде е pistolетът ми? Дай ми pistolета.

— Остави я, извика му Голдинг. — Планът ти се провали.

— Млъквай, Голдинг. Къде е pistolетът ми?

Мариан тичаше надолу по коридора, но изведнъж се закова на място. Страхът, който чувстваше, бе нараснал значително и вече знаеше откъде идва — мъж в пълно бойно снаряжение слезе по стълбите и застана срещу нея. Насочи автоматичната си пушка към главата ѝ и натисна спусъка. Мариан се хвърли през някаква врата, избягвайки куршумите на косъм, и се приземи на студения мраморен под на друг офис. Този беше тъмен и нямаше прозорци. Опита се да разруши стената, използвайки своята психокинетична дарба, но тя не се подчини. Имаше само един материал, който можеше да се противопостави на силата ѝ.

— Хитри момчета — прошепна тя. — Сграда от стъклометал.

Мариан се изправи на крака, вдиша дълбоко и взе решение. Единственото решение, което можеше да вземе. Тя призова гнева, който тлееше дълбоко в нея. Тялото ѝ се изпълни с енергия. Обърна се към вратата, готова да убие всеки, който се изпречи на пътя ѝ.

Гмурна се обратно в коридора. Към нея вървяха неколцина въоръжени мъже. Те насочиха оръжията си, но Мариан вдигна ръце. Лампите в коридора изгаснаха за миг и когато отново светнаха, мъжете лежаха на земята, мъртви. По стълбите слязоха още. Тя се завъртя и хукна към другия край на коридора. Там на пътя ѝ застанаха други войници. Бяха я обградили. И двете стълбища бяха блокирани. Нямаше прозорци, а сградата беше от стъклометал. Отвън я дебнеха снайперисти. Но тя нямаше да се предаде. Не и без битка.

Мариан се закова на място, вдигна ръце пред гърдите си и тялото ѝ се вкопани. Използваше третата си дарба — метализъм. Мъжете я обградиха и откриха огън. Тътенът в тесния коридор бе оглушителен, а стотиците куршуми полетяха към Мариан. Но нито един не я достигна.

Те се изпаряваха във въздуха, когато доближаваха тялото ѝ. Войниците се спогледаха, изумени от това, което бе направила. Когато тя най-накрая помръдна, те се разпръснаха, заеха позиции и отново откриха огън.

Но отново всеки куршум се изпаряваше, преди да достигне Мариан.

— Стреляте с обикновени куршуми! — изрева Шоу на войниците. — Казах ви да използвате гумени куршуми. Тя е металист, идиоти такива. Може да топи метали.

Мариан видя как Шоу се подава от офиса и стреля три пъти към нея. Куршумите му пробиха щита, който бе създала с помощта на дарбата си. Първият пропусна, вторият откъсна една от плитките ѝ, а третият облиза ключицата ѝ. Мариан падна на пода, стиснала нараненото си рамо. Кръв щурна между пръстите ѝ и изцапа бялото ѝ кожено палто. Беше я надхитрил. Използваше гъвкави пластмасови куршуми, които нямаше как да изпари с дарбата си.

Шоу се засмя.

— Вече не си толкова самоуверена, а, Долоуей?

Мариан усети как гневът се надига в тялото ѝ, превръщайки се в унищожителна енергия. Стените на коридора се разтресоха и напукаха. Тя се изправи и протегна ръце. Войниците от двете страни на коридора полетяха назад.

Шоу избегна мощната енергийна вълна, гмуркайки се обратно в офиса на Голдинг, след което подаде ръката си навън и изстреля още няколко куршума към Мариан. Тя използва дарбата си, за да ги направи на прах във въздуха.

— Само с куршуми няма да стане, Дерек.

— Не разчитам единствено на тях, Долоуей — извика в отговор Шоу. — Пригответе РПГ-тата!

Двама мъже дотичаха при него, носещи ръчни противотанкови гранатомети. Те излязоха в коридора, паднаха на колене, положиха гранатометите на раменете си и ги насочиха към Мариан. Войниците в другия край на коридора бяха изчезнали, като на тяхно място бяха застанали други двама мъже с гранатомети. И четиримата се целеха в Мариан.

— Убийте я — изкрещя Шоу и се хвърли на пода.

Четири ракети полетяха към Мариан по коридора. Тя съсредоточи цялата си сила. Трябваше да отклони ракетите и едновременно с това да създаде пашкул от енергия около себе си, който да я предпази от неминуемата експлозия.

Последва чудовищен тътен, който разклати основите на самата сграда. Мариан бе използвала ракетите за свои собствени цели. Бе успяла да ги отклони, пращайки ги към пода на коридора. Това бе създавало огромна дупка между третия и четвъртия етаж на „Лабиринто“. Още преди прахът да се уталожил, тя бе скочила през дупката в един голям офис на долния етаж.

Миг по-късно противопожарната система се включи и облаците дим бяха засмукани в стените.

Мариан чу как Шоу крещи на хората си:

— Още е жива. Всички на третия етаж. Стреляйте на месо!

Но Мариан винаги бе една стъпка пред своите преследвачи. Тя вече прекосяваше огромното помещение, разделено на малки отделения за всеки работник. Прокрадваше се от отделение на отделение, пращайки във въздуха всеки, изпречил се на пътя ѝ войник с помощта на психокинетичната си дарба.

Не след дълго достигна едно от стълбищата. Но пътят ѝ бе блокиран от войниците, които постоянно прииждаха от долния етаж. Не можеше да се справи с всичките. Рано или късно някой куршум щеше да ѝ се изплъзне, независимо от дарбите ѝ.

— Единственият път е нагоре — каза тя и бързо започна да изкачва стълбите.

Миг по-късно разби тежката метална врата и се озова на покрива. Преди да хукне да бяга, тя разтопи пантите и ключалката, за да не я последват. Тъкмо си помисли, че бе успяла да избяга от капана, заложен от Шоу, когато се обърна и осъзна, че битката едва започваше.

В другия край на покрива стоеше човек, когото познаваше твърде добре. Беше работила с него много пъти. Строен мъж в елегантен сив костюм, чиито емоции бяха напълно непроницаеми. Това беше Барега. Той бе малко по-възрастен от нея. Австралийски абориген с тъмни, пронизващи очи, който притежаваше дарбата да усуква времето — една от петнадесетте истински дарби. Не беше по-бърз от останалите хора, но можеше да манипулира тъканта на времето около тялото си на кратки изблици, което означаваше, че изглеждаше така, сякаш се

движи с невъзможно висока скорост. Мариан не биваше да го допуска твърде близо до себе си, защото ако се приближеше на по-малко от десет метра, тя дори нямаше да види атаката му. Барега беше най-съвършеният убиец, който природата можеше да създаде.

— Здравей, Барега.

— Мариан — отвърна той, усмихна се и кимна. — Отдавна не сме се виждали.

— От три години. Значи са включили и теб в тази малка игра. Не мислиш ли, че единственият човек на планетата с твоята дарба е твърде ценен, за да се използва по този начин?

— Плащат ми много пари.

— Повярвай ми, този път няма да си струва.

Барега свали якето си, внимателно го сгъна и го остави на земята. Вратата зад Мариан се огъна, но не поддаде. Шоу и неговите войници блъскаха по нея и не след дълго щяха да я разбият. Времето ѝ изтичаше.

— Извинявай за това, Мариан.

— Аз трябва да ти се извиня, Барега.

Тя изпрати енергийна вълна към него, но той светкавично се отмести от пътя ѝ. Ухили се и извади нож от обсидиан от ножница, закачена за глезена му.

— Това ли беше?

— Имам още!

Мариан насочи втори порив от енергия към него със сила, която щеше да смачка слон. Барега се появи на няколко метра встрани, с ръце на кръста.

Мариан призова целия си гняв и изпрати няколко енергийни вълни към него една след друга, но Барега винаги се отместваше от пътя им точно навреме. Беше невероятно бърз. Мариан продължи да го напада. Покривът започна да скърца и да се тресе, но Барега оставаше невредим. Мариан започваше да се изморява. От друга страна Барега дори не се бе задъхал.

Мариан осъзна, че трябваше да впрегне всичките си сили, ако искаше да оцелее. Трябваше да използва трите дарби едновременно, давайки всичко от себе си. Опита се да долови чувствата на опонента си, търсейки някаква промяна или колебание. В същото време използваше психокинетичната си дарба, за да отслаби бетона под

краката си, както и металистичната си дарба, за да размекне платината в стъклометалните греди на покрива. Вратата зад гърба ѝ се разпадаше. Трябваше да действа сега или никога.

Барегата помръдна и тя почувства това частица от секундата, преди да се случи. Разтопи платината в гредите, след което разцепи бетона. Земята под краката на Барегата се отвори и дори той не бе достатъчно бърз, за да избяга. Пропадна през зейналата дупка и се просна на пода на долния етаж. Парчета от покрива се срутиха отгоре му и той изпищя от агонизираща болка.

Мариан вдиша дълбоко, приближи се до дупката и погледна долу. Барегата лежеше десет метра под нея, със счупен гръбнак и премазани крака. Но тя нямаше време да се наслади на победата си, защото вратата зад нея се разцепи и двама войници нахълтаха през дупката. Шоу насочи пистолет към нея през процепа.

— Лека нощ, сладурано — каза той и се засмя, след което дръпна спусъка.

Мариан махна с ръка. Куршумът замръзна във въздуха, обърна се и прониза Шоу в челото. Той бе мъртъв, преди да се свлече на пода.

— Предупредих те да не ме наричаш така.

Стълбището бе задръстено от войници, но те не представляваха никаква заплаха за Мариан, защото тя разтопи оръжията им. Мъжете хукнаха да бягат, а тя бавно и спокойно слезе по стълбите до четвъртия етаж.

След няколко минути пристъпи прага на стая 415 и завари Голдинг, свит в ъгъла. Очите му едва не изскочиха от орбитите си, когато тя влезе.

— Не ме убивай, Мариан — помоли ѝ се той. — Всичко беше по идея на Шоу. Планът беше негов. Кълна се.

— Той повече няма да прави планове, а ти току-що загуби единствения човек на планетата, който може да изкривява.

— Убила си Барегата?

— Не, но ще има нужда от инвалидна количка, ако иска да упражнява дарбата си. — Мариан издърпа работодателя си от пода и го сложи да седне в един кожен стол. — Направи голяма грешка днес.

— Ще ти дам всичко, което поискаш. Дори ще те назнача на мястото на Шоу!

Тя вдигна крак и притисна едно от остриите си токчета в гърдите му.

— Не искам работата на Шоу, Голдинг. Не искам да прекарвам толкова много време в твоята компания.

— Какво искаш?

— Да удвоиш заплатата ми — каза тя и се усмихна. — Ще се съгласиш ли с това?

— Разбира се, Мариан.

— Добре. Сега ми кажи за този Бентли.

— Не можем да го докоснем с пръст. В момента е обграден от камери и репортери.

— Ще трябва да се отървем от тях.

— Как?

— Ще направя така, че всички да помислят Бентли за фейк.

— Можеш ли?

— Разбира се, че мога — отвърна Мариан и се засмя. — Кажи на хората си да насрочат пресконференция и да обявят, че Бентли ще демонстрира силите си пред целия свят.

— Но това само ще увеличи вниманието, което му обръщат.

— Довери ми се. След края на пресконференцията, нито един репортер няма да иска отново да чуе името „Рос Бентли“. И след като тълпите изчезнат, ще ми достави истинско удоволствие да го убия.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПУБЛИЧНА ИЗЯВА

Седях на стол в пентхауса, заобиколен от охранители. Виктор им бе наредил да не ми позволяват да се приближавам до прозорците до края на деня, защото това създавало истерия около хотела. Обещах им да не се показвам повече и охранителите се отпуснаха малко и ми позволиха да погледам телевизия.

По новините давах повторения на подвизите ми от балкона на пентхауса и експерти от цял свят дискутираха дарбата ми — откъде бе дошла и как щеше да се отрази върху обществото като цяло. Това ми се стори напълно абсурдно, но се опитах да скрия развеселеността си от охранителите в стаята.

С напредването на следобед ми се доспиваше все повече и повече и започнах да се унасям в стола... но изведнъж един от охранителите ме събуди с вик:

— Господи! Това е сградата на шефа!

Разбутах охранителите и видях, че по новините показвах сграда, наречена „Лаберинто“. В покрива имаше огромна дупка, а от повечето прозорци бълваше черен дим.

— Властите смятат, че е имало газова експлозия — казваше репортерът. — „Лаберинто“ е сериозно повредена и много от хората, работещи вътре, са загубили живота си.

— Колко точно са загиналите?

— Нямам точно число, но според непотвърдена информация става дума за поне тридесет жертви, а има и много други, които още се издирват.

— Шокираща история, Лиз. Но има едно обстоятелство, което я прави още по-странна, нали?

— Точно така, Аманда. Сградата е собственост на Пол Голдинг, мъжът, организира състезанието „Дарба за един милион долара“, превърнало се в медийна сензация през последните няколко дни. В момента властите отказват да коментират дали има някаква връзка, но

според слуховете това може да е терористичен акт, провокиран от истерията около Рос Бенгли. Както знаеш, дарбата му породила съмнения и гняв в религиозните среди, а някои екстремисти дори отправиха конкретни заплахи.

— Пол Голдинг не е бил в сградата, нали?

— Доколкото разбрахме, Пол Голдинг е бил в сградата, но не е пострадал. Все пак някои от най-близките му колеги са загинали в експлозията. Картината тук е наистина ужасна, Аманда. Човек не може да не си припомни някои терористични актове от близкото минало. Струва ми се, че всички се надяват това да е бил просто един трагичен нещастен случай.

— Властите ще правят ли нови изявления по-късно тази вечер?

— Не се очакват нови изявления. Чакаме пълно разследване, което ще започне по-късно днес и съм сигурна, че ще разберем още много неща за случилото се тук, но не очакваме нови разкрития в близките няколко дни.

Осъзнах, че Виктор ме гледаше от другия край на стаята.

— Не съм направил това, Виктор!

— Знам, че не си — изсумтя той. — Но сега виждаш защо не ти разрешаваме да се показваш на публични места.

Очите ми се разшириха. Наистина ли аз бях виновен за това? Моите действия ли бяха станали причина за това клане? Бях попаднал в центъра на торнадо, а нямах дори чадър! Реших, че ако скоро не избягам от хотел „Голдинг Плаза“, напълно ще полудея.

Погледнах към екрана и видях как вадят трупове, обвити в чаршафи, от развалините на сградата. Всички охранители гледаха към мен. Никой не каза нищо, но ми стана ясно, че обвиняваха мен за случилото се в „Лаберинто“. Скрих лицето си в ръце и се опитах да не заплача.

— Горкото момче! — каза някой.

Вдигнах глава и видях как в пентхауса влиза дребна жена с добродушно лице. Тя сложи ръка на рамото ми и се усмихна.

— Защо си толкова разстроен, скъпи?

Посочих към телевизора.

— Казаха, че е било терористичен акт и че аз съм виновен.

Тя погледна към ужасните сцени и просто сви рамене, сякаш даваха епизод на „Отчаяни съпруги“.

— Това няма нищо общо с теб. Току-що разговарях с господин Голдинг по телефона и той ме увери, че е било газова експлозия. Бил е в сградата, когато се е случило и трябва да знае най-добре. Медиите често правят това. Казват, че нещо е било терористичен акт, за да вдигнат рейтинга си.

— Коя сте вие? — попитах аз.

— Казвам се Хелън Грийн и моята работа е да се грижа за теб.

— Работите за Голдинг?

— Не съвсем... работя за себе си — отвърна тя и погледна към охранителите. — Навън! Всички до един. Ти също, Виктор. Искам да говоря с клиента си насаме.

— Имам заповеди да го държа под око — възрази Виктор. — Не бива да го оставям сам при никакви обстоятелства.

— Той не е собственост на Голдинг! — извика тя и посочи към вратата. — Марш!

Когато всички охранители излязоха от стаята, Грийн затвори вратата и седна до мен.

— Сега е много по-добре, нали?

— Какво имахте предвид, когато казахте „клиент“?

— Аз съм един от най-реномираните агенти в света. Имаш нужда от човек като мен, Рос. Голдинг те е забъркал в истинска каша. Ако аз бях твой мениджър от самото начало, нещата щяха да са много по-различни. Сега щеше да си седиш вкъщи и да гледаш телевизия или пък да се излежаваш на слънце на някой екзотичен тропически остров.

— Струва ми се, че пресата би ме открила и на най-екзотичния тропически остров. Какво да правя сега? Не мога да прекарам остатъка от живота си в този проклет хотел!

— Имай търпение. Съвсем скоро ще те измъкна оттук. Но първо трябва да оправим тази бъркотия. Мислил ли си за бъдещето си, Рос? Ти може да станеш най-богатият човек на планетата, ако управляваме имиджа ти правилно. Казваш, че пресата ще те открие дори на екзотичен тропически остров, но аз мога да те направя толкова богат, че да си купиш свой собствен тропически остров!

— Нямам нужда от пари.

— Казваш това сега, но след няколко месеца всичко ще е различно. Много различно! Трябва да вземеш правилните решения

сега, ако искаш да подсигуриш не само твоето бъдеще, но и бъдещето на цялото си семейство.

— Какво предлагаш да направя?

— Това, което предлагам *ние* да направим, е да свикаме пресконференция. Милиони момичета по цял свят искат да узнаят повече за теб, така че нека им дадем тази възможност. Тези момичета ще си купят всяко нещо, стига върху него да пише „Рос Бентли“.

— Не съм Джъстин Бийбър!

— Не правим това само заради момичетата, Рос. Момчетата ще искат да бъдат като теб! Маратонки „Рос Бентли“, скейтбордове „Рос Бентли“...

— Може би трябва да създам своя собствена марка скейтбордове... бих бил много добър в това.

— Виждаш ли? Вече навлизаш в нещата. Можеш да имаш своя собствена марка дрехи, своя собствена марка гел за коса... „Искаш ли да изглеждаш като Рос Бентли?“ Можеш ли да си представиш? Ще ти уредя интервюта за най-големите американски телевизии. Знаеш ли колко пари ще ти дадат, за да участваш в техните предавания?

— Много?

— Страшно много! Дори можем да направим твое собствено предаване. Възможностите са безкрайни.

— ОК — казах. Тя изглежда разбираше от работата си. И за разлика от Шоу, не ме изпълваше с подозрения.

— Можеш ли да организираш тази пресконференция? — Вече го направих. Ще я проведем в ресторанта долу.

В момента подготвят сцената. Започва в девет.

— Това е след само три часа! — оплаках се. — Трябва да напиша реч или нещо такова.

— Не. Просто бъди себе си и хората ще те обикнат. Обещавам. И не забравяй да преместиш нещо с ума си, за да задоволиш апетита на феновете.

— Не искам да използвам дарбата си по този начин.

— Нещата няма да се получат, ако не покажеш на хората какво умееш.

— Предполагам, че сте права.

— Разбира се, че съм — каза Хелън и ме шляпна по гърба. — Това ми е работата. Довери ми се, Рос. Нещата ще се получат идеално.

Мариан се препъваше към вратата на апартамента си, обляна в пот. Облегна изтощеното си тяло на стената и затърси ключа по джобовете си. Рядко използваше ключ, тъй като можеше да отключи всяка ключалка с дарбата си, но в момента бе твърде изморена за това.

Отключи вратата и внимателно пристъпи вътре. Беше тъмно, а тя никога преди не бе използвала ключа за лампата. Обикновено просто си представяше светлина и лампите светваха. Но сега трябваше да пази силите си, така че опипа стената за ключа.

— Как хората живеят така? — зачуди се тя и затвори вратата с ритник. — Сигурно е ужасно сам да вършиш всичко.

Огромният апартамент изглеждаше по-голям, отколкото беше, защото нямаше почти никакви мебели. Мариан изкарваше милиони от работата си за Голдинг, но живееше много скромно. Вещите не означаваха нищо за нея. Тя ценеше знанието над всичко друго и навсякъде из апартамента ѝ имаше купчини от книги и списания. За нея най-важното нещо на този свят беше трупането на знания, особено знания за истинските дарби.

Мариан свали ботушите си и хвърли опръсканото с кръв палто на пода. Рамото ѝ бе изтръпнало от раната, нанесена от Шоу. Куршумът я бе одраскал съвсем леко, но силата на удара бе натъртила раменните ѝ мускули. Чувстваше се като пребита не само заради тази травма. Бе дала всичко от себе си в битката в „Лабиринто“. Бе постигнала нещо невероятно, побеждавайки една малка армия от тренирани бойци. Освен това бе надвила Барета, който бе един от най-опасните надарени на планетата. Още от малка дарбите ѝ ставаха все по-силни, а сега силата ѝ бе достигнала своя апогей.

Но и най-силните се нуждаят от почивка и Мариан се запъти към банята, за да напълни ваната с гореща вода.

Съблече дрехите си и застана пред огледалото. Раната на рамото не изглеждаше толкова страшно, но кожата около нея бе станала тъмносиня. Имаше и съсирена кръв. Мариан не можеше да мърда дясната си ръка, без да съска от болка. Но нямаше да позволи на тази контузия да опропасти плановете ѝ. Щеше да се изкъпе, да промие и превърже раната и да понесе болката.

Влезе във ваната и известно време кисна долната половина на тялото си. Беше прекарала двадесет часа в самолет преди битката с хората на Голдинг. Искаше ѝ се да прекара цялата вечер във ваната, но нямаше време за това.

Плитките ѝ започнаха да се разплитат. Мариан имаше такъв пълен контрол върху дарбата си, че можеше да преправя прическата си както пожелаеше. Плитките се оформиха в масивно кълбо, след което се свлякоха в напълно изправена, копринено бяла грива, която се потопа в горещата вода около тялото ѝ.

Мислите ѝ бяха заети с това, което предстоеше. Само след няколко часа щеше да се изправи срещу Рос Бентли. Само след няколко дни щеше да го убие. Мариан нямаше проблем с това да убива хора, дори ако те бяха надарени като нея. Но Бентли беше различен. Той ѝ напомняше на някой, който едно време беше много специален за нея. Всъщност ѝ напомняше за единствения специален човек в живота ѝ.

Връхлетя я болезнен спомен и гневът ѝ проблесна. Високото огледало в другия край на стаята изведнъж се сцепи и падна от стената.

— Седем години лош късмет — изсумтя Мариан. Бе унищожила стотици огледала през живота си, повечето, без да иска. Достатъчно, за да си заслужи поне хиляда години лош късмет.

— Твърде много лош късмет за един човек — въздъхна тя. — Твърде много. Трябва да го прехвърля на някой друг. Горкият Рос Бентли няма да разбере откъде му е дошло.

Прекара почти час, киснейки във ваната, след което излезе, подсуши се и тръгна към спалнята. Гардеробът ѝ бе пълен с любимите ѝ екстравагантни дрехи, но вместо това тя се насочи към един плетен кош в ъгъла. Там държеше скромните си рокли и пуловери. Обичаше да се облича предизвикателно, но често променяше външния си вид, когато работеше, за да не привлича внимание. Веднъж Шоу се бе пошегувал, че се дегизира като бавачка на деца.

Дрехите в коша по-скоро подхождаха на някоя по-възрастна жена — бяха безформени, безцветни и памучни. Мариан поразрови малко, след което извади дълга сива пола, зелена жилетка, чифт кафяви чорапогачи и бяла риза. Продължи да рови в коша, търсейки своята барета, когато попадна на нещо друго. Извади снимка в мръсна рамка от купа дрехи.

Зяпна себе си като тийнейджърка, обвила ръцете си около красив млад мъж с рошава кестенява коса и невинни очи. Двата се усмихваха. Но не само защото ги снимаха. Това бяха двама много щастливи младежи, дълбоко влюбени един в друг. Приликата на младия мъж с Рос Бентли беше невероятна. Мариан хвърли снимката на пода и тя се приземи с лицето надолу. На гърба ѝ бе изписано: „Питър, 2001“.

— Един ден — изсъска тя. — Един ден, любов моя, ще отмъстя за теб. Роман не може да се крие вечно от мен.

Пламъци на ярост лумнаха в очите ѝ. В момента не можеше да накара убиеца на Питър да страда, но щеше да намери някой друг, върху когото да излее яростта си. Правеше това от години. Рос Бентли щеше да бъде поредната ѝ жертва.

— Рос, време е — каза Хелън Грийн, подавайки глава през вратата на пентхауса.

Почувствах как сърцето ми потъва в петите. Наистина мразех да бъда център на внимание и стомахът ми правеше салта. Тя взе ръката ми и ме поведе към вратата, отвъд която чакаше екипът ѝ от експерти по връзките с обществеността. Бях известен само от два дни, но повечето колеги на Хелън ме гледаха така, сякаш не можеха да повярват на очите си. Не ми харесваше начинът, по който ме зяпаха, сякаш бях някакъв изрод. Славата започваше да ми омръзва все повече и повече.

— Помни какво ти казах, Рос — рече Хелън и ме поведе към стълбището. — Остави ме аз да говоря, дори когато ти задават директни въпроси. — Тя спря за миг и изсумтя недоволно. — Проклети стълби! Защо трябваше да спират асансьорите?

— От съображения за сигурност — рече Виктор.

— Млъкни, Виктор. Не говорех на теб.

Когато слязохме във фойето, вече се бях изнервил. Охранителите ме поведоха към един страничен коридор, който минаваше зад ресторанта. Спряхме пред метална врата и ми казаха да чакам.

Грийн постави ръка на рамото ми и се усмихна.

— Не се притеснявай толкова. Ще се справиш чудесно. Просто бъди себе си.

Можех ли наистина да бъда себе си? Аз не бях такъв. Бях самотник, който мразеше повърхностните хора, като тези, които в момента ме обграждаха само защото смятаха, че мога да ги направя богати.

Някой говореше в ресторанта, но стените бяха дебели и ми бе трудно да различавам отделни думи. Изведнъж говорещият повиши глас и аз чух:

— За мен е удоволствие да ви представя феноменалния, невероятния, неповторимия Рос Бентли!

Преди да разбере какво се случваше, някой ме избута през вратата и се озовах на сцената. В залата имаше около хиляда души, а светкавиците на фотоапаратите почти ме заслепиха. Репортерите се препъваха един в друг, стремейки се да застанат възможно най-близо до масата. Охранителите ги блъскаха назад и шумът бе оглушителен.

— Моля ви! Моля ви! — извика мъж, стиснал микрофон. — Успокойте се или ще се наложи да отменим пресконференцията. Хайде, трябва да има ред.

Изминаха десет минути, преди репортерите да се успокоят. През това време светкавиците не спираха. Седях на дълга маса с Грийн от едната ми страна и Виктор от другата. Зад мен имаше още охранители, а пред масата се бе наредила непробиваема стена от въоръжени мъже.

— Ти, със синята риза — каза Грийн в микрофона и посочи един от репортерите. — Можеш да зададеш въпроса си на Рос.

— Питър Банкс от „Международни новини“. Здравей, Рос. Май трябва да те попитам това, което всички искат да знаят: откога притежаваш тази дарба?

— Бъди кратък — прошепна Грийн в ухото ми. — Ти си млад и невинен. Не казвай, че си убил котката на съседите или нещо такова.

Кимнах и опитах да се съсредоточа върху репортера, но това бе невъзможно с всички тези светкавици. Сложих ръка на челото си, за да предпазя очите си.

— Сигурно съм я притежавал през целия си живот, но разбрах за нея преди седем години.

— Разбрал си просто така? — попита репортерът.

— Не точно...

Замислих се за деня, в който бе починала майка ми, за ужасяващата ярост, която бе набъбнала в мен, за това как едва не бях разрушил стаята си.

— Майка ми почина внезапно. От инфаркт...

Не бях говорил с никого за това и изненадах самия себе си, решавайки да споделя болката си с тази тълпа от непознати. Очите ми се насълзиха.

— Бяхме много близки и смъртта ѝ ме съсипа. Загубих контрол и... и някои предмети в стаята ми започнаха да се движат сами.

Хелън Грийн се наведе към мен и прошепна:

— Гениално, вече ги спечели. Не им разкривай други подробности, пази ги за интервюто с Пиърс Морган. — Тя се обърна към тълпата и посочи една русокоса жена на третия ред. — Да продължаваме нататък. Вашият въпрос?

— Алисън Ленън, „Независима преса“. Рос, колко голяма е силата ти? Видяхме невероятни неща на записите, но можеш ли да местиш коли, камиони, сгради...?

Хелън се наведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Не знам дали можеш да местиш сгради, но дори и да можеш, не им казвай.

— Не мисля, че е възможно да се местят сгради — отговорих. — Мога да местя и големи предмети, но какъв е смисълът да местя коли и камиони?

— Какво ще правиш с парите от състезанието? — попита друг репортер.

— Не съм мислил по въпроса. Сигурно ще отида на почивка или нещо такова. И ще купя нова кола на баща си.

— Той единственият ти роднина ли е?

— Да, само двамата сме.

— И добре ли се разбирате?

Хелън Грийн закри микрофона ми с ръка и се обърна към репортера.

— Предпочитам да не обсъждаме личния му живот — каза тя, след което посочи към един млад мъж. — Следващ въпрос.

— Винсент Бейтс, „Новини НСС“. Рос, би ли ни демонстрирал дарбата си?

— Да, ще го направи — обяви гордо Хелън, преди да мога да отговоря. — Дайте ни минутка да подготвим сцената и всички ще имате възможност да видите с очите си какво може.

Мариан се добра до входната врата на хотела, след като бе прекарала двадесет минути, провирайки се през тълпата. След това на пътя ѝ се изпречи стена от охранители, които не пускаха никой да влезе вътре. Но щяха да направят изключение за нея.

— Бихте ли ме пуснали вътре, ако обичате? — помоли тя най-близкия охранител.

— Съжалявам, скъпа. Ще ти отговоря така, както отговорих на всички момичета, които ми зададоха този въпрос днес: само журналисти.

— Но аз трябва да вляза.

— Никакъв шанс.

Друг охранител се приближи и я огледа.

— Как се казваш, скъпа?

— Мариан.

Той се обърна към колегата си и му прошепна:

— Току-що ми се обади Голдинг и ми каза да пуснем вътре момиче с бяла коса на име Мариан. Никой да не застава на пътя ѝ или да я докосва с пръст, независимо от това какво прави.

— Това е малко странно.

— Само малко? Свържи се с всички и ги уведоми за инструкциите на Голдинг. — Той се обърна към Мариан. — Можеш да влезеш вътре, скъпа.

— Не ме наричай така. Казах ти, че името ми е Мариан.

— Както и да е.

Тя се изкуши да завърже червата му на възел, което бе едно от любимите ѝ мъчения, но не искаше да привлича внимание.

— Мерси — каза тя и го избута от пътя си.

Влезе във фойето и оттам се насочи към ресторанта, където се бе събрала тълпата от журналисти. Застана най-отзад и видя как хора от персонала свалят дългата маса от сцената.

Врагът ѝ стоеше в центъра на платформата, заедно с Грийн и около двадесетима охранители. Между Мариан и сцената имаше

стотици репортери, но това не представляваше никакъв сериозен проблем за нея.

Един от хората на Грийн ме потупа по рамото и ми подаде кожена футболна топка. Взех я в ръце, обърнах се към публиката и се усмигнах. Всички бяха притихнали и ме гледаха. Един човек изпъкваше от тълпата — момиче с бяла коса, което стоеше най-отзад и ме гледаше втренчено. Изражението ѝ беше крайно неприятно. Имаше нещо зловещо в очите ѝ, но аз се опитах бързо да забравя за нея. Трябваше да задоволя апетита на хилядата души, които ме гледаха с притаен дъх.

Хвърлих топката във въздуха и тя се приземи върху крака ми. Подритнах я няколко пъти, след което я изпратих над главата си. Топката замръзна във въздуха, след което много бавно се спусна надолу, кацна върху рамото ми и се изтъркала надолу по тялото ми. Репортерите бяха като гръмнати. Някои изръкопляскаха, други нададоха окуражителни възгласи. Светкавиците не спираха да проблясват. Доста лесно успях да ги задоволя. Но едва сега започвах. Бях намислил да ги направя свидетели на истинско шоу.

Взех топката в ръце, усмигнах се на тълпата и я хвърлих. Искях да накарам топката да увисне във въздуха над тълпата, но тя отказа да ми се подчини и отскочи от главата на един репортер. Някои, се изсмяха, а други се намръщиха и започнаха да си шушукат.

— Извинявайте — извиках. — Ще опитам пак...

Един от хората на Грийн ми подаде втора топка. Аз я подхвърлих, за да преценя колко тежи, след което я запратих над главата си. Опитах се да я накарам да замръзне във въздуха, но дарбата ми отново ми изневери и топката падна на масата зад мен. Обхвана ме паника, а тълпата се настройваше срещу мен.

— Рос! — изсъска Грийн. — Какво правиш, по дяволите?

Не можех да ѝ отговоря. Не знаех защо дарбата ми не работеше. След това си спомних, че друг психокинетик може да блокира дарбата ми, както бе направил Роман преди няколко дни. Знаех, че този път не беше Роман, а някой друг. Погледнах към тълпата от репортери, които вече се разотиваха. Момичето с бялата коса ме гледаше от другия край на залата със самодоволна усмивка. Знаех, че тя бе виновна за това. Тя беше човекът, за когото ме бе предупредил Роман.

Хелън Грийн пъкна трета топка в ръцете ми.

— Опитай пак. Губиш ги! Побързай!

Опитах, но отново не успях да установя контрол върху топката. Тя падна на сцената и отскочи към столовете. Неколцината останали репортери станаха и се насочиха към изхода.

— Твоята дарба за един милион долара току-що стана дарба за сто долара. Успех, хлапе — каза Грийн, след което слезе от сцената и последва тълпата към изхода на ресторанта.

Зърнах момичето с бялата коса точно преди да излезе. Тя прокара пръст през врата си, след което посочи към мен. Знаех какво означаваше това — още неприятности.

Вече нямах избор. *Трябваше* да избягам от хотела. Животът ми *наистина* бе в опасност. Щом можеше да парира дарбата ми, значи беше по-силна от мен и нямаше да мога да се защитя от нея. Трябваше да изчезна възможно най-скоро.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

БЯГСТВОТО

— Ще ми направите ли път? — извиках към охранителите и хората от екипа на Грийн.

Затръшнах вратата, оставяйки ги в коридора пред пентхауса ми, след което отидох в банята и наплисках лицето си със студена вода. Чувствах се объркан и замаян от всичко, което се бе случило днес. Денят се бе развил по много странен начин и имах нужда от време, за да подредя мислите си. Току-що бях станал за смях пред целия свят. Милиони, може би милиарди хора в момента гледаха повторения на пресконференцията и се превиваха от смях. И всичко това благодарение на онази злобна блондинка.

Подсуших лицето си, върнах се в спалнята и включих лампата до леглото. Едва не получих инфаркт — Роман седеше на един стол до прозореца.

— Ти луд ли си? — изсъсках. — Какво правиш тук? Ами ако бях излязъл напълно гол от банята?

— Уверявам те, че не съм някакъв перверзник. Не рискувах живота си, за да те видя без дрехи.

— Не съм толкова сигурен.

— Повярвай ми, не си мой тип.

— Как влезе тук?

— Беше много просто. Всички охранители слязоха долу с теб. Вратата дори не беше заключена. Влязох, настаних се удобно и изгледах пресконференцията ти по телевизията.

— Браво на теб. Радвам се, че се чувстваш като у дома си — отвърнах, седнах на края на леглото и въздъгнах. — Какво искаш, Роман?

— Просто исках да ти кажа, че си пълен идиот! Трябваше да ти го кажа лично.

— Не. Дошъл си тук, за да ми кажеш „Не те ли предупредих?“... с твоя глупав френски акцент.

— Какво имаш предвид? Акцентът ми не е глупав.

— На мен ми звучи глупаво.

— Ти си глупакът. Казах ти да избягаш, но ти остана. Увери ме, че държиш всичко под контрол и че можеш да си тръгнеш, когато поискаш! Не се получи точно така, нали? Всеки ден затъваш все повече. Имаш нужда от надзор.

— Добре. Трябваше да те послушам — признах. — Но откъде да знам, че си прав? Ти беше просто един непознат от улицата. Със странна коса!

— Показах ти дарбата си. Това трябваше да е достатъчно за теб... и косата ми не е странна.

— След това, което се случи днес, не смятам да се доверявам на никой друг, който притежава дарба. Искане ми се никога да не бях идвал тук. Всички искат нещо от мен. Защо просто не ме оставят на мира, Роман?

— А ти какво очакваше? Ти си могъщ психокинетик, притежаваш една от най-редките дарби, познати на хората. Да не би да мислеше, че ще ти стиснат ръката, ще ти дадат парите и ще ти пожелаят всичко най-хубаво? Има хора на този свят, които биха направили всичко, за да контролират теб и дарбата ти. Има и други, които искат да те убият заради нея.

— Този друг психокинетик, който иска да ме убие случайно да е момиче с бяла коса?

— Да, казва се Мариан Долоуей и работи за Голдинг от много години. Мислех, че ще те убие, защото застрашаваш мястото ѝ в корпорацията. Но това, което направи днес, беше неочаквано. — Роман вдигна ръка и потърка брадичката си. — Или може би не, имайки предвид какво се случи в „Лабиринто“.

— Газовата експлозия?

— Газовата експлозия е параван за това, което наистина се случи.

Станах от леглото и издърпах един стол. Седнах до Роман, разкъсан от любопитство.

— Какво наистина се случи?

— Случи се Мариан. Тя работи за Голдинг от години, но става все по-алчна. Точно затова са организирали това нелепо състезание — искали са да намерят нейн заместник. Тя е отишла в „Лабиринто“, за да накара Голдинг да те убие.

— Очевидно нещата не са се развили по план.

— Сигурен съм, че Шоу ѝ е заложил капан, но се е провалил. Тези, които умряха днес, не работеха в сградата. Това бяха най-добрите бойци на Шоу и Мариан ги е избила.

— А Шоу?

— Мъртъв е.

— Господи — възкликнах. — Говорих с него тази сутрин.

— Получи си заслуженото. Примамил е Мариан в сградата, за да я убие, но е направил фатална грешка — подценил я е. Мариан е най-могъщият психокинетик, живял някога, а освен това е металист и емотомагнетик. Комбинацията от тези три дарби я прави неуязвима. Като прибавим към това избухливия характер и липсата на задръжки относно убиването на хора, дори невинни хора, получаваме оръжие за масово унищожение. Сега виждаш ли с какво си имаш работа? Животът ти е застрашен и от религиозни фанатици. Трябва да се махнеш оттук. Сега, след като съсипаха репутацията ти, със сигурност ще те убият.

— Чакай малко. Какво е металист и емотомагнетик?

— Това са две от истинските дарби. Общо дарбите са петнадесет. Мариан притежава три, а аз две. След като изгледах записите на тестовете ти, бих казал, че ти също притежаваш три.

Главата ме заболя от всичката тази нова информация. Не бях сам, имаше много дарби и някои хора притежаваха повече от една. Дори аз може би притежавах повече от една...

— Каж ми още за тези дарби.

— Сега не му е времето. Трябва да се махнем оттук.

— Ние?

— Казах ти, че ще се върна за теб само още веднъж. Това е последната ти възможност. Ако сега си тръгна, никога повече няма да ме видиш.

Изобщо не се поколебах. Не можех да позволя на Роман да си тръгне, преди да науча от него отговорите на въпросите, които ме измъчваха от толкова отдавна. Трябваше да тръгна с него.

— Как ще се измъкнем оттук? — попитах аз.

Роман се изправи и се надвеси над мен. Вдигна ръка и щракна с пръсти. Ярка бяла точица се появи над ръката му и нарасна, докато се превърна в кълбо от ослепителна светлина с размерите на портокал.

— Какво, по дяволите, е това? Изглежда опасно.

— Изправи се и го докосни.

— Няма начин!

— Обещавам ти, че няма да се нараниш.

Станах на крака и посегнах неохотно към белия предмет. Пръстите ми спряха само на сантиметър от кълбото, но то сякаш не излъчваше никаква топлина. Вдишах дълбоко и пъхнах ръката си в бялата сфера. Не усетих нищо.

— Това е само светлина — обясни Роман. — Много прост номер.

— Как я създаде?

— С дарбата си. Аз не съм само психокинетик. Освен това съм и акордър на светлина.

— Акордър на светлина?

Кълбото премигна няколко пъти, след което изчезна.

— Акордърът на светлина има способността да манипулира светлината по определени начини. Но силата ми е ограничена и не мога да контролирам светлината дълго време. Но може би достатъчно дълго, за да се измъкнем оттук.

— Не виждам как това кълбо от светлина ще ни помогне да избягаме.

— Мога и други неща. Мога да пречупя светлината около нас, което ще ни направи невидими за охранителите отвън.

— Не сме затворници. Не можем ли просто да им кажем, че си тръгваме?

— Ще измислят някаква причина да те задържат тук, Рос. А мен ще ме застрелят на място.

— Защо?

— За тях аз съм враг, но сега нямам време да навлизам в подробности. Ще ни направя невидими, но това ще трае само около минута. Значи разполагаме с шестдесет секунди, за да минем покрай охранителите, да прекосим коридора и да стигнем асансьора. Трябва да се движим бързо.

— Асансьорите не работят. Ще трябва да използваме стълбите.

— Не. На стълбите има вьоръжени мъже и не искам да се стигне до престрелка. Трябва да използваме асансьора.

— Нали ти казах, че няма да работи!

— Ще го накараме да работи! Можем да го контролираме с умовете си. Започни да използваш главата си за разнообразие. — Той се надвеси над мен и ме изгледа изпод вежди. — Готов ли си?

— Трябва да събера багажа си.

— Не. Ще бъдем невидими, което означава, че трябва да сме напълно безшумни. Ако вземеш багажа си, ще ни чуят.

— ОК. Как ще минем през вратата?

— Ще я отворим, освен ако нямаш никакви други планове?

— Много смешно, Роман.

— Благодаря.

— Бях саркастичен.

— Бъди тих.

Роман ме дръпна за ръката, прегърна ме и ме притисна към себе си.

— Сигурен ли си, че не си перверзник?

— Млъквай!

Заставахме до вратата и Роман почука по нея с ръка. Обгърна ни странна мъгла и аз погледнах ръцете си — през тях преминаваха малки вълнички, сякаш не бяха истински, а мираж. Вратата се отвори и двама охранители влязоха в стаята. Минаха покрай нас сякаш не бяхме там.

— Къде е той? — попита единият.

— Сигурно е в банята.

Роман ме повлече към коридора, където стояха другите охранители. Един от тях сякаш ме погледна право в очите, но после осъзнах, че просто се бе замислил за нещо. Никой не ни забеляза, а ние тихо прекосихме коридора. Роман ме принуждаваше да вървя все по-бързо и по-бързо. Най-накрая се скрихме зад ъгъла и той падна на колене.

Вече не бяхме невидими. Роман се бе задъхал и изглеждаше така, сякаш изпитваше физическа болка. Клекнах и се опитах да го изправа на крака.

— Роман, добре ли си?

— Да. Тези неща много ме изморяват — отвърна той, подпря се на стената и с мъка се изправи на крака. — Бързо. Скоро ще осъзнаят, че не си в банята.

Хукнахме надолу по коридора и не след дълго стигнахме асансьора.

— Отвори го — нареди ми Роман.

Използвах дарбата си, за да раздалеча металните врати, след което погледнах надолу към тъмната бездна на шахтата. Роман вдиша дълбоко и застана до мен.

— Сложи ръка на рамото ми — рече той.

Погледнах го подозрително.

— Защо?

— Просто го направи. Когато двама психокинетици направят физическа връзка, те могат да комбинират дарбите си. Съсредоточи се върху това да вдигнеш асансьора.

Сложих ръка на рамото му и осъзнах, че мога да прочета някои от мислите му.

— Чувствам...

— Да, когато комбинираме дарбите си, ние правим психологическа връзка.

Беше толкова странно. Чувствах някои от мислите на Роман, както и мотивите и характера му. В него нямаше злонамереност и той наистина се безпокоеше за мен. Почувствах страх, заровен дълбоко в мислите му, заобиколен от стена от сила и смелост. Сякаш бях докоснал един нов, много по-опасен свят. Едва сега разбирах защо бързаше толкова.

— Съсредоточи се, Рос. Нямаме много време.

Двамата погледнахме надолу в мрака и едновременно излъчихме силите си. Асансьорът издрънча и дебелите въжета започнаха да се движат. След няколко секунди асансьорът вече бе пред нас. Влязохме вътре и използвахме дарбите си, за да го накараме да тръгне надолу, към сутерена на хотела.

— Усещам някаква опасност, Роман. Нещо ще се случи, когато вратите се отворят... пистолет... ще стрелят по нас...

— Използваш прекогнитивната си дарба. Колко пистолета усещаш?

— Два. Точно пред вратите на асансьора.

— Ти трябва да се справиш с тази опасност, Рос. Използвай дарбите си едновременно.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Посегнах напред и двата пистолета се озоваха в ръцете ми. Роман замахна и удари с юмрук един

от охранителите, който се свлече в несвяст на земята. Другият охранител беше Тсуоши. Той вдигна ръце и започна бавно да отстъпва.

— Здравей, Тсуоши — каза Роман и кимна. — Сигурен съм, че помниш колко опасен мога да бъда, когато се налага. Не ме принуждавай да те убивам. Заведи ни до кола и ни измъкни оттук.

Тсуоши не отговори. Дори не трепна.

— Тсуоши! — извика Роман. — Не ме карай да ти причинявам болка!

Знаех, че времето ни изтичаше, така че поех нещата в свои ръце. Приблжих се до Тсуоши и насочих двата пистолета към главата му.

— Може би това ще те накара да се размърдаш?

BWM-то се приближи до металната бариера, зад която стояха двама въоръжени охранители. Тсуоши спря колата и дръпна ръчната спирачка.

— Помни, че към теб е насочен пистолет — прошепна Роман.

Един от охранителите показва на шофьора с жест, че трябва да свали стъклото си. Той внимателно се вгледа в лицето на Тсуоши, след което погледна на задната седалка. Не видя нито Роман, нито мен, защото странната дарба на французина отново ни бе направила невидими. Но той бе на прага на силите си. Не можеше да я поддържа дълго, когато тя се простираше отвъд собственото му тяло.

— Вдигни бариерата — каза охранителят. — Колата е чиста.

Силата на Роман му изневери точно когато колата минаваше през бариерата. BWM-то излезе от сградата и се озовахме сред тълпа от хора, държани назад от униформени полицаи. За щастие, прозорците на колата бяха затъмнени и никой не ни забеляза. Най-накрая бях успял да избягам от хотел „Голдинг Плаза“.

След като се отдалечихме на няколко пресечки от хотела, изоставихме BWM-то, оставяйки Тсуоши завързан в багажника, и се прехвърлихме в доста по-тесния и стар ситроен на Роман. След това завихме по шосето, което щеше да ни изведе от града.

— Къде отиваме, Роман?

— По-добре да не знаеш.

— Нямах ми доверие?

— Имам доверие на теб, но не на твоята младост и липса на опит. Можеш да издадеш местоположението ни, без дори да го осъзнаваш.

Реших да не споря с него. Знаех, че Роман не ми мислеше злото. Отпуснах се назад на седалката и допях бузата си до студения прозорец. Тъкмо се унасях, когато колата спря.

— Какво става? — попитах.

— Взе ли мобилния си телефон или го остави в хотела?

— Не, тук е — отвърнах аз, извадих телефона от джоба на дънките си и му го показах. — Защо? Искаш да се обадиш на някого ли? Ваучерът ми може да е изтекъл.

— Дай ми го.

Роман грабна телефона и излезе от колата. След това го пушна на асфалта и вдигна крак. Щеше да го смачка с ботуша си!

— Ей, внимавай! — извиках и изскочих от колата.

— Убеден съм, че са инсталирали нещо в телефона ти, за да те следят. Най-вероятно знаят къде сме точно в този момент.

— Имам нужда от телефона, за да се обаждам на баща си. Той няма друг начин да се свърже с мен.

— Излагаш го на риск, като му се обаждаш.

— Не мога просто да изчезна, Роман. Не съм такъв човек и не искам да причинявам това на баща си.

— Трябва да го направиш. Нямах друг избор.

— Ако смачкаш телефона, ще се върна пеша в хотела.

Роман въздъхна, наведе се и взе телефона. Хвърли го към мен и ми каза да му звънна и да му обясня, че няма да ме има няколко седмици.

— Това няма да го задоволи, Роман.

— Трябва да разрешиш този проблем, преди да напуснем Лондон. Времето ни изтича, Рос. Сигурно вече ни издирват.

— ОК — отвърнах и набрах номера на татко. — Но ще ми помогнеш.

— Не — изсъска Роман. — Не обичам да говоря по телефона.

— Трябва да го направиш. Много е просто.

Роман се намръщи и лицето му почервения. Явно не обичаше да го цитират. Но на мен ми ставаше все по-забавно. Чух сигнала за

свободно.

— Рос! Къде си? — извика веднага татко. Звучеше много ядосан.
— Ще те убия, като се прибереш вкъщи!

— Успокой се! — отвърнах. — Изслушай ме. Известно време няма да можеш да се свързваш с мен по телефона. Медиите са научили номера ми и не спират да ми звънят и да ми пращат есемеси. Ще се отърва от телефона и ще се скрия за няколко седмици. Ако се върна сега, къщата ще бъде обградена от хиляди репортери и пищящи момичета, които са лудо влюбени в мен. Наистина ли искаш това?

— Не звучи много приятно.

— Така е. Ще изкараш ли няколко седмици без мен? Когато се върна, ще заминем на почивка някъде на топло. — Татко обожаваше слънцето. Когато бях малък, всяка година ходехме на екскурзия в Испания или Португалия. Тогава имахме пари.

— Почивка...

— Да. Знаеш ли какво? Сега съм милионер и си мислех... защо да не ти купя една малка вила в Южна Испания? Можеш да излезеш в пенсия и да се наслаждаваш на хубавото време.

Роман се усмихна и кимна, впечатлен от изобретателността ми.

— Звучи страхотно...

— Заслужаваш го, татко.

— Така е. Все пак цял живот се грижа за теб. Длъжник си ми.

— Прав си, татко. Много си прав.

— Но защо просто не си смениш номера?

— Репортерите са хитри. Ще открият и новия ми номер и може дори да започнат да записват разговорите ни. Сигурен съм, че не искаш това!

— Разбира се, че не го искам. Но откъде да знам, че не ме лъжеш? Може би искаш да заминеш на онази екскурзия в Европа, за която толкова говориш. Да правиш фрийстайл във всички европейски столици.

— Нарича се фрийрън.

— Не ме интересува как се нарича. Откъде да знам, че не ме лъжеш?

— Можеш да говориш с господин Роман, ако не ми вярваш. Той е... ъъ... директор на отдел „Връзки с обществеността“ на хотел „Голдинг Плаза“.

Роман яростно размаха юмрук към мен.

— Господин Роман? — казах, едва сдържайки смеха си. — Баща ми иска да разговаря с вас.

— Здравейте, господин Бентли — каза Роман и въздъхна. — Мога да потвърдя, че Рос е на сигурно място и правим всичко възможно, за да го предпазим от медиите. Грижим се добре за него и ще се прибере веднага след като нещата се уталожат малко.

— Мисля, че трябва да дойда там — отвърна татко.

— Това няма да е много мъдро — възрази Роман. — Репортерите ще ви проследят, ще открият Рос и ще започнат да го тормозят. Много съжаляваме за причиненото неудобство и искаме да ви възнаградим за проявеното търпение с компенсация от... петдесет хиляди лири. Как ви звучи това?

— Петдесет хиляди лири за моето търпение?

— Да.

— Тази сума ще расте ли колкото по-дълго държите моя прекрасен син далече от мен?

— Разбира се.

— Дръжте го при себе си, колкото искате, господин Роман. Извинявайте, имам предвид: грижете се за него и скоро пак ще говорим.

— ОК, татко — обадох се. — Сега ще си лягам. Много съм изморен. Ще се чуем след няколко седмици.

— Грижи се за себе си, синко.

— Непременно.

Роман грабна телефона от ръката ми и го хвърли на земята, след което започна да го тъпче, раздробявайки го на стотици парчета.

— По дяволите! — извиках. — Трябваше да направя още едно обаждане. Обещах на Джема, че ще й звънна.

— Твоята приятелка?

— Това не ти влиза в работата.

— Тя любовта на живота ти ли е?

— За какво говориш, Роман?

— Тя любовта на живота ти ли е? Единственото момиче, което някога си обичал? Не можеш да живееш без нея?

— Не, тя е просто приятел.

— Тогава ще изтърпиш няколко седмици без нея.

Той се върна при колата и седна зад волана.

— Да тръгваме.

— Голям си хитрец, Роман — казах. — Надявам се, че ще мога да купя вила на татко и да му платя компенсацията, която спомена. Не искам да си мисли, че съм го излъгал...

— Някой от моята организация ще му изпрати пари. Сега се качвай в колата.

Неохотно седнах до него и той потегли. Вече минаваше полунощ и бяхме оставили града далече зад себе си. Нямах представа къде отивахме, но имах доверие на Роман. Бях прочел мислите му и знаех, че в него няма злонамереност. Искаше само да ме защити. Почувствах се в безопасност за първи път, откакто бях пристигнал в Англия.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

СКРИВАЛИЩЕТО

Разхождах се по границата между истинския свят и света на сънищата, когато колата подскочи и се събудих. Отворих очи и видях, че фаровете осветяваха сивата каменна фасада на ферма. Роман паркира в предния двор, до един стар джип 4×4, след което изгаси двигателя. Излязох от колата и се огледах. Бяхме насред нищото. Отвъд каменните граници на имота се виждаше единствено мрак.

Фермата изглеждаше стара, но добре поддържана. Имаше висящи саксии с цветя. Мястото изглеждаше чаровно и уютно и беше много различно от бездушната симетричност на хотел „Голдинг Плаза“. Дълбоко в каменните стени имаше малки прозорчета. Светеше само едно от тях и то бе на приземния етаж. Реших, че това беше дневната. Огромната входна врата, която изглеждаше достатъчно здрава, за да издържи на цунами, беше откряната и аз видях сянка, която помръдна в коридора.

— Кой живее тук?

— Това е домът на една много добра моя приятелка. Тя поема голям риск, като те приема тук, така че се дръж възпитано.

— Винаги съм възпитан.

— Друг път.

Роман се обърна към мен и се усмихна.

— Не забравяй да се отнасяш с уважение към кучетата.

— Не си падам много по кучета.

Не ми хареса начинът, по който Роман се засмя. Той тръгна към вратата и аз го последвах, оглеждайки двора за злобни немски овчарки. Когато наближихме къщата, погледнах през открянатата врата и видях добре осветен коридор с полиран дървен под и портрети на стените.

Малко преди да прекрачим прага, две огромни сенки излязоха от една стая. Веднага скочих зад Роман и го използвах като щит.

— Каква порода са тези кучета, по дяволите? — ахнах. — Големи са като мечки!

— Кучета са и ти казах да показваш уважение.

— Питомни ли са?

— По-питомни са от нас двамата.

Надникнах над силното рамо на Роман и видях две огромни късокосмести хрътки с гигантски черни лица и зъби, дълги колкото пръстите ми. Никога не бях виждал такива големи кучета. Бяха по-огромни от санбернари.

— Здравейте, кученца — казах тихо. — Отнасям се с уважение, моля ви, не ме хапете.

— Така е по-добре — рече Роман. — Малко уважение върши чудеса.

Усмихна се и стисна лапата на по-възрастното от двете кучета.

— Това са Пепе и Бебе. Те са кюрдски кангали. Най-големите и силни кучета на света. Освен това са много интелигентни... особено тези двамата.

Роман погледна към по-младия пес, който бе малко по-малък от другия, но изглеждаше много по-развълнуван от присъствието ни.

— Прав ли съм?

Кучето му кимна, сякаш имаше човешка интелигентност. След това погледна към мен и присви очи.

— Все още ли сънувам? — попитах. — Това куче ти кимна. Не може да е толкова умно!

— Светът на слепите остана зад нас, Рос. Трябва да бъдеш по-възприемчив, ако искаш да оцелееш в истинския свят. Той е много по-странен и интересен, отколкото повечето хора осъзнават. Предстои ти да видиш още много невъзможни неща.

— Искаш да кажеш, че тези кучета разбират какво си говорим?

— И да, и не.

— Не можеш ли да се изразяваш по-ясно?

— Ще отговоря на всички твои въпроси, но това няма да стане веднага. Да влизаме вътре. Гладен съм.

Колосалните кангали се дръпнаха от пътя ни, позволявайки ни да влезем в къщата. След това легнаха отвън пред вратата и затвориха очи. Беше много, много странно... Не бях предполагал, че светът може да бъде толкова шарен. Имах чувството, че приключението ми тепърва

започваше. Бях направил първата крачка в свят, за който обикновените хора дори не подозираха.

Отвътре къщата беше уютна и подредена. Последвах Роман и двамата прекосихме коридора и се озовахме в голяма двуетажна кухня. Минахме през мястото за готвене, снабдено със стари дървени плотове, след което слязохме на долния етаж и се настанихме около една правоъгълна махагонова маса. На печката вреше старомоден чайник и помещението ухаеше на пилешка супа и прясно изпечен хляб. Беше толкова различно от хотелската стая, в която бях прекарал последните няколко дни, както и от колата на Роман, която не бе особено удобна и вонеше на цигари.

— На самообслужване ли е? — попитах, тъй като вече ми течаха лигите. Не бях хапвал нищо от предишната вечер. — Умирам от глад.

— Ние сме гости, а гостите винаги чакат домакина си, преди да започнат да се хранят. Добрите обноси не струват нищо.

— Просто питам. Говориш така, сякаш съм някакъв разглезен сополанко. Тук няма никого и просто си помислих, че...

— Помислил си това, което всеки тийнейджър би си помислил — прозвуча женски глас.

Обърнах се и видях как жената влиза в кухнята. Предположих, че е на около шестдесет години, но изглеждаше жизнена и нащрек въпреки късния час. Имаше дълга сива коса, елегантно завързана на плитка, праметната през едното рамо. Дрехите ѝ бяха шарени, но не безвкусни.

— Днес ял ли си нещо, Рос?

— Не, но не искам да ви притеснявам. Доста е късно и...

— И майка ти ти е казвала, че не трябва да се тъпчеш толкова късно, нали?

— Откъде знаете това?

— Не се обиждай.

— Не се обиждам, просто съм любопитен.

Тя се усмихна, прекоси стаята и нежно стисна ръката ми.

— Всички майки казват това на синовете си. Просто предполагих.

— Това е Джун Аткинсън — представи я Роман, усмихвайки се. — Тя е нашата домакиня и моя скъпа приятелка.

Тя отвърна на усмивката му и направи реверанс.

— Това е Рос Бентли — добави Роман.

— О, знам кой е. Дават го по новините вече цяла седмица и пишат за него във всички вестници. Младите момичета в селото говорят само за него.

Малко се смутих, а Роман още повече влоши нещата, като се пресегна през масата и ме ощипа по бузата.

— Толкова си готин, Рос! — подигра ми се той.

— Остави ме на мира, Роман!

— Как се справяш със славата, Рос?

— Никак. Прекарах последната седмица сам в хотелската си стая.

— Звучи ужасно — каза Джун. Наля чай и на двама ни, след което започна да нарежда купи и прибори на масата. — Но сега си сред приятели. Искаш ли чаша горещ чай и нещо за хапване?

— О, да!

— Роман?

— Да, ако обичаш.

— Бих искал, ако обичате, госпожо Аткинсън.

Бях забравил обноските си, но сега си заслужих одобрително кимване от Роман.

— Стига с тези формалности. Наричай ме Джун.

Тя напълни купите ни със супа и извади пресен хляб от фурната. След това седна при нас и се усмихна.

— Да ви е сладко. Хайде, преди да изстине.

След като се нахранихме, Роман си наля чаша червено вино и разказа на Джун как бяхме избягали от хората на Голдинг. Историята изобщо не я смути, а напротив — сякаш я развесели. След около час Роман ѝ каза, че лошото ми настроение се дължало на това, че бе стъпкал телефона ми. Определено имаше странно чувство за хумор.

Не се впечатлих особено и му казах, че вместо телефона, трябваше да унищожи само симкартата.

— Понякога е по-добре да си предпазлив — отговори той и сви рамене.

— Това го казва човек, който седна да гледа телевизия в стаята ми, докато отвън го дебнеха въоръжени охранители, готови да го убият!

— Късно е, а комбинацията от емоции и умора често води до безсмислени караници — прекъсна ни Джун. — Струва ми се, че е време за сън. Роман, ти се качи горе. След малко ще заведе Рос в неговата стая.

Роман пресуши чашата си, пожела ни лека нощ и излезе от кухнята. Чух тежките му стъпки над главата си и попитах Джун откъде го познава.

— Това е една много дълга история. Някой път ще ти я разкажа. Понякога Роман може да бъде... труден, но е верен приятел и би рискувал живота си, за да спаси свой приятел. Точно както е направил за теб днес.

— Но той дори не ме познава.

— Още по-добра причина да бъдеш по-толерантен към недостатъците му — отвърна тя и се изправи. — Хайде, ще те заведе в стаята ти.

Поведе ме нагоре по стълбите, които скърцаха пронизително. Озовахме се в тесен коридор със стаи от двете страни. Спрях пред една от тях, чиято врата бе отворена. Роман се бе проснал на леглото, напълно облечен, и хъркаше като носорог.

— Горкият Роман — засмя се Джун. — От една седмица почти не е спал и това вино съвсем го е довършило. Стаята в дъното на коридора е твоята. Надявам се, че е готова...

Вратата се отвори и момиче на моя възраст излезе в коридора, праметнала голям сак през рамо.

— Не виждам защо трябва да отстъпвам стаята си на него!

— Само за няколко дни, Кати — каза Джун и я изгледа строго. — Рос, това е дъщеря ми. Ще бъдеш в нейната стая за известно време.

— А аз трябва да спя в прашната гостна!

— Съжалявам... — заекнах. — Не искам да ви притеснявам...

Тя тръгна към мен и челюстта ми увисна. Беше приказно красива, невъзможно съвършена във всяко едно отношение. Имаше невероятно дълга червена коса, бледа кожа и светли лунички около чипия нос, големи зелени очи и властни скули. Беше доста висока, почти колкото мен, и имаше атлетично тяло. Едва успях да откъсна очи от нея, въпреки че ме гледаше намусено.

— Не рови из нещата ми! — каза тя и мина покрай мен, влачейки сака си надолу по стълбите. — Знам къде съм оставила всичко.

— Не й обръщай внимание, Рос. Ще й мине.

— Надявам се. Много съм ти признателен, Джун.

— За нищо. Лека нощ.

Влязох в стаята и затворих вратата. Понечих да скоча в леглото, но замръзнах на място. Един от кангалите, Пепе, беше в стаята и душеше под леглото. Обърнах се и отворих вратата.

— Тъъ... Джун? Това куче е...

В коридора нямаше никого и лампите бяха загасени.

— Излизай навън, кученце. Хайде. Навън.

Кангалът продължаваше да души из стаята, без да ми обръща никакво внимание. Обичах кучетата и това ми изглеждаше добродушно, но не исках даделя стаята си с него. Особено, при положение че беше по-голямо от мен. Оставих вратата отворена и зачаках, но кучето явно не възнамеряваше да излиза.

— Навън! Не ме карай да...

Изведнъж настроението на Пепе коренно се промени. Кангалът спря да диша тежко, бавно се обърна към мен и изръмжа.

— Добре тогава... но се надявам, че няма да хвана бълхи от теб!

Затворих вратата и предпазливо влязох навътре в стаята. Кучето ме наблюдаваше много внимателно. Качих се на леглото, стараяйки се да не вдигам никакъв шум. Пепе седна и се надвеси над мен. Беше само на сантиметри от лицето ми и ме гледаше право в очите.

— Спри да ме гледаш.

Кучето продължи да ме гледа.

— Странен си. Сигурно принадлежиш на Роман.

Лампата изгасна и аз положих глава върху възглавницата. Бях като пребит, но нямаше да мога да заспя лесно.

Тежкото дишане на кучето до мен и хъркането на Роман в съседната стая щяха да ме държат буден дълго време.

Съсредоточих се върху ключа на лампата и тя светна. Кучето продължаваше да ме гледа.

— Какво искаш? Нямам храна. Нямам нищо за теб. Вече започваше да ме дразни.

— Махай се или ще.

Кучето отново изръмжа. Очертаваше се дълга нощ.

Роман изрита леглото и аз подскочих и изкрещях:

— Какво става?

— Закуска.

— Какво правиш? Можеше да ми докараш инфаркт.

— Но беше смешно — отвърна той. — Не ни карай да чакаме.

Пепе продължаваше да седи до леглото. Подозирах, че през цялата нощ кучето не беше мигнало, твърде заето с това да ме наблюдава.

— Ти не спиш ли? — измърморих и станах от леглото.

Застанах в центъра на стаята, само по боксерки, и протегнах изморените си крайници. Бях се схванал от дългото пътуване в раздрънкания ситроен на Роман. Забелязах, че кангалът не просто ме зяпаше, а ме оглеждаше по начин, който бе много смущаващ и ме караше да се чувствам неудобно.

— Ти си едно много странно куче, Пепе! — казах и бързо се облякох.

Внимателно го заобиколих, отворих вратата и тръгнах надолу по коридора. През цялото време Пепе вървеше след мен, но не посмях да го заплаша, както бях направил няколко пъти през нощта. Всеки път, когато му бях обещавал да го накарам да излети през прозореца, той бе изръмжавал сърдито. Реших просто да не му обръщам внимание.

Когато влязох в кухнята, заварих Джун и Роман, които седяха на масата и закусваха. Имаше чай, препечени филийки, мармалад, масло, варени яйца и шунка. Взех си чиния и си сложих от всичко по много.

— Остави малко за нас — заяде се Роман.

— О, Роман — въздъхна Джун. — Спри да го тормозиш. Всички момчета на негова възраст имат голям апетит.

Ухилих се.

— Така е, Роман.

Кучето ме бе последвало в кухнята и седна до масата. Беше толкова огромно... Лицата ни бяха едно срещу друго, дъхът му смърдеше ужасно и на мен почти ми се отяде.

— Виждам, че Пепе се е привързал към теб — отбеляза Джун.

— Определено.

Пепе направи същото нещо, което бе направил предишната вечер — легна на пода, затвори очи за миг, след което се изправи. Вече се

държеше като нормално куче — душеше кухненската маса и махаше щастливо с опашка.

Роман се изсмя в чашата си с кафе.

— Какво е толкова смешно? — попитах.

— Някой те харесва или ти няма доверие.

— Какво означава това?

— Нищо.

Забелязах, че двамата с Джун си разменят развеселени погледи. Нещо странно ставаше тук. Тези двамата криеха нещо от мен. Рано или късно щях да разбера какво бе то. Не си падах по мистериите.

Няколко минути по-късно Кати влезе в кухнята.

— Здравсти, мамо. Здравсти, Роман — каза тя и седна срещу мен. Взе си препечена филийка и едно яйце, след което си наля чаша чай.

— Кати! — обади се майка й.

— Добро утро, Рос. Добре ли спа? За разлика от мен?

— Не бих казал — отвърнах. — Пепе не ме изпускаше от поглед, а Роман в съседната стая хъркаше като ураган. Но леглото беше много удобно.

Тя се намръщи и захапа яростно препечената си филийка.

— Приключих — рече Роман, занесе чашата и чинията си в мивката и ги изми. — Време е за работа.

— Работа? — попита Кати.

— Да. — Той погледна към мен и се ухили лукаво. — Днес започваме обучението.

Кати занесе чинията си в мивката.

— Искам да видя това. Ще бъде забавно.

— Обучение? — попитах с уста, пълна с полусдъвкана препечена филийка. — Нямах предвид кучетата, нали?

Кати и Роман се спогледаха и се усмихнаха неприятно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПСИХОКИНЕЗА FOR DUMMIES^[1]

Роман ме изведе през задната врата на къщата и се озовахме в шарена градина.

Прекосихме я и излязохме на тревиста поляна. Не бе споделил с мен плановете си за деня, но предположих, че вървахме към високия хамбар в центъра на поляната за *обучение*. Кати крачеше на няколко метра зад нас, следвана от Пепе и Бебе.

Погледнах през рамо и се насладих на гледката. Тя изглеждаше толкова красива и безгрижна, стъпвайки сред високата трева с развята червена коса. Имах чувството, че ме наблюдава и се опитах да крача уверено и тежко, като Роман. Не че между нас можеше да се случи нещо. Тя очевидно ме мразеше от дъното на душата си! Но въпреки това исках да я впечатля, а това на свой ред ме караше да се притеснявам, чудейки се какво бе намислил Роман. Не исках да се излагам пред нея.

Настигнах французина и го дръпнах за ризата.

— Предпочитам тя да не идва с нас — прошепнах и кимнах към Кати.

— Страхуваш се, че ще се изложиш пред нея?

— Не, глупости... добре де, да. Притеснявам се в присъствието на момичета. Особено ако те са красиви... не че тя е красива или нещо такова!

— Мариан е момиче и ти не можеш да си позволиш да се притесняваш в нейно присъствие. А е привлекателна, нали?

— Мариан?

— Да.

— Предполагам, но по един напълно откачен начин. Със сигурност не е мой тип. Но какво общо има тя с това?

— Нищо чудно някой ден да ти се наложи да се изправиш лице в лице с нея. Препоръчвам ти да не се колебаеш само защото е момиче.

Кати остава. Ще ти помогне да преодолееш страха си от жените. Дори може да ни е от полза при някои от упражненията.

— Не се *страхувам* от жените... чакай малко... упражнения?

— Не се бой, няма да те карам да правиш лицеви опори.

— Добре. Защото нямам нужда от тях. Достатъчно силен съм — казах и се потупах по бицепса на дясната ръка.

— Кожа и кости си, Рос.

Запретнах ръкава си и стиснах мускула.

— Я виж! Това не са кожа и кости.

Роман вдигна ръкава на ризата си и стисна десния си бицепс. Беше три пъти по-голям от моя. Той не каза нищо, но усмивката му бе достатъчно красноречива. Реших да не настоявам повече.

Влязохме в огромния хамбар със стени от каменни блокове и покрив от рифелова ламарина. Отзад имаше стотици бали сено, но пред тях бяха наредени маси, върху които имаше предмети.

— Трябва да се научиш да контролираш дарбите си по-добре — каза Роман и седна на една от масите. — Всичко, от което се нуждаеш, е в този хамбар. Измислих няколко интересни упражнения, които ще ти помогнат да усъвършенстваш уменията и силите си.

— С какво започваме?

Той ми каза да се дръпна няколко метра назад и да повдигна един молив, който бе на масата до него.

— Това е твърде лесно, Роман.

— Още не сме почнали с упражненията. Това е само за загревка.

Съсредоточих се върху молива и използвах силата си, за да го грабна и да го повдигна на няколко метра над масата.

— Позволи на молива да падне, почини си малко и повдигни оловната тежест до него.

— Нямам нужда от почивка — възразих. — Не помниш ли какво казва Йода: „Няма никаква разлика между скалата и космическия кораб. Единствената разлика е в ума ти!“

Роман скочи от масата и ме перна по ухото.

— Глупак! Това не са ти „Междузвездни войни“! Разбира се, че има разлика. Да преместиш молив е лесно, да преместиш скала, ще те изтощи, а да преместиш камион, може да те убие!

— Наистина ли?

— Да! — Той ми обърна гръб и се приближи до първата маса. — Първи урок! — извика французинът и запрата топка за голф към лицето ми. Но аз бях усетил топката още преди да я хвърли и инстинктивно вдигнах ръка и я улових.

— Леле-мале!

Кати се бе облегла на касата на вратата, клатеше глава и се заливаше от смях.

— Какво правиш? — сопна ми се Роман и размаха гневно ръце. — Какво беше това?

— Хванах я! Какво трябваше да направя? Да я изям?

— Трябваше да я отклониш с мислите си. Не те обучавам за хандбалист.

Той взе други две топки за голф от масата и ме замери с тях. С лекота отклоних първата, но втората за малко не ме удари.

— Много си бавен — измърмори Роман. — Трябва да бъдеш по-бърз.

— Седем и половина сутринта е, а съм спал само три часа заради това глупаво куче. Да не говорим за хъркането ти!

— Внимавай! — извика Кати и хвърли топка за тенис към мен.

Отклоних я, след което усетих нова топка за голф, която Роман бе запратил към мен. Отклоних и нея и тя се удари в топката за тенис.

— Много по-добре! — каза Роман, след което се завъртя и извика: — Отново!

През следващия час те ме замеряха с всякакви предмети, от топки за голф до стари чайници. Някои минаха доста близо, но нито един не ме удари. След като на Роман му свършиха предметите, с които да ме замеря, той обяви, че загревката е приключила и мога да си почина.

Това беше само загревката? Роман беше по-взискателен дори от професор Фостър!

Потупа ме по гърба, когато седнах до него.

— Не е зле за начинаещ. Имаш страхотен потенциал. Искам да видя колко добре се справяш с бързо движещи се предмети, преди да започнем със сложните техники.

— Как се справя новакът? — попита Кати весело. Беше в много по-добро настроение от сутринта, може би защото през последния час ме бе замеряла с неща.

— Някога играла ли си пейнтбол? — попита я високият французин. Усмиваше се дяволито, което изобщо не ми хареса.

— Не.

— Искаш ли да се научиш?

Тя ме погледна и се ухили широко.

— С удоволствие.

Скръстих ръце и се намръщих.

— Защо ми се струва, че аз няма да получа пушка?

Роман бръкна под една от масите и извади голяма кутия. Отвори я. Вътре имаше две пушки. Той подаде едната на Кати, след което зареди другата с пълнител, пълен с топки боя.

— Да видим колко си бърз всъщност.

Нареди ми да се скрия в огромния лабиринт от бали сено в задната част на хамбара, след което двамата с Кати тръгнаха след мен. Целта на играта беше много проста: да се опазя от точни попадения. Скрих се зад една бала и реших да използвам прекогнитивната си дарба, за да предусещам атаките им. Отначало се справях доста добре и постоянно им се изплъзвах, но Роман очевидно беше експерт с пушката и ловкостта му ми дойде твърде много. По време на първата сесия ме уцелиха седем пъти, включително и едно особено болезнено попадение в тила от Кати.

— Съсредоточи се — посъветва ме Роман, докато се подготвяхме за втората сесия. — Използвай двете си дарби едновременно. По-добър си от това!

Отново се скрих в дъното на хамбара. Не след дълго усетих опасност отляво и избягах надясно. Кати ме свари неподготвен и изстреля няколко топки с боя към мен. Вдигнах ръка и те се отклониха от пътя си, след което се хвърлих зад най-близката бала сено, но не преди да ѝ изпратя въздушна целувка, което още повече я вбеси.

— Ще те уцеля право в глупавата уста! — извика тя, презареди и хукна след мен. Когато ме настигна, с лекота отклоних изстрелите ѝ и се засмях.

— Бам-бам! — каза Роман и притисна дулото в тила ми.

— По дяволите — въздъхнах.

— Много зле. Казах ти да се съсредоточиш, а не да се заливаш от смях. Това нарушава концентрацията и разсейва силите ти. Приблжих

се до теб, а ти изобщо не ме усети. Опитай пак. Този път се постарай повече!

През първите пет минути на последната сесия се справях отлично, предусещайки всяка тяхна атака. Най-накрая Роман ме издебна, но не успя да ме уцели. Знаех, че печелех играта, защото французинът бе останал без муниции. Кати продължи да се опитва да ме изненада, но винаги я усещах навреме.

Играта свърши, когато използвах телекинетичната си дарба, за да измъкна пушката от ръцете ѝ. Насочих я към нея и стрелях два пъти. Кати се опита да избяга, но не успя и двете топки с боя я улучиха по дупето.

— Не трябва да стреляш по мен! — изкрещя тя. — Това не е част от играта!

— Никой не ми е казвал правилата!

— Заболя ме — оплака се тя и разтри бузата на дупето си. След това ми обърна гръб и закуцука към изхода.

— Мразя те! Наистина!

— Просто действах инстинктивно и стрелях по първото нещо, което ми дойде на ум.

Намигнах ѝ и тя почти се усмихна, но след това се намръщи и изхвърча от хамбара. Пепе тръгна след нея, но Бебе, по-възрастното от двете кучета, остана на прага, гледайки право към мен.

— Току-що доказа, че можеш да предвиждаш и отразяваш бързо движещи се предмети, така че може би ще успееш да се защитиш, ако те нападне друг психокинетик.

— Не прекаляваш ли малко, Роман? Говориш така, сякаш някакъв екип от хора със свръхчовешки дарби се опитва да ме убие!

— Още ли не схващаш?

— Какво да схващам?

— Мариан сигурно вече те търси. Ако те открие, ще се опита да те убие!

— Трудно ми е да ти повярвам.

— Видя какво направи в „Лаберинто“. Успя да победи цяла армия от въоръжени мъже. Мариан може да прави каквото си поиска.

Едва сега осъзнах, че животът ми бе в опасност и най-вероятно винаги щеше да бъде. Наистина трябваше да се науча да боравя по-добре с дарбите си.

— Захващам се сериозно с това — казах и Роман кимна. — Какво следва? Хайде да започваме.

— Точно това искам да чувам — рече Роман с усмивка. — Агресивно поведение. Колко бързо можеш да задвижиш един предмет?

— Не знам. Мога да движа скейтборда си доста бързо — казах гордо. — Може би сто, сто и петдесет километра в час, нещо такова.

— Твърде малко е! Трябва да можеш да движиш предмети със скоростта на звука.

— Това е доста бързо.

— Над 1200 километра в час.

Роман издърпа два големи метални сандъка и ги качи на масата. Те съдържаха частите на странно на вид устройство, което ми напомни на лазерната машина от тестовете на професор Фостър. Но след като Роман сглоби устройството, забелязах, че бе много по-различно. Имаше хард драйв, дебела основа и горна част, където стоеше метален цилиндър, в който имаше стотици червени светлини.

— Какво е това, по дяволите?

— Хронограф, който сам направих — отвърна Роман и застана изпъчен до него. — Как ти се струва?

— Много впечатляващо, Роман. Надминал си себе си.

— Мерси.

— Само едно нещо...

— Какво?

— Не знам какво е хронограф.

— Идиот! — възкликна той. — Изстрелваш нещо през цилиндъра и хронографът изчислява скоростта му с помощта на серия от лазери. Точната скорост се изписва тук — той посочи към LCD екрана на хард драйва. — Виждаш ли?

— Виждам. Какво да изстрелям?

— Това — отвърна Роман и ми подаде една стреличка дартс. — Искам да я поставиш в дланта си и да я изпратиш през цилиндъра към сламата отзад. И внимавай как се целиш. Не искам да ми извадиш окото.

— За твоя информация съм доста добър на дартс!

Роман протегна ръка към цилиндъра.

— Докажи го.

Внимателно се прицелих, събрах натрупалата се в тялото ми енергия и изпратих стрелата през хронографа. Той веднага изчисли скоростта и на екрана се изписа 442 км/ч.

— Нали каза, че те бива?

— Това беше само за загрявка — отвърнах, намерих стрелата и се приготвих за втори опит. — Само почакай и ще видиш!

Събрах цялата сила, на която бях способен и я изстрелях. 822 км/ч.

— Не е зле. Продължавай в същия дух.

След четири опита най-високата скорост, която успях да достигна, беше 995 км/ч.

— Не мога повече — изпъхтах.

— Дай ми стрелата — заповяда Роман. Той затвори очи, пое си дълбоко въздух, отвори ги и я изстреля. Още преди тя да достигне цилиндъра, хамбарът бе огласен от силен гръм. На екрана се изписа 1525 км/ч.

— Това е невероятно — ахнах. — Напълно невероятно!

— Особено, при положение че твоята сила превъзхожда моята.

— Така ли?

— Да. Имам дарба, но не мога да събера толкова енергия, колкото събирате вие с Мариан.

— Но аз не мога да преодоля звуковата бариера, така че как е възможно да съм по-силен?

— Имам своите подозрения. Искам да опиташ още веднъж.

Взех стрелата, поставих я в дланта си и заставах пред хронографа. Съсредоточих се върху малкия метален предмет в ръката ми, след което погледнах към цилиндъра.

— Помниш ли как те унижи Мариан на пресконференцията? — попита неочаквано Роман.

— Не е вярно! — отвърнах. Всеки път, когато се сещах за тази пресконференция, започвах да се ядосвам.

— Направи те на пълен глупак. Какъвто всъщност си. Не можеш да се справиш дори с най-простите упражнения.

Кипна ми. Обърнах се към Роман и процедих през зъби:

— Така ли? Гледай *това*.

Направих крачка назад и изстрелях стрелата с цялата си ярост. Тя литна във въздуха и последва оглушителен гръм, който разтресе

металния покрив на хамбара. Малкото екранче просветна: 1768 км/ч. Бях изумен от това, което се бе случило току-що. Отначало не осъзнавах какво означаваше то.

— Точно както подозирах — рече замислено Роман. — Притежаваш най-чистата форма психокинеза.

— Какво имаш предвид под *чиста* форма?

— Един психокинетик като мен може да събира енергия в тялото си и да я използва, за да мести предмети. Ти също можеш да правиш това, но телесната енергия е ограничена. Хората, които притежават чиста форма на дарбата, могат да смучат енергия от това, което ги заобикаля, и да я използват, за да местят огромни неща. Когато някой с чиста форма на дарбата чувства силен гняв, щастие или тъга, той може да събере огромно количество енергия. Както направи ти преди малко. Точно това прави Мариан толкова опасна: тя винаги е бясна. Може да събира огромно количество енергия, когато ѝ скимне, което я прави почти невъзможна за побеждаване.

— Значи гневът ще ми помогне да стана толкова силен, колкото е тя?

— Силните емоции ще ти помогнат.

— Искаш да кажеш, че щастieto може да е също толкова полезно?

— Гневът е светкавичен, което го прави една от най-ефикасните емоции. Паниката е най-силната от всички емоции, но тя е непредсказуема и не може лесно да бъде призовавана по време на тестове и упражнения.

Седнах на масата и се замислих. Спомних си как бях унищожил бетонния стълб в Дълбрук. Бях почувствал огромна паника точно преди да го направя. Всичко, което ми казваше Роман, звучеше логично. Докато разсъждавах върху дарбата си, видях как Бебе ляга на земята и затваря очи, след което се изправя и се отдалечава от хамбара. Погледнах към Роман, който разглобяваше хронографа.

— Какъв е случаят с тези кучета?

— Случай?

— Знаеш за какво говоря, Роман. Понякога се държат като нормални домашни любимци, подскочат наляво-надясно и душат всичко. Но през останалото време се държат *много* подозрително. Старото куче подслушва всичко, което си говорим, а по-младото не ме

изпуска от поглед... Знаеш ли как ме зяпаше, когато станах от леглото тази сутрин? Беше *много странно!*

— Кучетата са напълно нормални, Рос.

— Искам да знам какво става — настоях. — Не ми казваш всичко.

— Добре. Предполагам, че си достатъчно голям, за да разбереш.

Бръкна под една от масите и извади куфарче. Въведе кода и го отключи. Вътре имаше куп листа, може би около двеста, а на най-горния пишеше: „Изследване на истинските дарби от Маркус Роман. 1992 г.“.

Роман извади първите три листа и ми ги подаде.

— Прочети това. Ще отвори очите ти по отношение на истинския свят и ще отговори на много от въпросите ти. Що се отнася до кучетата, сигурен съм, че предпоследният абзац ще задоволи любопитството ти. Освен това ще разкрие смисъла на коментара, който направих, докато закусвахме.

— Какъв коментар?

— Ще се сетиш.

Върнахме се в къщата в пет и половина и Джун ми каза, че вечерята ще е готова след два часа. Кати седеше на края на стола си и отказваше дори да погледне към мен. Реших, че с времето болката от деликатната ѝ контузия ще отшуми, и се качих горе, във временната си спалня. Заключих вратата, седнах на леглото и прочетох първия абзац.

Поех си дълбоко въздух. В какво се бях забъркал?

[1] For Dummies (букв. „За глупаци“) — поредица от наръчници, чиято цел е да представят различни теми от областта на информационните технологии, науката, изкуството, бизнеса и ежеднезната практика по достъпен за начинаещите начин. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ИСТИНСКИТЕ ДАРБИ

Трябваше да прочета първия абзац няколко пъти, преди да вникна в смисъла. Роман беше прав по отношение на това, че тези страници ще отворят очите ми. Трудно ми бе да повярвам, че това наистина съществуваше. Прочетох първия абзац още веднъж, след което продължих нататък.

Съществуват двеста известни дарби. Наскоро те бяха изредени и описани в доклад на професор Уилям Дейвидсън от Научен център „Голдинг“ в Калифорния. Дарбите включват невероятни умения в различни сфери: математика, физически способности, художествен талант и др. Докладът не е бил предназначен за публикуване и единственото копие на хартиен носител се държи в трезора на библиотеката към Научен център „Голдинг“ в Питсбърг.

Служител съм на Научен консорциум „Голдинг“ и като такъв имах възможност да изучавам доклада на професор Дейвидсън. Реших да напиша свой собствен доклад по темата, съсредоточавайки се върху т.нар. „истински дарби“, които са само петнадесет на брой. Търсенето на още истински дарби продължава, но досега са били открити само петнадесет.

Съществуването на истинските дарби било доказано в лабораторни условия от Научен консорциум „Голдинг“. Някои от тези дарби са били описани още в древното минало. Тези източници не могат да бъдат доказани научно, но някои от тях се считат, за достоверни, защото са основани на правителствени архиви и исторически текстове, подложени на анализ от служители на Научен консорциум „Голдинг“.

По-нататък съм изброил достоверни източници, които споменават истински дарби през вековете. Възможно е да е имало и много други хора, които са криели дарбите си, по една или друга причина.

Някои твърдят, че съществува шестнадесета истинска дарба, но това още не е било доказано научно. Петнадесетте истински дарби са както следва:

ДАРБА 005. (Първи документиран случай: Месопотамия, 3245 г. пр.Хр.)

Пророк/ Ясновидец /Propheta

Индивид, който има видения за бъдещи събития. Съществуват хиляди документирани случаи, по-голяма част от които са непотвърдени. Повечето индивиди, притежаващи тази дарба, изпитват сериозни емоционални проблеми, причинени от виденията. Пророците умеят да предсказват единствено травмиращи събития. Това е свързано с вярването, че мощни изблици на чувства отекват във времето и могат да бъдат долавяни от тези хора (пророци).

Най-известен пророк: Мишел дьо Нострдам/ Нострадамус (1503–1566 г. сл.Хр.)

ДАРБА 044. (Първи документиран случай: Македония, 1574 е. пр.Хр.)

Психокинетик/ Телекинетик/ Pyrua Domina

Индивид, който може да мести предмети от разстояние с ума си.

Този феномен е бил документиран за първи път в Македония през 1574 е. пр.Хр. Според легендата субектът можел да мести грънци от разстояние, равно на повече от десет метра. Оттогава има шестдесет и един документирани случая.

В момента, в който пиша това, съществуват само два потвърдени случая: Маркус Роман и Сара Голдинг.

Най-известен психокинетик: Ала Куш, генерал в монголската армия.

ДАРБА 078. (Първи документиран случай: Китай, 1202 г. пр.Хр.)

Подпалвач/ Пирокинетик /Ignis Incipere

Индивид, който може да възпламенява запалими предмети без физически контакт. Досега са документирани над два хиляди случая на хора, притежаващи тази дарба. Тя е свързана със силни емоции и не е особено стабилна. Повечето подпалвачи умират, преди да достигнат пълнолетие, тъй като хормоналните промени в тялото, настъпващи в тийнейджърските години, водят до непредсказуеми промени в настроението. Повечето такива индивиди подпалват себе си и отгук произлиза легендата за спонтанното човешко самозапалване.

Най-известен подпалвач: Ли Чанг (1899–1915 г. сл.Хр.)

ДАРБА 083. (Първи документиран случай: Египет, 981 г. пр.Хр.)

Прекогнитик/ Futura Videre

Индивиди, притежаващи тази дарба, могат да предчувстват действията на други хора секунди преди тези хора да ги извършат. Вярва се, че хората излъчват емоции и мисли преди извършването на драматични физически действия и тези мисли и емоции са достатъчно силни, за да пътуват назад и напред във времето. Когато камък цопне в езеро, вълничките се разпространяват отвътре-навън (в миналото и бъдещето). Прекогнитиците са единствените човеци, които могат да долавят тези вълнички. Противно на популярното мнение, прекогнитиците не могат да предричат специфични събития като пророците. Те долавят единствено действия. Границата на тяхната дарба е не повече от две минути в миналото или бъдещето.

Най-известен прекогнитик: Питър Конъли (1677–1731 г. сл.Хр.)

ДАРБА 009. (Първи документиран случай: Гърция, 512 г. пр.Хр.)

Металист/ Lique Ferro

Една от най-редките истински дарби. Има само три документирани случая, първият, от които в Атина, Гърция. Този, който притежава дарбата, може да разтопи всеки метал. Дарбата приема различна форма в зависимост от индивида: първият човек, който я е притежавал, се е нуждаел от физически контакт, за да разтопи метала. Вторият е трябвало да е напълно потопен във вода. Третият е трябвало да види метала, за да го втечни. Няма документиран случай на метализъм от повече от двеста години.

Най-известен металист: Грегорий Антал (1743–1788 г. сл.Хр.)

ДАРБА 146. (Първи документиран случай: Испания 218 г. сл.Хр.)

Мастилен пророк/ Videns Verborum

Мастилените пророци са редки. Има само петдесет и седем документирани случая. Индивидът има способността да усвоява невероятни количества информация за кратки периоди от време. В повечето случаи индивидът докосва корицата на книга и след секунди знае всяка дума, написана вътре(без да се налага да разгръща книгата). В древността мастилените пророци са били високо ценени в много култури, но от няколко десетилетия няма документиран случай. Последният такъв е от 1967 г. (американецът Джон Брант, служител на ЦРУ, екскутиран в Източна Германия по обвинение в шпионаж).

Най-известен мастилен пророк: Роберт Соренсон (1878–1931 г. сл.Хр.)

ДАРБА 154. (Първи документиран случай: Великобритания, 32 г. сл.Хр.)

Усуквач/ Усуквач на време/ Tempore Continere

Изключително рядка дарба, документирана за първи път от учен, пътуващ с римския легион в южна Англия. Един от местните бойци демонстрирал невероятна скорост в битката и убил много римски воители. Той бил заловен и впоследствие екзекутиран. Оттогава има само два документирани случая: германско момиче през седемнадесети век, изгорено на кладата като вещица, и тийнейджър, открит наскоро в Австралия, който демонстрирал невероятна способност да усуква времето. Аборигенското му име е „Барега“, което означава „Вятърът“.

Счита се, че тези индивиди умеят да манипулират тъканта на времето, която заобикаля телата им. В повечето случаи могат да забавят потока на времето, който се отразява физически върху тях, което им позволява да се движат по-бързо, отколкото заобикалящият ги свят.

Най-известен усуквач: Барега (1979 г.)

Дарба 157. (Първи документиран случай: Турция, 48 г. сл.Хр.)

Емотомагнитик/Медиум /Motus Legere

Най-често срещаната от истинските дарби. Има множество непотвърдени случаи на тази дарба през вековете, но най-ранният документиран такъв е от първи век. Оттогава е имало поне десет хиляди емотомагнители.

Тези индивиди могат да долавят чувствата на другите, независимо от това колко добре са скрити те. След като индивидът долови дадена емоция, той може да я проследи до източника ѝ: мислите, които са я вдъхновили. Няма дарба, която да се доближава толкова много до четенето на мисли.

Най-известен емотомагнитик: Линда Лукас (1942–1983 г. сл.Хр.)

Дарба 159. (Първи документиран случай: Монголия, 77 г. сл.Хр.)

Разкъсвач/ Магьосник /Magus

Една от най-редките дарби, но в същото време най-прочутата. Стотици хиляди хора са твърдели през вековете, че са магьосници, но най-вероятно само осем от тях наистина са били такива.

Тези индивиди имат способността да отварят пролуки в тъканта на Вселената. Всички хора виждат света в три измерения, но се смята, че съществува и четвърто измерение, което може да бъде използвано. Разкъсвачите са единствените човеци, които умеят това. Те разкъсват тъканта на Вселената и минават през дупката или с други думи изчезват, след което отново разкъсват тъканта на Вселената и се връщат в това, което ние наричаме „реалност“.

Най-известен разкъсвач: Цу Янг (1452–1498 г. сл.Хр.)

ДАРБА 167. (Първи документиран случай: Шотландия, 199 г. сл.Хр.)

Електромедиум/ Magister Electricitatis

Всички хора си взаимодействат с електричеството, но малцина могат да го контролират. Електромедиумите имат способността да контролират всички видове електричество с невероятна прецизност. Най-прочутото проявление на тази дарба е било документирано през 1666 г., когато англичанинът Томас Фаринор привлякъл няколко светкавици в тялото си, след което ги изстрелял в огромно кълбо, предизвикало мащабен пожар (това бил големият пожар в Лондон, истинската причина за който, била скрита от британското правителство).

Документирани са седемнадесет случая на тази дарба.

Най-известен електромедиум: Томас Фаринор (1621–1670 г. сл.Хр.)

ДАРБА 172. (Първи документиран случай: Сибир, 578 г. сл.Хр.)

Мавелетон/ Dominus Aqua

Съществуват само шест документирани случая на тази дарба. Индивидите, които я притежават, използват магнитни сили, за да контролират течности. Дарбата няма ограничения и хората, които я владеят, могат да спират течението на реки, да обръщат прилива, да вдигат езера във въздуха и да изпразват облаци. Като всички други истински дарби, мавелетонията може да бъде много опасна. Хората са съставени предимно от вода и един мавелетон може да използва дарбата си, за да пресуши течностите в човешкото тяло (в резултат на което настъпва смърт). В края на осемнадесети век, белгиецът Антон Лавераре убил над двеста души, използвайки дарбата си при всяко убийство. В момента няма документиран случай.

Най-известен мавелетон: Антон Ла Вераре (1749–1791 г. сл.Хр.)

ДАРБА 174. (Първи документиран случай: Судан, 661 г. сл.Хр.)

Акордъор на светлина/ Lux Mutante

Досева има двадесет и три документирани случая, повечето в Африка. Тези индивиди могат да контролират светлината по най-различни начини, но най-често чрез създаването на светлинни кълба, които могат да станат толкова ярки, че да заслепят всички наоколо, както и чрез „светлинно пречупване“, което прави индивида невидим за определен период от време. Светлинното пречупване се създава тогава, когато индивидът пречупва светлинните лъчи около тялото си. Това може да продължи най-много час, а ако обхваща повече от един индивид — много по-кратко.

Най-известен акордъор на светлина: Оладжиде Адебайо (1901–1942 г. сл.Хр.)

ДАРБА 179. (Първи документиран случай: Гърция, 750 г. пр.Хр.)

Сирена

Най-често се проявява при жени. Сирените, могат да променят звуковите вълни по различни начини, но най-често предизвикват хипноза с гласа си. Вярва се, че могат да достигнат серия от ноти, които на практика да изключат човешкия мозък, причинявайки кома. Освен това могат да заглушат напълно или да усилят всеки звук, докато стане оглушителен. През двадесети век е имало само три потвърдени случая на тази дарба.

Най-известна сирена: Лора Астън (1898–1917 г. сл.Хр.)

ДАРБА 183. (Първи документиран случай: Норвегия, 855 г. сл.Хр.)

Умоное/ Dominus Mentem

Може би най-интересната от всички истински дарби. Тези индивиди могат да прехвърлят умовете си в мозъците на други хора. Рядка дарба, която обикновено се предава по наследство. Тези, които я притежават, могат да прехвърлят мислите си и да контролират действията на други хора, но за сравнително кратък период от време — не повече от десетина минути. Освен това могат да прехвърлят умовете си в телата на животни и да ги контролират с часове, дори с дни. Умът на гостоприемника се изключва, докато трае замяната. Съзнанието и подсъзнанието изпадат в кома и когато гостоприемникът се събуди, той няма спомен за случилото се, докато е бил под контрол на умолога. Наблюдават се много интересни особености, свързани с размяната на умове — най-могъщите умолози могат да добавят или изваждат мисли от умовете на другите, влияейки на действията и мненията им. Един такъв случай е този с Мириам Томпкинс, която можела да премахва агресивни импулси в други хора. Джеймс Фанинг пък умее да опитомява диви зверове.

Прехвърлянето на умове, като всички останали истински дарби, може да бъде много опасно. Умолозите могат да проникнат за кратко в ума на почти всеки. Още не

е известно защо, но не могат да контролират умовете на хора, които притежават някоя от другите истински дарби.

През вековете е имало осемдесет и девет потвърдени случая, петнадесет през двадесети век.

Най-известен умолог: Франц Мател (1840–1880 г. сл.Хр.)

ДАРБА 198. (Първи документиран случай: Мексико, 1952 г. сл.Хр.)

Четец на време/ Vidente

Това е последната открита истинска дарба (октомври 1952 г.) Оттогава има седем документирани случая, всичките в Северна или Южна Америка. Тези индивиди могат да прехвърлят умовете си в бъдещето или миналото на определен предмет. Това е една непредсказуема дарба, защото, ако умът на индивида се пренесе твърде напред в бъдещето или твърде назад в миналото, той ще получи удар, който в повечето случаи е фатален. Дарбата се отнася единствено за неодушевени предмети.

Най-известен четец на време: Педро Санчес (1966–1982 г. сл.Хр.)

Има много случаи, в които един човек притежава повече от една дарба. Съществуват единадесет случая, в които индивид притежава три дарби. Има теория, според която, ако някой притежава четири истински дарби и ги използва едновременно, шестнадесетата истинска дарба ще се прояви в него. Документирани са само два досегашни случая: Бали, Индонезия през 1989 г. и Египет около 2100 г. пр. Хр. Те са непотвърдени. Счита се, че шестнадесетата дарба е най...

— По дяволите! — изсъсках. Последният абзац продължаваше на следващата страница, която Роман не ми беше дал. Зачудих се дали го бе направил нарочно, защото не иска да науча повече подробности за тази тайнствена шестнадесета дарба.

Отново прочетох обяснението на дарбата с прехвърлянето на умове, както ме бе посъветвал Роман. Не след дълго ми просветна. Двата кангала бяха контролирани от умолози, а тази дарба се предаваше по наследство. Осъзнах, че Кати и Джун използваша кучетата като свои шпиони. Това означаваше, че една от тях бе контролирала Пепе предишната нощ. Предположих, че беше Кати. Но защо тя бе решила да ме държи под око?

Спомних си думите на Роман от тази сутрин: „Някой те харесва или ти няма доверие.“

Сигурно бе решила, че ще ровя из вещите ѝ, но част от мен се надяваше истинската причина да бе това, че ме харесваше. Нямах време да се увличам по момичета, но Кати беше толкова... интересна. Освен това притежаваше дарба, което я правеше още по-интересна. Исках да я опозная по-добре, въпреки омразата ѝ към мен.

Прочетох страниците още веднъж, след което ги скрих под леглото и слязох долу. На стълбите се разминах с Кати, която прелетя покрай мен като хала.

— Няма ли да вечеряш? — попитах.

— Трябва да отида до града, за да купя някой неща.

— Чакай малко — извиках и тя спря на най-горното стъпало. Обърна се и ме погледна. — Извинявай, че те уцелих днес. Не съм искал да те нараня.

— Няма нищо — отвърна тя и сви рамене. — Не ме заболя толкова много. Извинявай, че те уцелих във врата.

— Изобщо не ме заболя — излъгах.

— Исках да те уцеля в ухото, но незнайно защо в последния момент се разколебах.

— Благодаря.

— До скоро, Рос — рече тя и тръгна надолу по коридора.

— До скоро, Пепе.

Тя се обърна.

— Какво каза?

Намигнах ѝ и тръгнах към кухнята. Масата бе сложена, а Джун шеташе около печката.

Роман се бе облегнал на стената в отсрещния край и пушеше пура. Когато влязох, той ме изгледа въпросително. Кимнах му и попитах Джун дали има нужда от помощ.

— Както казах на Роман вече хиляда пъти, просто не ми се пречкай, докато готвя.

— ОК — отвърнах. — И без това не мога да готвя.

— Светът е голям, нали? — попита Роман, когато седнах на стола до него. Погледнах през прозореца към живописния провинциален имот.

— По-голям, отколкото някога съм си представял. Това е като криптозоологията — чувал съм за подобни фантастични неща, но никога не съм предполагал, че наистина съществуват.

— Всичко в този доклад е вярно и в повечето случаи много опасно.

— Защо опасно?

— Няма значение. Прочете ли за умолозите?

— Да. Кати и Джун контролират кучетата, нали?

— Бинго — отвърна Роман и се засмя. — Невероятно, нали?

— Изумително! Това, че някой може да завладее мозъка на друго същество, е просто... просто откачено... но и много яко!

— Ако се използва както трябва.

— Откъде знаеш всичко това, Роман?

— Ще говорим, докато вечеряме.

Седна срещу мен, а Джун зае мястото начело на масата. Реших, че това беше някаква традиция. Джун беше главата на семейството — това бе повече от очевидно. Храната на масата беше обилна и разнообразна: печено говеждо, печени картофи и пюре, салатата от зеленчуци, йоркширски пудинг и шунка. Веднага се заех с това да опитам от всичко.

Докато се хранехме, Роман каза на Джун, че ми е дал няколко страници от доклада си за истинските дарби. Тя не вдигна очи от чинията си и не каза нищо. Сякаш знаеше, че разговорът, който предстоеше, щеше да бъде труден и предпочиташе да го избегне.

— Разгадал е вашия номер с Пепе и Бебе — каза Роман с притеснена усмивка.

— Нима? — Тя най-накрая вдигна глава и ми се усмихна.

— Двете с Кати използваме кучетата за охрана. Животът на тези, които притежават истински дарби, постоянно е изложен на опасност. Много хора търсят такива като нас, но не от добри чувства. Избрахме тази порода поради физическата им сила, пъргавост и ръст. Когато

установим контрол върху телата им, можем да надвием всеки човек, който представлява заплаха за нас.

— Какво се случва с тялото ти, с истинското ти тяло, когато прехвърляш ума си?

— То става неподвижно, сякаш съм изпаднала в безсъзнание. Но частица от нас остава в собствените ни тела, на подсъзнателно ниво. Ако почувстваме, че истинските ни тела са застрашени, ние можем да прекратим връзката.

— Страхотно! — удивих се. — Как е възможно умът ти да бъде на две места едновременно?

— Всички умове са съставени от две части, Рос — добави Роман. — Има съзнание и подсъзнание. Повечето хора не могат да разделят тези две половини. Умолозите могат.

Кимнах, сякаш разбирах за какво говореше.

— Това не е съвсем вярно, Роман — намеси се Джун.

— Всъщност всички хора разделят ума си на две всяка нощ, когато сънуват. Съзнанието си взима почивка и подсъзнанието поема щафетата, а когато човек се събуди, става обратното. Повечето хора не разбират как става това и не могат да контролират този процес. При тях това е просто инстинкт. Умолозите умеят да боравят и с двете страни на ума си. Това им позволява да прехвърлят съзнанието си в друго тяло.

— Страхотна дарба — казах. — Но има едно нещо, което ме притеснява: защо надарените винаги са в опасност? Не трябва ли останалите хора да ни се възхищават?

— Възхищават ни се, поне тези, които ни познават. Но има много алчни хора на този свят, а надарените могат да изкарват огромни количества пари. Особено за хора като Голдинг.

— Това е другото нещо, което исках да попитам. В доклада пише, че в момента има само двама психокинезици — Роман и Сара Голдинг.

— Написах доклада преди двадесет години — оправда се французинът.

— Знам това, но... — Размахвах ръце във въздуха. — Сара Голдинг е психокинетик, Пол Голдинг организира състезанието. Едва ли това е съвпадение. Все пак името Голдинг не се среща толкова често.

Роман погледна многозначително към Джун. Тя избута чинията си настрана и скръсти ръце.

— Предполагам, че трябва да знаеш причината за всичко това — рече тя. — Сара беше по-голямата сестра на Пол Голдинг. Тя беше невероятно могъщ психокинетик, а брат ѝ беше умен и находчив бизнесмен. Заедно те натрупаха огромно богатство през седемдесетте и осемдесетте. Той правеше инвестиции в големи корпорации, а тя използваше дарбата си, за да премахва конкуренцията. Мога да ти дам пример: Голдинг основа авиолиния, а няколко месеца по-късно сестра му използва невероятната си дарба, за да откъсне крилото на самолет на основния му конкурент точно преди той да излети от пистата. Конкурентната авиолиния загуби голяма част от клиентите си, които се прехвърлиха при Голдинг. Това му донесе милиони долари. Има много такива примери. Голдинг притежава дялове в хиляди компании по целия свят. Цената на акциите на всяка компания, в която той инвестира, се покачват рязко. През 1983 г. двамата основаха Научен консорциум „Голдинг“, наеха около стотина именити учени и започнаха да издирват други хора със свръхчовешки заложби, с цел да ги наемат на работа в корпорацията.

— Професор Уилям Дейвидсън откри, че съществуват петнадесет истински дарби и документира свръхчовешките способности на няколко човека. Един от тях беше младеж от Франция на име Маркус Роман, който притежаваше две дарби. Голдинг беше алчен и ламтеше за още пари и власт. Но постепенно осъзна, че, за да използва надарените за своите цели, трябва първо да ги превърне в хора без морални задръжки — хора, които нямат нищо против да убиват за пари. Така че всеки път, когато откриваше надарени, които не бяха зли по природа, той се опитваше да ги направи зли по принуда.

— Как е могъл? — попитах. — Как можеш да промениш характера на човек?

— За съжаление не е толкова трудно — отвърна тъжно Роман. — Открил е начин.

— Как?

— Чрез убиването на роднина или любим човек на надарения индивид, което го превръща в жаден за мъст убиец с психологически проблеми.

Погледнах към Роман.

— Направил е това с теб?

— Да... но не обичам да говоря по този въпрос.

Джун стисна ръката на Роман.

— Няма да го обсъждаме. — Тя се обърна към мен. — Роман не се предаде, колкото и да се опитваха да го пречупят. Остана добър човек с чиста съвест. Но други нямаха такъв късмет.

— Разбира се, Сара си оставаше най-ценният служител на Голдинг, но тя имаше задръжки по отношение на това, което би направила за пари. Така че през 1993 г. той нареди да убият съпруга ѝ. Тя беше в Лондон по това време и хората на Голдинг платиха на един младеж с криминално минало да извърши делото. Няколко дни покъсно Голдинг предостави на сестра си името и адреса на убиеца. Тя отишла право в апартамента му, възнамерявайки да го разкъса на парчета. Но така и не излязла оттам. Но момчето излязло.

— И той е имал дарба?

— Не. Единствено дарбата да убива. По някакъв начин надхитрил сестрата на Голдинг и я наръгал с нож в кухнята. Когато му казаха, Голдинг направо побесня, както можеш да си представиш, но също така се впечатли от уменията на младежа и го нае да бъде негов личен телохранител. Момчето се превърна в мъж и направи организацията на Голдинг още по-брутална и безскрупулна.

— Как е възможно някой да направи подобно нещо? — възмутих се. — Това е най-противното нещо, което някога съм чувал! Наел е човека, убил сестра му.

— Да — каза Роман. — Алчността на Голдинг беше много по-голяма, отколкото любовта към семейството му. Той осъзна, че младежът притежавате ИНСТИНКТ на убиец и реши да го използва за свои цели.

— Кой е бил този младеж?

— Казваше се Дерек Шоу.

— Същият...

— Съвсем същият — отвърна Роман. — Голдинг искаше аз да заема мястото на сестра му, но успях да избягам, с помощта на Джун и на покойния ѝ съпруг, който беше талантлив електромедиум.

— Ние сме част от глобална мрежа от надарени хора — каза Джун. — Помагаме си един на друг и се опитваме да откриваме хора с

истински дарби, преди Голдинг или някой по-лош от него да ги вербува.

— А Мариан Долоуей? Какво общо има тя с това? — зачудих се.

— Тя беше открита на осемгодишна възраст — обясни Роман, — през 1994 г. Скитаеше сама по улиците на Бирмингам. Попаднахме на интересна история във вестника — група скинари били нападнати от дете, което убило трима от тях и сериозно наранило останалите. Никой не вярваше, че извършителят наистина бе дете, но Голдинг осъзна, че зад това най-вероятно стои надарен човек, и хората му я откриха преди полицаите, разследващи случая. Тогава още бях част от корпорацията и също така един от първите, които разговаряха с нея. Беше невероятно силна дори на такава крехка възраст, но използваше дарбата си доста безскрупулно...

— Какво имаш предвид?

— Можеше да прави неща, които бяха трудни дори за Сара. Решихме, че е била обучена от хора, които знаеха много повече за истинските дарби от нас. Мариан умееше да използва метализма си, за да разтапя куршуми в полет и дори бе започнала да си служи с емотомагнетизма си. Повечето надарени усвояват тази дарба в много по-късен етап от живота си. Но психокинезата беше най-развитият ѝ талант — използваше го така, сякаш я бяха обучавали да се сражава на бойното поле.

— Но кой би могъл да я обучи по-добре от хората на Голдинг?

Роман и Джун се спогледаха, но не ми отговориха.

— Нямаме представа — каза накрая Джун. — Но тя бе всичко, от което се нуждаеше Голдинг.

— Което означаваше, че аз станах излишен — добави Роман. — Точно тогава избягах. Шоу и хората му ме погнаха като кучета, но Джун ме откри и спаси.

— Мариан се превърна в най-могъщия психокинетик, живял някога — каза Джун. — И имаше склонност към насилие. Това бе използвано срещу нея, когато стана на петнадесет и се влюби за първи път. Шоу уби приятеля ѝ, момче на име Питър, и тя се превърна в оръжие от плът и кръв. За съжаление, емотомагнетичните ѝ умения още не бяха напълно развити и тя така и не разбра, че Шоу беше истинският убиец. Двамата с Голдинг безвъзвратно отровиха младия ѝ ум. Мариан мрази всички хора, които притежават дарби.

— Защо?

— Защото Шоу ѝ предостави фалшиви доказателства, че Роман е убил приятеля ѝ. Шоу е змия. Противно човешко същество. Каза ѝ, че Роман е ревнувал Питър и затова го е убил. До този момент Роман беше неин наставник и единствен приятел. Това предателство окончателно разби психиката ѝ и я превърна в чудовището, което е сега. След тази измама, тя започна да извършва ужасяващи престъпления: свали самолет, пълен с пътници, срути една сграда, потопа ферибот в Северно море и кой знае още какво. Превърна се в безмилостна машина за убиване.

— Наемен убиец! — промърморих.

— Най-добрият в историята — кимна Роман.

— Тя се превърна в това, от което имаше нужда Голдинг. Но напоследък се зарази от неговата болест — алчността. Започна да иска все повече и повече пари за услугите си. Това принуди Шоу и Голдинг да организират „Дарба за един милион долара“, за да открият неин заместник.

— Знаеш останалото — довърши Роман.

— Не съвсем — отвърнах.

— Така ли?

— Каж ми за тази шестнадесета дарба.

— По-добре да не знаеш — каза Роман. Въпросът ми видимо го разстрои. Той си наля чаша вино и отпи голяма глътка. — Това е просто една легенда.

— Прочетох за нея в твоя доклад. Имало е някакъв инцидент през 1989 г.

— Вече имаш достатъчно храна за размисъл — намеси се Джун и започна да събира посудата. — Забрави тази история. Трябва да упражняваш дарбите си. Времената са опасни за нас. Трябва да се научиш да се защитаващ, ако се случи най-лошото.

— Има ли и други надарени хора, които работят за Голдинг? — зачудих се.

— Казахме ти достатъчно — отвърна Роман. — След време ще ти кажем още.

— След време... колко дълго трябва да остана тук?

— Поне до края на лятото. Все още пишат за теб по вестниците.

— Може ли да ви дам малко пари? — попитах. — Не искам да ми плащате всички разходи.

— Нямах никакви пари — изсумтя Роман.

— Имам много пари, Роман.

— Но нямаш достъп до тях. Всички банкомати имат вградени камери и ако изтеглиш пари, ще издадеш местоположението ни на хората на Голдинг.

— Искаш да кажеш, че никога няма да мога да изтегля парите си?

— В момента нямаш нужда от пари. Когато медийният интерес стихне, ще ти помогна да изтеглиш парите си от банката.

— Знаеш ли, Роман, не направих това за парите. Просто исках да докажа нещо на себе си. Затова участвах в състезанието. Но нямаше да го направя, ако знаех в какво се забърквам.

— Знам, Рос. Когато свързахме дарбите си и придвижихме асансьора, умовете ни също се свързаха. Прочетох мислите ти. Знам, че не си зъл.

— Хитрец такъв.

— Трябваше да съм сигурен, преди да те доведе тук.

— Е? Сигурен ли си?

— Да, сигурен е — отговори Джун. — Всички се радваме, че си част от семейството ни, Рос.

Тази вечер умът ми препускаше и почти не мигнах. Въпреки постоянните уверения, че се намирам в опасност, се чувствах спокоен, сякаш бях открил истинския смисъл на живота си. Бях открил правилната пътека след толкова много години лутане. Бях готов да посрещна съдбата си.

Миналото вече не означаваше нищо за мен и дори тези, към които някога бях привързан, ми се струваха далечни и чужди. Не исках да се връщам към стария си живот. Новият живот, който бях открил, беше изпълнен с вълнуващи събития и разкрития и нищо не можеше да се сравни с него. Роман беше по-големият брат, когото никога не бях имал. Джун беше като моя нова майка. А Кати ми изглеждаше все по-интересна и привлекателна.

Как можех да се върна в Дълбрук? Как можех да обърна гръб на истинските дарби? Имаше толкова много неща, които трябваше да

науча и преживея. Просто не можех да се откъсна от този нов свят, в който бях попаднал. Това беше животът за мен.

Но имаше едно нещо, което ме притесняваше: татко. Въпреки че бях успял да го успокоя, ако останех тук цяло лято, той щеше да се побърка от притеснение. Роман ми бе наредил да не се свързвам с никой близък човек. Но не можех да изоставя баща си по този начин. Трябваше да открия някакъв начин да се свържа с него и да го уверя, че съм добре.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

СИНЬО РИБАРЧЕ

Следващите осем дни във фермата „Аткинсън“ изминаха много бързо. Роман ме караше да се упражнявам от сутрин до вечер. Той все говореше за военно обучение и тактически упражнения, но ме учеше само на най-основните неща, което започваше да ме дразни.

С течение на времето Кати свикна с мен и често си разменяхме остроумни забележки по време на вечеря или се шегувахме с акцента на Роман. Тя все още недоволстваше от факта, че трябва да спи в малката гостна, но майка ѝ настояваше, че моето удобство бе по-важно от нейното.

На деветата си сутрин при семейство Аткинсън слязох долу и се тръшнах в един стол до масата. Роман ме бе изтощил предишния ден и имах чувството, че главата ми е направена от камък, но когато Кати слезе по стълбите, се изпъчих, опитвайки се да изглеждам изпълнен с енергия.

— Добро утро — казах и се ухилих като идиот. — Добре ли спа?

— Майтапиш ли се с мен?

— Не! Учтиво е да се питат хората как са спали... нали?

— Глупав въпрос, мен ако питаш.

Джун сложи препечени филийки, яйца, бекон и кутия корнфлейкс на масата пред нас и аз веднага им се нахвърлих. Пригответих се за поредната язвителна забележка на Роман, но такава не последва. Него го нямаше.

— Къде е Роман? — зачудих се. — Обикновено по това време ми дава зор да ям по-бързо.

— Трябваше да замине за Лондон — каза Джун. — По спешна работа. Едва ли ще се върне преди вечерта.

— Ами обучението?

— Каза, че днес можеш да си вземеш почивен ден.

— Почивен ден... — На лицето ми цъфна блажена усмивка. Погледнах към Кати и видях, че тя ме зяпа усмихнато, сякаш новината,

че имах свободен ден, я бе зарадвала. Тя бързо извърна поглед и продължи да се храни.

След закуска отидох в хамбара, за да преговоря някои от похватите, на които ме бе научил Роман. Освен това прекарах около час, опитвайки се да отворя куфарчето, съдържащо останалите страници от доклада на Роман за истинските дарби, но без резултат. Бих дал цялото богатство, което бях спечелил, за да прочета тези страници.

— По дяволите! Искам да знам какво пише нататък. Проклет да е този Роман и неговите тайни.

Но куфарчето отказваше да се отвори и около обяд ми стана скучно. Реших да се поразходя из имота, слушайки музика на iPod-а, който Кати ми бе дала. За моя изненада музикалната ѝ библиотека беше доста добра — почти толкова добра, колкото моята. Почти.

Навън беше толкова тихо и спокойно, че успях да се отърся от всички тревоги и притеснения, свързани с дарбата, с баща ми и с опасността, която ме дебнеше в лицето на Мариан и Голдинг. Бях напуснал Дълбрук, жадувайки светлините на големия град, но по ирония на съдбата се чувствах като у дома си в най-тихото и затънтено място, което можех да си представя.

Продължих да се шляя безгрижно. Стигнах чак до източната граница на имота, отвъд която започваше обширен двор, пълен със стари трактори, коли, микробуси и всякакви машинарии. Прекогнитивната ми дарба се събуди и почувствах, че някой се приближава. Изключих iPod-а и погледнах през рамо. Видях Кати и Пепе, които вървяха към мен през полето.

Големият кангал изведнъж хукна към мен, изправи се на задните си крака и започна да ближе лицето ми. Изглеждаше като убиец и сигурно можеше да ме убие, но сега се държеше като всяко младо, игриво куче.

— Махни го от мен, Кати!

— Кажи „моля“!

— Хайде, кажи му да слезе.

— Вълшебната думичка?

— Моля те.

Заболя ме да го кажа, но просто нямах друг избор.

— Хайде, накарай го да слезе. Току-що облиза окото ми!

— Долу, Пепе — заповяда тя.

Огромното куче веднага скочи долу и започна да тича в кръг около нас.

— Изглеждаш отегчен, Рос.

— Не съм отегчен. Просто гледах този... склад за отпадъци.

— Преди не беше склад за отпадъци. Едно време принадлежеше на господин Барне, който продаваше земеделски машини на местните фермери. Умря преди три години и така и не е дошъл някой, който да се погрижи за имота му. Тъжно, наистина. Беше прекрасен човек, но бе напълно сам. Нямаше нито семейство, нито приятели.

— Поне е прекарал живота си тук — казах. — Много е красиво. Сигурно си влюбена в това място.

— Предполагам. От време на време ми става скучно. Иска ми се да поживея в голям град за разнообразие.

— И при мен беше същото. Родното ми градче е доста старомодно и там не се случва нищо. Винаги съм искал да живея в голям град, но след като прекарах една седмица в Лондон, вече ми дотегна!

— Сега си богат! Можеш да си купиш място като това. Ако искаш, разбира се.

— Така е. Мога да купя имота на господин Барне. Така ще бъдем съседи.

— Господи, това ще означава, че постоянно ще се натъкваме един на друг.

— Много смешно.

— Нали? — Кати се усмихна. — Знаеш ли... няма да е толкова лошо да си наоколо...

— Уау. Това е най-милото нещо, което си ми казала, откакто съм тук.

Последваха няколко секунди мълчание, след което Кати рече:

— Искаш ли малко да потренираш?

— Писна ми от скучните упражнения, които измисля Роман.

— Не говорех за неговия курс за начинаещи. Искаш ли да пробваме нещо по-трудно?

— И още как! — кимнах. — Имаш ли нещо предвид?

— Ела с мен — каза игриво тя.

Тръгнахме през полето. Мислех, че ще поеме към хамбара, но тя ме поведе към една пътека, която се отдалечаваше от къщата. Спуснахме се по един склон и навлязохме в малка горичка. Отвсякъде ни заобикаляха дебели, стари дървета. Не след дълго излязохме на малка полянка и Кати рече:

— Това е идеално.

— Идеално за какво?

— *Бойна подготовка.*

— Не си достатъчно квалифицирана, за да ми преподаваш бойна подготовка.

— Искаш да кажеш, че има университет, в който преподават бойна подготовка за надарени?

— Умница. Знаеш какво имам предвид.

— Роман често тренира, за да поддържа форма, а аз обикновено му помагам с бойните упражнения.

— Така ли?

— Да.

— Искам да правя същите упражнения, които прави той.

— Може би няма да се справиш...

— Глупости! Хайде, Кати, готов съм!

— Добре, Рос. Виждаш ли този пън зад теб?

— Да.

— Използвай дарбата си, за да го вдигнеш и изправиш.

— Какво общо има това с бойната подготовка?

— Просто го направи!

Погледнах мъртвия дънер, който изглеждаше доста тежък, и се съсредоточих. Дънерът се претърколи и изправи във въздуха. Когато застана напълно вертикално, се обърнах към Кати.

— И?

— Трябва да го държиш в това положение, независимо от всичко.

— Мога да го направя.

— Погледни го за последно, преди да започнем.

Направих го, след което се обърнах към Кати. Тя седеше на земята със затворени очи, забила брадичка в гърдите си.

— Добре ли си?

Не ми отговори.

— Кати?

Изведнъж от дърветата се чу гърлено ръмжене. То смрази кръвта ми и дънерът за малко да падне. Бързо възстанових контрола си върху него, но ръмженето ставаше все по-силно и заплашително. Изведнъж Пепе излезе измежду дърветата. Но той не беше послушното куче, с което бях свикнал, а огромен, ръмжащ звяр с черни, кръвожадни очи.

Кангалът направи няколко крачки към мен и се озъби заплашително. Кръвта ми изстина, но в следващия миг осъзнах, че не бях изправен пред злобно куче — бях изправен пред Кати, която бе проникнала в ума на огромното животно и го контролираше.

Кучето се спусна към мен и челюстите му изщракаха. Скочих настрани и успях да му избягам. Видях, че дървото се накланя на една страна. Съсредоточих се, но кучето отново ме нападна и ухапа ръкава ми.

Разкопчах суичъра си и го съблякох. Пепе го разкъса, след което отново се хвърли към мен. Изстрелях малък порив от енергия, който го блъсна в гърдите. Това се оказа лоша идея, защото кангалът още повече се разяри... или пък това беше Кати.

Отново призовах силата си и кучето излетя във въздуха и изчезна в храсталаците, обвили основата на дървото. Справях се доста добре. Дънерът все още беше изправен, но ми ставаше все по-трудно да го държа в това положение и не знаех още колко щях да издържа.

Пепе изскочи от храстите. Изглеждаше още по-разярен. Хвърли се право към мен. Изпратих му порив енергия, но това дори не го забави. Кучето ухапа крачолата ми и започна да ме дърпа. Дървото се заклати и почти падна.

Почувствах частица гняв и изпратих шокова вълна. Кучето се превъртя във въздуха, но веднага се изправи, невредимо.

Роман беше прав — това наистина бяха най-силните кучета на планетата. Пепе беше неуморим.

Станах на крака, погледнах разкъсания си крачол и предизвиках кучето: — Хайде, ела!

Кангалът се приготви да ме атакува, но преди това ме осени прозрение. Пепе се затича към мен, вдигайки облак прах, след което скочи. Посочих с ръце към земята и изпратих цялата сила, на която бях способен, право надолу. Тялото ми се вдигна във въздуха. Челюстите на Пепе изщракаха, но не успяха да се затворят около крака ми. Бях се издигнал на около три метра от земята и висях във въздуха.

Погледнах към дънера. Все още стоеше изправен. Започвах да осъзнавам, че всичко беше възможно!

Изведнъж Пепе седна и затвори очи, след което се окопоти и хукна да души основата на дървото. Кати отвори очи и се изправи на крака. Погледна нагоре към мен и се засмя.

— Добър си. Много добър. Дори Роман не може да направи това, което ти направи току-що.

Бавно се спуснах на земята, а дънерът падна с трясък зад мен.

— Не мога да повярвам, че направих това.

Погледнах към Кати и двамата избухнахме в смях. Чувствахме се въодушевени от това, че бяхме използвали дарбите си една срещу друга.

— Но защо ти трябваше да дъвчеш джинсите ми? Ако искаш да ме видиш по боксерки, просто кажи.

— Не се ласкай — изсумтя тя и поклати глава. — Вече съм те виждала по боксерки.

— Какво?

— Първата нощ, която прекара тук... Пепе те гледаше, докато се приготвяше залягане...

— Мръсница такава!

— И ти щеше да направиш същото, ако имаше моята дарба!

— Господи! — възкликнах изумено. — Шокиран съм!

— Не си. Ти си момче. Ще го преодолееш.

— Отсега нататък ще те държа под око.

— Сякаш не ме държиш под око, откакто си тук.

— Какво имаш предвид?

— Знам, че ме зяпаш.

— А сега кой се ласкае?

— Трябва да се лаская, защото никой друг няма да го направи.

— Ами... зяпам те, защото си... готина.

— ОК... това прозвуча почти като комплимент.

— Лицето ти е... не изглежда никак зле. Искам да кажа...

— Не си много по комплиментите, а, Рос?

— О, остави ме на мира.

Тя се засмя, след което взе разкъсания суичър от земята и ми го подаде.

— Струва ми се, че тренирахме достатъчно за един ден. Хайде, да си намерим някакво друго занимание.

Безропотно я последвах през гъстата горичка. Спуснахме се по един склон и стигнахме брега на тънка, бавна рекичка. От другата страна растеше висока тръстика.

— Често идвам тук — каза ми тя. — Нали знаеш, когато ми писне от майка ми и от Роман. Понякога се упражнявам тук.

— Как можеш да се упражняваш с една река? — попитах.

— Има много начини. Ей, бива ли те в това?

Тя се наведе и взе един кръгъл камък от земята, след което го хвърли към спокойната повърхност на водата. Той подскочи четири пъти и Кати размаха победоносно юмрук.

— Как мислиш? — попита тя. — Не е зле, а?

Свих рамене и взех един камък.

— Да видим дали ще се справя по-добре.

Заставах разкрячено, съсредоточих се и изстрелях камъка. Той подскочи пет пъти по повърхността на водата, след което зави наляво и продължи да подскача в стесняващ се кръг, преди най-накрая да потъне.

— Двадесет и три подскока — похвалих се.

Кати се ухили.

— Ти и твоята проклета психокинеза!

— Какво да се прави, идва ми отвътре.

— Имам една идея! — каза развълнувано тя. — Насам!

Хвана ме за ръката и ме поведе надолу по брега. Не след дълго стигнахме малка полянка, в центъра, на която се извисяваше голям дъб. От най-дебелия му клон висеше люлка, направена от гумата на камион.

— Ти ще ме люлееш — каза тя.

— Добре — отвърнах, а Кати се покатери в гумата. — Колко високо искаш да те люлея?

— Много високо! Но гледай да не ме изпуснеш в реката. Ако го направиш, ще те убия!

— Няма, обещавам.

Заставах с гръб към реката и призовах дарбата си. Изпратих поток от енергия, който разлюля гумата. Тя започна бавно да се люшка

напред към реката, след което назад към гората. Увеличих силата и Кати изпищя от удоволствие.

— По-високо, Рос.

Радостта ѝ беше заразна и аз усетих как тялото ми се зарежда с огромно количество енергия. Чувствах се изключително доволен от себе си и това съсредоточаваше още повече енергия в тялото ми. Сякаш тежката гума бе лека като перце. Никога не се бях чувствал толкова силен, дори когато разруших парчето стъклометал по време на тестовете.

Кати ревеше от удоволствие. Люлката се издигаше все по-високо и по-високо. Беше опасно, но бях напълно уверен във възможностите си да контролирам ситуацията. Бях сигурен, че ако исках, можех да изкореня огромния дъб. Люлях я, докато не се умори да се кикоти.

— Все пак има някаква полза от теб — рече Кати и скочи от гумата.

Олюля се и трябваше да седне, за да не падне. Махна обувките си и потопи пръстите на краката си в хладката вода. Седнах до нея и се загледах в мудното течение.

— Виж — прошепнах и посочих към отсрещния бряг. — Синьо рибарче. Чел съм за тях, но за първи път виждам.

— Тук има много.

— Красиво е.

— Искаш ли да го разгледаш отблизо?

— Не съм добър плувец.

— Няма нужда да бъдеш.

Тя затвори очи и главата ѝ клюмна. Малкото птиче излетя от тръстиката, плъзна се по гладката водна повърхност, прелетя над главата ми и се шумгна между дърветата. След това литна към мен, пикира и кацна на ръката ми. Засмях се, възхитен от красивите му сини криле и ярките му блестящи очички. Птичето подскочи нагоре по ръката ми, кацна на рамото ми и запя. Отново се засмях. Чуруликаше първия риф от песента VivaLaVida на Coldplay.

— Уау! Това е толкова яко!

Изведнъж рибарчето млъкна и проточи шийка към бузата ми. Няколко секунди ме гледаше втренчено, след което нежно ме клъвна с човчицата си. Загубих ума и дума, а рибарчето литна към реката.

— Виждаш ли как тренирам тук? — попита изведнъж Кати.

— Да. Невероятна си, наистина невероятна.

— Ти също. Срещата съм много надарени хора през живота си, но ти си най-добрият.

— Започвам да се чувствам неудобно.

— Искаш да кажеш, че *продължаваш* да се чувстваш неудобно. Лицето ти почервеня още когато птичето те клъвна по бузата.

— Без коментар.

Кати погледна към белите слушалки, висящи от джоба на панталоните ми.

— Искаш ли да послушаме музика?

— Да.

Взе едната слушалка и я пъкна в лявото си ухо. Аз мушнах другата в дясното си. Потърсих някоя хубава песен, но Кати измъкна iPod-а от ръката ми. Намери песен, която харесваше, и натисна play.

— Обожавам тази група!

— Аз също.

Когато песента свърши, iPod-ът избра друга на произволен принцип. Рязко си поех дъх и се огледах смутено — беше сладникава любовна песен!

— Да я сменя ли? Малко е сладникава, не мислиш ли?

— Остави я — отвърна тя. — Струва ми се странно подходяща.

— Така ли?

Спогледахме се и усетих как тя обвива ръката си около моята. Наведох се към нея и я целунах нежно по устните. Прегърна ме, а аз я притиснах към себе си. Имах чувството, че тялото ми се пълни с толкова много енергия, че всеки миг ще избухне. Двамата неусетно се издигнахме във въздуха и се понесохме над реката.

— Не ме оставяй да падна — каза тя и се притисна в мен.

Не знаех как правех това. Беше подсъзнателно. Сякаш в тялото ми се бе събрала твърде много енергия, отприщена от целувката. Но не ми пукаше — чувството беше невероятно! Ние летяхме!

— Не ме оставяй да падна!

— Държа те — уверих я и отново я целунах. — Никога няма да те пусна.

Не знам дали това беше съвпадение, или се дължеше на дарбата на Кати, но изведнъж бяхме обградени от ято птици, които започнаха да кръжат около нас. Това беше най-вълшебният миг в живота ми.

Роман седеше на верандата, когато се върнахме. Гледаше ни с подозрение и изпитах благодарност, че не беше емотомагнитик. Щеше да е неприятно, ако бе узнал, че се бяхме целунали.

— Здравсти, Роман — каза Кати. — Как беше в Лондон?

— Не толкова продуктивно, колкото се надявах — отвърна той, погледна към мен и издърпа един стол. — Сядай. Кати, би ли ни оставила насаме?

Тя си тръгна, а аз неохотно седнах на стола. Чувствах се като дете, на което щяха да се карат, затова че не си е написало домашното.

— Вие двамата изглеждате...

— Просто си поговорихме, това е всичко.

— Радвам се да го чуя. Ето — каза той и ми подаде няколко листа. — Прочети това тази вечер.

— Още страници от доклада за дарбите?

— Да. За да наваксам пропуснатия ден.

— Благодаря, Роман. Всъщност искам да ти благодаря за всички неща, които направи за мен. Ако не беше ти, още щях да съм в онзи хотел при лешоядите.

— Опитай се да не забравяш това.

— Ще се опитам.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ПОХВАТИ ЗА НАПРЕДНАЛИ

Мушнах се под чаршафа и изключих лампата, висяща от тавана, но оставих нощната да свети, за да мога да прочета страниците, които ми бе дал Роман. Бяха само три: 49-та, 50-та и 51-ва.

БОЙНИ СТРАТЕГИИ ПРИ ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ДАРБАТА ПСИХОКИНЕЗА

Превод на монголски текстове от тринадесети век

Тези текстове бяха открити в развалини на източната граница на пустинята Гоби от сър Алфред Томпкинс по време на разкопки през 1923 г.

Авторът на оригиналния текст най-вероятно е, Ала Куш, прочут военачалник в армията на Чингис хан.

По-голяма част от текста е била унищожена. Следва това, което е било възстановено.

„Открих своята дарба, когато напуснах майка си и поех на път с мъжете. Керванът ни заседна в калта по време на обилните дъждове. Успях да повдигна кервана, два коня и четирима мъже от наводнен участък на пътя, използвайки единствено силата на волята си. Новината за това, което бях направил, бързо се разнесе из самотните долини на родината ми и не след дълго ме извикаха в шатрата на вожд, който не вярваше, че един човек може да има сили, които по право принадлежаха на боговете. Той ми заповяда да му демонстрирам тази странна сила, за да я види с очите си. Вързаха ръцете ми и опряха меч в гърлото ми. Щяха да ме екзекутират, ако бях отказал. Но аз защитих името си, вдигайки четиримата му синове във въздуха с ума си. След няколко седмици ме извикаха в армията и ме сложиха под прякото командване на великия хан.

Усъвършенствах уменията си на бойното поле. Станах толкова добър, че спрях да нося оръжие по време на битките. Яздех жребец и стрелях с лък, но използвах ума си, за да насочвам стрелите. Но вече съм главатар и отдавна не съм се сражавал на фронта. Това ми позволи да прекарам много часове, изучавайки тази странна сила. Описах резултатите от проучванията си в тези страници.“

Ала Куш

Това беше изумително — четях нещо, написано от друг психокинетик, живял преди осемстотин години. Мъж, който се бе сражавал рамо до рамо е Чингис хан! Мисълта, че имах нещо общо с този мъж, беше просто невероятна.

Продължих да чета. В следващите два абзаца авторът подробно описваше способностите си, някои от които ми се сториха много познати.

На втората страница имаше още по-интересни неща. Тя бе разделена на три части, придружени от прости диаграми.

„Методи за увеличаване на силата ми“

1. Име, дадено от Ала Куш: Торнадо

(Модерно име, дадено от Алфред Томпкинс: Въртене)

Въртенето на тялото поражда кратко объркване в ума, подсъзнателна паника относно привидната загуба на контрол. Паниката ме прави изключително силен за кратък период от време. Когато завърша въртенето, събирам енергия в тялото си, след което я насочвам към раменете, ръцете и накрая в дланите. В битката за Жангджиаку, успях да убия или осакатя над петдесет войници от династията Джин, използвайки този метод.

2. Име, дадено от Ала Куш: Будният кошмар

(Модерно име, дадено от Алфред Томпкинс: Сила от лъжливи спомени)

Това е най-ефективният начин за подготовка преди битка. — Създадох свой собствен буден кошмар: жената и детето ми, заклани от шпиони на династията Джин. Този

измислен сценарий поражда силни чувства в мен, които ми позволяват да призова огромно количество енергия за кратко време.

3. Име, дадено от Ала Куш: Облаци от болка

(Модерно име, дадено от Алфред Томпкинс: Масиран неврологичен разрив)

Наскоро измислих този похват. Постига се чрез събирането на големи количества енергия в тялото и безразборното освобождаване на тази енергия. Това води до създаването на облак от болка, който засяга голяма площ. Всички, попаднали в обсега на облака, изпитват силна болка, която често води до прекъсване на мозъчните и мускулните функции.

МЕТОДИ ЗА УБИВАНЕ

1. Име, дадено от Ала Куш: Духовен меч

(Модерно име, дадено от Алфред Томпкинс: Обезглавяване/ Съсичане)

Това е най-бързият и хуманен начин за убиване. Първо събирам негативна енергия в тялото си, натрупвам я в гърдите си и замахвам силно с едната си ръка. Това създава невидим енергиен диск, който разрязва противника ми на две половини. Смъртта настъпва незабавно.

2. Име, дадено от Ала Куш: Копието

(Модерно име, дадено от Алфред Томпкинс: Енергиен изстрел)

Това е метод, подобен на духовния меч, но движението на тялото е различно. Енергията трябва да бъде насочена в гърдите, след което двете ръце трябва да бъдат протегнати напред, докато показалците се докоснат. Това освобождава стрела от енергия, която може да бъде насочена изключително точно. Пораженията върху тялото на врага са огромни и почти винаги смъртоносни.

3. Име, дадено от Ала Куш: Рояк от камъни

(Модерно име, дадено от Алфред Томпкинс: Изстрелване на малки снаряди)

Метод, подходящ при числено превъзходство на противника по време на полеви сражения. Малките камъни или други подобни снаряди изискват ограничено количество енергия, за да бъдат изстрелвани, дори с невероятна скорост. Те могат да бъдат изстрелвани толкова силно, че да пронизват телата на враговете. С течение на времето усъвършенствах метода на изстрелване на множество малки снаряди в различни посоки, което е успешен начин да се противодейства на голяма група войници.

ОТБРАНИТЕЛНИ МАНЕВРИ

Император Шенонг отдавна е наясно със способностите ми и не спира да търси хора, които притежават подобни сили. В битката за Янгтце през 1219 г. трима китайски войници се насочиха право към мен и ме нападнаха. И тримата притежаваха дарбата да местят предмети с ума си. Но не бяха усъвършенствали уменията си и аз бързо ги надвих. Този случай ме накара да развия няколко отбранителни маневри, в случай че императорът открие други такива войници.

1. Име, дадено от Ала Куш: Летящ сокол
(Модерно име, дадено от Алфред Томпкинс: Левитация)

Този метод е много сполучлив в ситуации един срещу един, но е изключително труден за овладяване. Човек трябва да извлече енергия от самата земя, след което да насочи тази енергия обратно към земята, в резултат на което се издига във въздуха. Най-подходящи за постигане на този ефект са позитивните емоции, но това изисква желязна дисциплина на бойното поле.

2. Име, дадено от Ала Куш: Небесен щит
(Модерно име, дадено от Алфред Томпкинс: Отклоняване)

Това е най-лесният и ефективен начин да се защитавам от попадения, когато се намирам под масиран обстрел. Изпращам кратки изблици на енергия към

стрелите, които ги отклоняват, но за тази цел е необходимо пълно умствено спокойствие. След като методът се усъвършенства, той може да закриля човек от стрели и снаряди с всякаква големина.

3. Име, дадено от Ала Куш: Вълна

(Модерно име, дадено от Алфред Томпкинс: Енергиен импулс)

Цялата енергия трябва да бъде освободена от тялото под формата на импулс. Това създава шокова вълна, която обгражда тялото ми и се разширява във всички посоки, предпазвайки ме от стрели.

Обърнах на последната страница и видях, че там имаше само още два кратки абзаца. Това много ме разочарова. Можех да чета за бойните похвати на този велик мъж с часове. Започвах да се убеждавам, че възможностите бяха безкрайни.

„Сега съм в заника на живота си и врагът, с който се сражавам всеки ден, е лошото здраве. Дарбите ми не могат да победят този нов противник, който бавно ме изяжда отвътре.

Най-голямата ми слабост беше яростта. Чистата ярост може да освободи толкова много сила, че понякога убивах и осакатявах свои другари заедно с враговете си. Това се случи два пъти по време на битка и за мое съжаление над триста мои сънародници загинаха от моята ръка. Тази странна сила е дар от боговете, но може да се превърне в ужасно проклятие, ако умът, който я контролира, е зъл. Най-големият ми страх е, че тази сила ще попадне в ръцете на побъркан човек. Това би довело до невъобразими кланета.“

На следващия ден Роман беше в лошо настроение. Събуди ме в шест часа и ми позволи да хапна само две препечени филийки за закуска. След това излязохме от къщата и се насочихме към хамбара.

— Какво ще правим днес? — попитах, опитвайки се да не изоставам от французина, който крачеше енергично през високата трева.

— Трябва да настроим дарбата ти. Имаш нужда от много повече точност, когато насочваш енергията от тялото си. Освен това трябва да се научиш да успокояваш ума си. След това ще започнем с агресивните упражнения.

Колебаех се дали да му кажа за упражнението, което двамата с Кати бяхме провели предишния ден, но реших да не го правя. И без това беше в лошо настроение и не исках да ми се кара за това, че бях нарушил тренировъчния си режим или нещо такова.

— Прочете ли текста, който ти дадох?

— Да. Беше невероятен.

— Ала Куш е бил невероятен човек, който, за съжаление, е бил забравен от историята. Хората не знаят нищо за неговите постижения. Тяхна загуба. Съжалявам единствено за това, че голяма част от оригиналния ръкопис е била унищожена.

— Мариан чела ли е за Ала Куш?

— Изучавала е всички книги по военна психокинеза в библиотеката на Научен консорциум „Голдинг“. Владее всички похвати и може да ги използва, когато си поиска.

— Надявам се, че няма да ми се наложи да се бия с нея!

Роман спря и понечи да каже нещо, но реши да не го прави. Вместо това отново закрочи към хамбара.

— Какво има? — попитах.

— Нищо.

— Роман!

— Ще ти кажа някой друг път.

Бях научил толкова много за краткото време, прекарано тук, но въпреки това бях сигурен, че Роман не ми казваше всичко, което знаеше. Той криеше нещо от мен. Нещо важно и сериозно. Но не бях съвсем сигурен, че исках да го научавам и затова реших да не настоявам.

— Трябва да се научиш да боравиш по-добре с психокинезата си — каза ми той, когато стигнахме хамбара. — Измислих упражнение, което ще ти помогне да постигнеш по-голям контрол.

Извади молив със закачена за него връв и един празен лист хартия и ги сложи на масата.

— Напиши името си на този лист. Четливо.

— Не ми е позволено да докосвам молива, нали?

— Точно така.

Седнах на няколко метра от масата. Моливът се издигна във въздуха, след което върхът му докосна страницата. Няколко секунди той се движеше плавно над листа, но изписаното приличаше повече на 6С5, отколкото на РОС.

— Опитай отново, но хвани връвта, закачена за молива.

— Как ще ми помогне това?

— Ще имаш физическа връзка с молива.

— Но нали целият смисъл е да *нямам* физическа връзка?

— Да, но така ще се научиш. Ако използваш дарбата си и имаш физическа връзка, ще имаш и по-голям контрол. Когато успееш да изпишеш името си с връвта, ще опитаеш и без нея.

— Това е много объркващо.

— Умът ти превръща нещо елементарно в главоблъсканица. Помисли! Кой предмет можеш да местиш най-добре от всички?

— Скейтбордът ми.

— Предмет, който движиш с ума си, но докосваш с краката си.

— А, сега разбирам.

— Не. Когато напишеш името си *четливо*, тогава ще *разбереш*.

На петия опит успях да изпиша името си така, че някой да може да го разчете. Отначало изглеждаше като 6С5, след това като 905, Р00 и накрая РОС.

Роман ме потупа по рамото и дори се усмихна за разнообразие.

— Отлично. Мислех, че това упражнение ще ни отнеме целия ден.

— Подценяваш ме.

— Не се възгордявай! Сега опитай, без да държиш връвта.

Отне ми около час да изпиша името си четливо, без да имам физическа връзка с молива. Трите букви не бяха особено красиви, но

бях научил урока, който Роман се опитваше да ми преподаде. Насочвах силата си много по-точно, когато поддържах физическа връзка.

Следващото упражнение беше подобно, но много по-трудно. Трябваше да изпиша името си на стената на хамбара със спрей. Имах нужда от много концентрация. Трябваше да вдигна спрея във въздуха, но и да контролирам бутона на капачката. Успях едва след като Роман завърза връв на спрея. Хванах другия ѝ край и успях да изпиша името си четливо на десетия опит. Но не можех да го направя без връвта, независимо от това колко пъти се опитвах.

Бях много разочарован, но Роман ми каза, че това е едно от най-трудните упражнения, които някога е измислял, и самият той не може да го изпълни успешно. Но аз не обичах да се провалям и му обещах, че ще опитвам всеки ден, докато не успея.

— Да оставим това за днес — рече той. — Защо да не пробваме нещо различно?

— Намислил ли си нещо?

— Да. Хайде да опитаме да се убием един друг.

— Какво?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

БИТКА

Сложихме си маски за фехтовка и застанахме на десет метра един от друг, след което Роман хвърли камъче във въздуха. То замръзна помежду ни, на около два метра от земята. Камъчето беше кръгло и с големината на мраморно топче за игра. Бавно се въртеше във въздуха.

— Не можеше ли да избереш нещо малко по-застрашително от камъче?

— То може да стане опасно като куршум, ако бъде изстреляно със скоростта на звука.

— Разбирам какво имаш пред вид — отвърнах, спомняйки си това, което бе написал Ала Куш за изстрелването на малки снаряди. — Как ще направим това?

— Камъчето е под мой контрол — обяви Роман. — Възнамерявам да те уцеля с него. Ти трябва да го отклониш, да му избягаш или да го присвоиш.

— Съмнявам се, че ще приемат това за олимпийски спорт.

— Съсредоточи се! Такива упражнения често водят до неприятни травми.

— Готов съм.

Очаквах камъчето веднага да полети към мен, но вместо това то изхвърча през отворената врата на хамбара. Нямах да мога да видя откъде щеше да ме атакува. Трябваше да използвам прекогнитивната си дарба, за да го избегна.

Покривът на хамбара издрънча. Камъчето го проби и се стрелна към мен с невероятна скорост. Усетих го точно навреме и отскочих встрани. Камъчето рикошира в земята, след което изхвърча навън.

Изправих се и видях, че Роман се хилеше през маската си. Междувременно камъчето летеше около хамбара и постепенно увеличаваше скоростта си. Чух трясък и то се насочи право към лицето ми.

Точно преди да ме уцели, успях да създам шокова вълна — един от похватите, за които бях чел. Камъчето се отби в нея и падна на земята. Опитвах се да установя контрол върху него, но Роман ме изпревари и отново го изпрати през вратата.

Почувствах опасност зад гърба си и се претърколих точно когато камъчето проби метала на стената и се стрелна към мен. Видях как то рикошира във въздуха и използвах прекогнитивната си дарба, за да предвидя накъде ще поеме. След това посегнах с психокинетичната си дарба и установих контрол върху него.

Бавно се изправих и се засмях, когато видях колко нервен изглеждаше Роман. Той проследи камъчето с поглед, когато го изпратих навън през вратата.

— Надявам се, че си закусил добре тази сутрин, Роман.

— Покажи ми какво можеш.

— И още как!

Камъчето проби покрива и се стрелна към французина, който успя да се дръпне навреме. Няколко секунди малкото снарядче рикошираше из хамбара, минавайки през балите сено. Накрая отново се насочи към Роман, но той използва шоковата вълна, за да се защити. Камъчето се търкулна по пода, но изведнъж се закова на място. Роман отново бе установил контрол над него.

Съсредоточих силата си върху камъчето и двамата започнахме да се борим, като всеки се опитваше да надвие другия. Камъчето се въртеше във въздуха и рикошираше из хамбара. Изглежда силите ни бяха изравнени, защото нито аз, нито Роман успях да установи пълен контрол върху камъчето. Никога преди не бях изпитвал нещо подобно. Двете психокинетични сили бяха влезли в дуел, но вместо да се чувствам по-слаб, се чувствах по-силен, сякаш по някакъв начин силата на Роман се прехвърляше в тялото ми.

— Дарбите ни заемат една и съща точка във времето и пространството — извика ми Роман. — Имаш чувството, че силата ти се е удвоила, нали?

— Да. Сякаш имам твърде много сила и твърде малко контрол върху нея.

— Трябва да внимаваш в такива ситуации. Удвоената сила може да те направи твърде самоуверен, но точно в този момент си най-уязвим.

— Защо?

— Изградил си енергийна връзка между камъчето и тялото си. Моята сила обгражда камъчето. Мога да насоча цялата си сила по тази енергийна връзка и да я вкарам в тялото ти. Това ще те убие.

— Предпочитам да не правиш това.

— Трябва много да внимаваш, ако се сражаваш с надарен човек, който познава дарбите. Той ще използва енергийната връзка, за да отнеме живота ти.

— Ако е твърде опасно, може би трябва да спрем? — извиках, защото продължавахме да се борим за надмощие върху камъчето.

— Не се притеснявай, можем да продължим упражнението.

Спомних си, че дарбата на Роман не беше от „чист вид“, както се бе изразил самият той. Това означаваше, че той не можеше да призовава толкова енергия, колкото мен. *Можех* да го надвия. Осъзнах, че гневът бе ключът към победата. Ако успеех да се разгневя, щях да спечеля.

Замислих се за всички гадни неща в живота си: Рейнълдс, смъртта на майка ми, пресконференцията, на която Мариан ме бе унижила, манипулациите на Шоу, момчетата, които ме обиждаха на онзи ъгъл в Дълбрук.

Почувствах сила, която сякаш бликаше от въздуха около мен. Засмуках я и я насочих към камъчето. След това протегнах ръка и то влетя в дланта ми.

— Мисля, че спечелих — казах. — Или искаш да го изстрелям към теб, използвайки целия си гняв?

— Предпочитам да не го правиш — изпъшка Роман и свали маската си. Изглеждаше изтощен, а лицето му лыщеше от пот. — Аплодирам уменията ти — рече французинът, седна на една от масите и избърса челото си с ръка. — Струва ми се, че вече можеш да се защитаваши от нападения на други надарени.

Свалих маската си и хвърлих камъчето през вратата. То се приземи във високата трева.

— Това достатъчно ли е? — попитах.

— Не. Трябва да тренираши в бойни условия... въпреки че след това упражнение, изобщо не изгарям от желание да съм твой спаринг-партньор.

— Не се притеснявай, няма да те нараня — засмях се и го потупах по рамото. — Знаеш ли, започвам да разбирам защо си толкова разтревожен за петнадесетте истински дарби. Те наистина са опасни.

— Нямах представа, Рос. Нямах представа.

През следващите три дни Роман почти не се отделяше от мен, но всеки път, когато не беше наоколо, двамата с Кати прекарвахме времето заедно. Обсъждахме филми и групи, които харесвахме, както и способностите си. Разказах ѝ как бях открил своята дарба след смъртта на майка ми и как дълго време я бях държал в тайна от всички. Нейната история беше различна — Джун разбрала, че Кати е надарена още когато била бебе и веднага започнала да ѝ помага да усъвършенства уменията си.

Историята на Кати беше изумителна. Беше израснала заобиколена от хора със свръхчовешки способности. Родителите ѝ владеели дарбите си до съвършенство и я научили да развие своята. Това само по себе си беше невероятно, но тя ми каза, че всички приятели на семейството също били надарени и често посещавали фермата. Кати беше видяла толкова много. Прекогнитици, които можели да предвидят всяко нейно действие. Електромедиуми, които можели да привличат светкавици от небето. Акордьори на светлина, които били толкова могъщи, че можели да създават цели човешки фигури от светлина. Сирени, които можели да те приспят чрез издаването на звук. Осъзнах, че бях едва в началото на едно вълнуващо пътешествие.

Колкото повече научавахме един за друг, толкова по-здрава ставаше връзката помежду ни. Бяхме пълни противоположности, но това означаваше, че всеки имаше какво да научи от другия. Все повече копнеехме да сме заедно. Тя беше невероятно красива. Никога нямаше да ми писне да я гледам. Никога нямаше да ми писне да слушам гласа ѝ. Никога нямаше да ми писне да я докосвам. Да я целувам.

Никога нямаше да ми писне да съм с нея.

Моят нов дом беше истински рай, въпреки че върху него бе надвиснал един тъмен облак: обучението на Роман.

Всеки ден той ме учеше на нови неща, някои от които бяха изключително трудни. Все пак успявах да овладеем всичко, което ми

преподаваше. Тренирахме доста и проведохме няколко дуела като този с камъчето, но имаше и други, не толкова вълнуващи тестове.

Някои от тях бяха доста изморителни. Трябваше да дърпам колата на Роман по черния път, който заобикаляше фермата, както и да повдигна тритонния трактор в двора на господин Барне. Роман ме караше да вдигам всякакви тежки камъни и пънове, както и Бебе и Пепе. Тези тестове не бяха сложни, но ме изтощаваха и ме правеха раздражителен. Но те бяха нищо в сравнение с тренировките с множество предмети.

Роман ме заведе в гората, където с Кати бяхме провели своята тренировка. Нареди ми да застана под едно дърво, след което започна да го клати и люлее с всички сили, докато ръцете му отмаляха. Моята задача бе да не позволявам на падащи листа да докосват земята, а те бяха стотици. Това упражнение изискваше максимална концентрация и обикновено след него имах нужда от почивка.

Но най-ужасното упражнение се казваше „шепа пръст“. Роман загребваше шепа пръст от земята и я хвърляше във въздуха. Моята задача бе да събера всички летящи парченца обратно на топка и да я уловя с една ръка. Упражнението беше изключително трудно и ми трябваша часове, за да го изпълня както трябва, но Роман настояваше, че беше необходимо.

Живеех в къщата на семейство Аткинсън от три седмици и вече свиквах с начина на живот, но имаше едно нещо, което продължаваше да ме дразни — това, че всяка сутрин Роман ме събуждаше на зазоряване и ме караше да тренирам чак до вечерта. Постоянно му натяквах, че се нуждая от няколко дни почивка, но той не ме слушаше. Настояваше, че трябваше да съм подготвен за *истинската* битка, която предстоеше всеки момент.

По време на четвъртата ми седмица във фермата Роман ме събуди една сутрин и ми каза, че днес започваме „истинското“ бойно обучение. Прекарахме няколко часа, изпълнявайки защитните и нападателните маневри на Ала Куш, както и няколко, които самият Роман бе измислил, след което се върнахме в къщата, за да обядваме и да си починем. След като се нахранихме, Роман помоли Кати и Джун да ни придружат навън. Помислих, че ще ходим в хамбара, но Роман ни заведе в единия край на полето, където предишната вечер бе окосил.

— Тъй като си по-силен от мен — обяви Роман, — Кати и Джун ще се сражават на моя страна.

— Това не е честно!

— Така е, Роман! — извика Кати. — Дай му някакъв шанс.

— Животът не е честен! — отсече високият французин. — Мислите ли, че когато го нападнат убийците на Голдинг, всичко ще бъде честно и почтено?

— Не се притеснявай, Кати — казах. — Роман е прав.

Огледах се, но не видях никакви предмети наоколо.

— С какво ще се сражаваме?

— Ще използваме единствено дарбите си. От време на време Кати и Джун ще те замерят с камъни, за да нарушават концентрацията ти.

Двете не изглеждаха особено доволни от задачата си, но въпреки това се съгласиха да участват. Събраха десетина камъка от полето и застанаха отстрани, чакайки дуелът да започне.

— Ще се сражаваме на рундове — обясни Роман и застана в срещуположния край на окосения квадрат. — За да спечелиш рунд, трябва да ме събориш на земята и обратното. Първият, който спечели пет рунда, е победител. Подготви се.

Съсредоточих се, докато учителят ми стоеше спокойно със събрани крака.

— Джун, би ли брояла до три? — рече той.

— Едно... две... три!

Роман се завъртя около оста си и изпрати мощна енергийна стрела към мен. Отхвъркнах назад и се строполих във високата трева отвъд границата на терена. Седнах и разтрих гърдите си.

— Заболя ме! — изпъшках.

— Така и трябва. Първият рунд е за Франция!

Трябваша ми няколко секунди, за да събера мислите си, след което отново заех позиция и се приготвих за битка. Джун преброи до три и веднага предусетих какво бе намислил противника ми. Скочих наляво и избегнах втората енергийна стрела на Роман. Призовах енергия, насочих я в ръцете си я изпратих под формата на кълбо към него. Той го избегна и се засмя.

Изпратих ново кълбо, но пак пропуснах. След това трябваше да подскоча, за да избегна енергийна вълна, която премина под краката

ми. Камък ме удари по челото точно когато подготвях контраатаката си. Залитнах и паднах.

— Англия! — извика Кати и майка ѝ се засмя.

— Не е честно! — оплаках се, ставайки на крака. — Сражавам се срещу Обединените нации!

— Хайде, Рос. Можеш да го направиш! — извика Кати.

— Сега ме насърчаваш, а преди малко ме удари с камък в лицето! Никога няма да разбере какво става в главата на една жена.

— Достатъчно! — сопна ни се Роман. — Трети рунд!

Взех инициативата и се издигнах във въздуха. Това изненада всички и те сякаш не знаеха какво да направят. Роман стоеше като гръмнат и просто ме зяпаше. Приземих се и бързо изстрелях един съвсем обикновен порив от енергия към противника си.

Роман тупна по задник, разтривайки лицето си.

— Ирландия отвърща на удара! — извиках. Намигнах на Кати и тя се изкикоти. Майка ѝ забеляза това, запретна ръкави и ме изгледа смръщено.

Четвъртият рунд се проточи доста. Използвах прекогнитивната си дарба, за да предусецам атаките на Роман и да избягвам камъните, с които ме замеряха Кати и Джун. Накрая се затичах към Роман и излъчих енергиен диск, който го подкоси, и французинът падна по гръб.

— Две на две — обявих гордо.

Роман демонстрира огромния си опит в следващия рунд — подложих го на ожесточен обстрел, но той използва дарбата си, за да пречупи светлината и да стане невидим. Известно време не се случваше нищо и използвах дарбата си, за да предусетя откъде щеше да дойде следващата му атака.

Джун ме замери с камък и това наруши концентрацията ми за миг, но това бе достатъчно — веднага бях изпратен във въздуха от енергийно кълбо, изстреляно от Роман. Приземих се тежко по гръб.

Французинът отново стана видим и ми се ухили.

— Да живее Франция!

Засмях се въпреки волята си. Станах на крака и отново заех позиция. Имах нужда от нещо много специално, за да спечеля мача. Нямах кой знае какви шансове срещу тримата, а Роман беше много похитър, отколкото очаквах.

Шестият рунд беше много напрегнат. Успешно маневрирах между атаките на Роман и най-накрая намерих пролука в защитата му, уцелвайки го с енергийно кълбо.

Резултатът отново бе изравнен.

— Едно... две... три! — извика Джун и мачът бе подновен.

Двете с Кати продължаваха да ме замерят с камъни, но аз ги отклонявах, като същевременно използвах прекогнитивната си дарба, за да предусещам атаките на Роман.

Французинът започна бавно да ме обикаля, като ми изпращаше леки енергийни побутвания, опитвайки се да наруши равновесието ми.

— Да видим колко те бива, старче! — извиках.

— Избегни това — отвърна той, завъртя китката си и създаде бяло кълбо от светлина, което се изду от върха на показалеца му. Изведнъж то стана голямо като плажна топка и толкова ярко, че трябваше да закрия очите си.

Джун хвърли малък камък, който ме уцели право в срамните части. Изпъшках и паднах на колене.

— Ох... как можа... как можа точно там... ох...

— О, извинявай много, скъпи! — възкликна тя. — Не беше нарочно. Честно.

— Няма нищо — отвърнах, а Роман ми помогна да се изправя.

— Да продължаваме ли? — попита той. — Това изглеждаше доста болезнено.

— И беше доста болезнено — отговорих, поех си дълбоко дъх и се изправих. — Да продължаваме.

— Попадение под пояса — отбеляза Роман и се усмихна. — Резултатът е четири на три за мен — продължи той. — Ако загубиш следващия рунд, губиш мача.

— Знам, знам.

— Джун, би ли била така добра?

— Едно... две... три!

Протегнах ръце и създадох голяма енергийна вълна, която беше като щит и ме предпазваше от всички атаки на Роман. Продължих да излъчвам вълната, докато не предусетих, че Кати възнамерява да ме измери с един особено тежък камък. Когато го хвърли, спрях вълната и позволих на камъка да ме доближи, след което използвах дарбата си, за да го отклоня и насоча право към срамните части на Роман.

Джун и Кати се запревиваха от смях, а той се срина на земята, ревейки от болка като разгонен лос.

— Извинявай — извиках на учителя си. — Това беше под пояса.

На Роман му трябваша пет минути, за да се овладее и пригответи за следващия рунд. Той се намръщи и вдигна юмруци, готов да изпрати към мен всичката сила, която бе събрал в тялото си.

Стоях неподвижно, с каменно изражение и стиснати юмруци. *Нямаше* да загубя този дуел. Спомних си текста на Ала Куш и реших да използвам един от неговите методи. Върнах се в деня, в който майка ми почина. Спомних си болката, объркването и най-вече яростта, която ме бе обзела. След това почувствах как от земята под краката ми блика енергия. Позволих ѝ да изпълни цялото ми тяло.

— Едно... две... три!

Не изчаках Роман да ме атакува. Насочих негативната енергия в десния си юмрук, вдигнах го над главата си, наведох се и ударих земята. Мощната енергийна вълна изригна във всички посоки и тримата ми опоненти отхвърчаха назад и се приземиха във високата трева.

Изправих се и вдигнах победоносно ръце.

— Бих казал, че това е гейм, сет и мач за Рос Бентли.

Роман скочи на крака и отиде при Джун.

— Добре ли си? — попита той, помагайки ѝ да се изправи. — А ти, Кати?

— Добре сме — отговори Джун, — но косата ми сигурно е пълен ужас.

— Аз също съм добре — добави Кати.

— Добре. Браво, Рос. Използва гнева си, за да победиш, но успя да го контролираш и да ни предпазиш от нараняване. Най-голямата опасност е да изгубиш контрол. В такива случаи могат да пострадат невинни хора.

— Достатъчно за един ден — каза Джун. — Скоро ще се стъмни и ми се струва, че всички сме доста изморени и гладни.

— Може ли да поръчаме китайска храна от града, мамо? — попита Кати.

— Не ти ли харесва как готвя?

— Харесва ми... но... може би трябва да отпразнуваме победата на Рос?

— Гласувам за китайско — прекъсна ги Роман, решавайки въпроса. — Аз черпя.

— Роман, ти си най-великият! — зарадва се Кати. — Хайде да видим какво има в менюто!

Роман се оказа доста щедър. Доставиха ни цял куп ястия: свинско в сладко-кисел сос, пилешко с къри, патица в сос от черен боб, пържен ориз с яйца и печени свински ребърца. Не успяхме да изядем всичко и голяма част от храната отиде за вечеря на Бебе и Пепе.

Стана девет часа, а след няколко чаши вино Роман съвсем оклюма. Битката с мен го бе изтощила и очите му бяха кървясали. Освен това се бе понапил и започна да се усмихва, което не правеше много често.

— Виното ме удари право в главата — призна той с глупава усмивка. — Трябва да си лягам. Никога няма да ми писне просто да си лягам и да сънувам, без да се притеснявам, че някой гаден малък убиец ще ме открие. Знаете ли, това е най-сигурното място в целия свят. Задължен съм ти до гроб, Джун — Той вдигна чашата си и я пресуши. — Надявам се, че този дом винаги ще бъде убежище за теб и за бъдещите поколения надарени хора.

— Хайде, Роман — каза Джун. — По-добре отивай да си лягаш, защото, ако заспиш в този стол, никога няма да успеем да те пренесем.

— Права си — отвърна той, избута стола си назад и бавно се изправи. — Лека нощ, Рос. Утре ще те събудя в седем часа.

— Лека нощ, Роман.

— Аз също ще си лягам — обяви Джун. — Като пребита съм.

Не след дълго двамата с Кати останахме сами. Дори кангалите излязоха от кухнята и легнаха да спят в коридора. Кати стана от своето място и седна до мен. Хванахме се за ръце, без дори да се замисляме, и се целунахме дълго и страстно.

— От няколко дни чакам този момент! — прошепнах. Притиснах челото си в челото на Кати и потърках носа си в нейния.

— Аз също. Но Роман е като истински ястреб.

— Какъв е проблемът му?

— Когато баща ми умря, той обеща винаги да се грижи за мен. Не го прави от лоши чувства, просто беше много привързан към татко

и затова се държи толкова... покровителствено. Мисли за него като за голям брат.

— Точно за такъв го мисля. Но той крие нещо важно от мен. Знаеш ли за какво говоря?

Тя се наведе към мен и обви ръце около врата ми.

— Стига толкова приказки.

— Съгласен — отвърнах и повдигнах многозначително вежди.

Прекарахме почти час заедно, преди Бебе да влезе в кухнята и да ни изгледа смръщено. И двамата знаехме, че Джун контролираше кучето, за да ни държи под око.

— По-добре да си лягам — рече Кати, стана и изгледа Бебе. — След като в тази къща никой не уважава личното пространство!

Кучето излая. Кати се наведе и ме целуна по бузата.

— Лека нощ, Рос.

— Лека.

Останах още около час в кухнята, чакайки всички, включително кучетата, да заспят, след което се промъкнах в дневната и включих лампата. До прозореца имаше телефон. Седнах до него и вдигнах слушалката. Знаех, че нарушавах доверието, което ми бяха гласували, но просто трябваше да го направя. Не можех да оставя баща си да се тревожи напразно за мен.

Разговорът не беше особено приятен и той доста ми покрещя. Най-накрая успях да го успокоя, като го уверих, че бях на сигурно място и щях да се върна в Дълбрук веднага след като вестниците спрат да пишат за мен. Той сякаш ми повярва, въпреки че го лъжех. Нямах представа кога щях да се върна в Дълбрук, за да го видя. Не бях сигурен, че изобщо щях да го направя.

Казах му, че ще му се обадя пак след две седмици и затворих. Понечих да стана, но после се сетих за Джема — единственият ми истински приятел от Дълбрук. Сигурно се тревожеше за мен и реших да ѝ звънна. Просто за да я успокоя.

Разговорът започна по същия начин, както предишния, но след време тя спря да вика и ми призна, че много се страхува за мен. Казах ѝ, че ще остана в Англия още малко и че съм при много добри хора, които ме закрилят. Тя ме попита защо имам нужда от закрила, но реших да не ѝ разказвам всичко, което бях научил през последния месец. Затворих, когато чух звук от горния етаж.

Изгасих лампата и тихо се върнах в стаята си. Чувствах се много по-добре, след като бях говорил с татко и Джема и спах спокойно.

Мариан Долоуей седеше на перваза на прозореца в спалнята на лондонския си апартамент, загледана в претрупания градски пейзаж, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Да? — отговори студено тя.

— Мариан, Голдинг се обажда.

— Знам, че си ти! Само ти имаш този номер! Какво искаш?

— Имам информация, която ще те заинтригува.

— Слушам.

— Преди преждевременната си кончина Шоу откри, че Бентли е близък с едно момиче от родния си град на име Джема Райт. Инструктира хората си да подслушват мобилния ѝ телефон. Разбира се, аз вече не се интересувам от нея, след като нито Шоу, нито Бентли работят за мен... но...

— Но?

— Но Рос Бентли току-що ѝ се е обадил.

— Открихте ли откъде?

— Да.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КРИТИЧНА ГРЕШКА

Мариан се събуди рано на следващата сутрин и застана гола пред огледалото в спалнята си. Подготовката ѝ щеше да започне още преди да се облече. Дългата ѝ, копринено гладка бяла коса изведнъж оживя, раздели се на дълги, дебели кичури, които се преплетоха в плитки. След това плитките се обвиха около главата ѝ, досущ като змиите на Медуза, и оформиха сложен възел.

Мариан кимна доволно, след което отвори шкафчето до огледалото и намаза лицето си с бял крем, очите си с черен грим и устните си с черно червило.

Отиде до гардероба и прекара няколко минути, ровейки в него. Хвърли на леглото всичко, от което се нуждаеше: тясна черна грейка, над която щеше да завърже кожен корсет, кожени панталони и чифт ботуши с високи, остри токчета.

След като се облече, взе малката дървена кутийка от нощното си шкафче и я отвори. Вътре имаше колекция от пръстени и гривни. Сложи си по един обикновен сребърен пръстен на всеки пръст, след което надяна поне по десет тънки сребърни гривни на всяка китка. Всички тези бижута имаха своето предназначение — планираше да разтопи пръстените и гривните, да ги превърне в смъртоносни снаряди и да ги изстрелва с невероятна скорост. Нямахше нужда от конвенционални оръжия — бижутата ѝ я превръщаха в ходеща картечница.

Мариан се върна пред огледалото и отново се огледа, вече напълно готова за битка. Завъртя се. Остана доволна от това, което видя. Изглеждаше точно толкова опасна, колкото се чувстваше.

В единадесет часа вече бе навън и преследването бе започнало. Чувстваше се като хищник — не изпитваше никакъв страх, а увереността ѝ беше пълна. Знаеше, че нямаше да се затрудни в откриването на къщата, която ѝ бе посочил Голдинг. Можеше да я

срути, разбира се, избивайки всички вътре. Но това щеше да бъде твърде лесно и тя нямаше да получи отговорите, които търсеше.

Убиването на Рос Бенгли беше само една от задачите ѝ. Освен това искаше да отмъсти за Питър, убивайки Роман — нещо, което жадуваше да направи от години. Но това нямаше да бъде просто едно убийство. Тази мисия представляваше една безценна възможност да измъкне информация за хората, които защитаваха Бенгли и Роман.

От много години група надарени хора се опитваха да саботират дейностите на Голдинг и бяха изключително добри в прикриването на следите си. Но най-накрая се бяха издали и тя имаше чудесната възможност да идентифицира тези, които съставяха така наречената „гилдия“.

Но най-важно бе отмъщението за убийството на Питър. Всички улики сочеха към Роман. В началото тя имаше своите съмнения, но с течение на времето увереността ѝ във вината на Роман бе нараснала значително.

Мариан отиваше в къщата, първо, за да си отмъсти, и второ, за информация, но ако животът ѝ попаднеше под заплахата, щеше да избие всички, пренебрегвайки желанието си за отговори.

Мариан спря и погледна към паркираната до тротоара лъскава жълта спортна кола. Беше идеална — точно това, което търсеше. Докосна ключалката с пръст и тя се разтопи, след което завъртя парчето алуминий по часовниковата стрелка и вратата се отвори. Алармата веднага започна да вие, но Мариан насочи психокинетичната си дарба към двигателя и смачка сирената. След това докосна с пръст стартера, завъртя барабана зад него и двигателят изрева.

Секунди след това вече летеше по улиците на Лондон. Колата ръмжеше като див звяр при всяко натискане на педала на газта и Мариан се изненада колко бърза бе всъщност тя. Нямаше да ѝ отнеме много време да стигне къщата.

Бенгли и Роман скоро щяха да умрат и тя с удоволствие щеше да изкопчи информацията, която ѝ трябваше, от останалите в къщата, преди да ексекутира и тях.

Двамата с Роман си взехме почивка. Седнахме в хамбара и започнахме да обсъждаме истинските дарби — коя беше най-

странната, която най-силната и която най-опасната.

Изумих се, когато Роман ме похвали за това колко много бях научил през седмиците, прекарани с него. Дори ми каза, че имам потенциал да се превърна в най-могъщия психокинетик, живял някога.

— Наистина ли смяташ така?

— Да. Може би някой ден ще бъдеш достатъчно силен...

— Достатъчно силен за какво?

— Достатъчно силен, за да дойдеш с мен и двамата да намерим Мариан.

— Защо ще правим това? Тя е много опасна, самият ти ми каза това!

— Мариан е *твърде* опасна. Твърде опасна, за да продължава да живее.

— Значи искаш да я откриеш, за да я убиеш?

— Да — отвърна Роман тихо. Изглеждаше засрамен от себе си.

— Да, така е.

— Не ми изглеждаш като хладнокръвен убиец, Роман.

— Не всичко е такова, каквото изглежда, Рос.

— Защо би поел такъв риск?

— Имам добра причина.

— Каж ми.

Той се обърна към мен и ме накара да му обеща, че никога няма да разкривам това, което ще ми каже.

— Мога да пазя тайна, Роман. Кълна се, че няма да кажа на никого.

Изведнъж погледът му бе станал много мрачен. Той потърка смутено челото си, преди да започне.

— Роман?

— Питаше ме за шестнадесетата дарба. Ще ти разкажа за нея, за да разбереш мотивите ми. Шестнадесетата дарба се споменава само веднъж, в египетски ръкопис от времето на Рамзес XI. Един от слугите на фараона, военен предводител, притежавал четири от истинските дарби. Според легендата по време на една битка с бунтовническа армия той използвал четирите дарби едновременно и постигнал шестнадесетата дарба. Това се смяташе за мит до 1989 г., когато тази мистериозна дарба се появи отново. Един млад американец на име Джеймс Баркли беше едновременно психокинетик, пирокинетик,

електромедиум и прекогнитик. Мощна комбинация, която привлече вниманието на Научен консорциум „Голдинг“. Те се опитаха да го вербуват, но Баркли отказа, независимо от щедрите предложения. Това разгневи Голдинг, който нае един магелетон да убие младежа, докато той пътуваше из Югоизточна Азия заедно с неколцина свои приятели, също притежаващи дарби. Убиецът ги проследи до индонезийския остров Бали и уби приятелите на Баркли, но не успя да убие него. За да се защити, младежът използвал четирите дарби едновременно и придобил най-висшата сила. Шестнадесетата дарба.

— Каква е тази дарба? Тази най-висша сила?

— Нарича се *Seductor Mortis*^[1]. Силата да убиваш живите и да съживяваш мъртвите.

— Нямах предвид...

— Това е една чудовищна дарба. И превърна младежа в чудовище. Тази сила разстрои мозъка на Баркли и само след няколко часа той напълно полудя, което го накара да извърши някои отвратителни неща на този остров. Шестнадесетата дарба означава, че той просто трябва да докосне човек, за да го убие. Но другата страна на силата е още по-ужасна — съживяването на мъртвите.

— Като зомбита?

— Не съм съвсем сигурен. Докладите, които четох, не бяха много подробни, но знам, че това не е сила, която едно човешко същество трябва да притежава. Местните му измислиха име — Кематиян. Това е индонезийска дума, която означава „смърт“.

— Какво се случи с него?

Изречението на Роман съвсем посърна и той доста се забави с отговора си.

— Никой не знае. Много хора се опитаха да открият Кематиян, но никой не успя да го направи. Преди десет години придружих група от надарени хора до Румъния, защото бяхме чули слухове за хора, надигащи се от гробовете си. Но не открихме Кематиян. Преди няколко години чух, че е бил пленен.

— От кого?

— Не се знае.

— Какво общо има това с Мариан?

— Когато Голдинг я откри, той заповяда да я заведат в научния център в Калифорния, където живеех аз. Тя бе едно дълбоко

травмирано дете и често изпадаше в истерия. Никой не можеше да я успокои и ме помолиха за помощ. Заведоха ме в килията, където я държаха, и аз се опитах да я приспя, създавайки стотици малки кълба от светлина, които въртях из стаята. За моя изненада това ѝ се понрави и тя се успокои. Когато заспа, изгасих кълбата, но преди да изляза, се появи още едно. То беше червено и много слабо. Изчезна почти веднага, но съм сигурен, че не го направих аз.

— Тя го е създала?

— Подсъзнателно. Рос, тя не знае, че притежава четвърта дарба. Но ако открие това... Мариан е чела историята за Кематиян. Знае, че ако някой използва четирите си дарби едновременно, това ще освободи шестнадесетата дарба. Не може да ѝ позволим да постигне *Seductor Mortis* — не и на човек като нея. Това ще я превърне в заплаха за цялото човечество. Съжалявам, че трябва да те натоваря с всичко това. Но най-големият ни страх е, че Мариан ще достигне пълния си потенциал. Ти представляваш рядка възможност да премахнем тази заплаха. Никога преди не сме разполагали с човек като теб, Рос. Това е златна възможност да спасим света от едно катастрофално бедствие.

Не казах нищо. Замислих се за това дали бях способен да отнема човешки живот. Не бях убиец, но предположих, че ако изборът бе да спася себе си или да убия нея, желанието на Роман щеше да се сбъдне. Изведнъж се почувствах отговорен за Мариан, сякаш я бе създала някаква висша сила, която се бе оказала неспособна да контролира лудостта ѝ, така че бе решила да предостави на мен средствата да я унищожа. Това бе една налудничава мисъл, но не можех да я прогоня от главата си.

— Трябва да я спрем, Рос.

— Разбирам това.

— Бях толкова строг с теб през последните няколко седмици, защото се налагаше. Трябваше да те подготвя за това, което те чака.

— Не се притеснявай, Роман. Вече разбирам всичко. Разбирам защо през цялото време си толкова сериозен. От твърде дълго носиш това тегло на раменете си.

— Значи ще ми помогнеш, когато му дойде времето?

— Да. Но може ли да те попитам нещо?

— Питай.

— Убивал ли си преди?

Не отговори, а вместо това стана и тръгна към една от масите. Наведе се и издърпа куфарчето, в което държеше доклада за истинските дарби. Не го отвори, а тръгна към вратата и ми махна да го последвам. Качихме се в стаята му, където отключи куфарчето, извади един лист и ми го подаде.

Погледнах страницата, върху която бе отпечатано необичайно лого: вълча глава, заобиколена от инициали.

— Какво означава това лого? — попитах.

— Символизира петнадесетте истински дарби, както и тези, които ги използват за доброто на човечеството.

— Харесва ми.

— От теб зависи дали ще прочетеш това или не — каза сериозно той. — Ако го прочетеш и след това решиш да си тръгнеш... ще те разбере напълно.

[1] Seductor Mortis (лат.) — Прелъстител на смъртта. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НЕКАНЕН ГОСТ

Отнесох листа в стаята си и заключих вратата, след което седнах на леглото и го сложих в скута си. Бях прочел заглавието и не бях сигурен дали исках да продължа да чета нататък. Но не можех да спра сега. Подготвих се и започнах първия абзац.

ИЗПОЛЗВАНЕ НА ДАРБИТЕ ЗА ОТНЕМАНЕ НА ЧОВЕШКИ ЖИВОТ

От Маркус Роман

С голямо съжаление трябва да призная, че съм отнел живота на няколко човека. Действията ми никога не бяха мотивирани от алчност, омраза, страст или мъст. Винаги беше при самозащита или по молба на Пол Голдинг.

Когато започнах работа при Голдинг, бях много млад и си помислих, че той ме бе спасил от един живот на срам и тайни. Научен консорциум „Голдинг“ бе като нов дом за мен. Място, където можех открито да демонстрирам дарбите си и да срещам други хора като мен. Твърдо вярвах, че животът ми там ще бъде щастлив.

С течение на времето Голдинг и служителите му все по-явно злоупотребяваха с дарбите ми. Но осъзнах истинските им цели твърде късно, защото вече бях потънал дълбоко и не можех да се освободя от корпорацията. Бях се превърнал в неохотен убиец.

Дълги години изучавах творбите на психокинетици с боен опит като Ала Куш, Роджър Мак Уилямс и Али Хоман, както и на бойци, които използваха други дарби, за да убиват. Научих много неща от тези майстори. Бях неохотен, но ефективен убиец.

Дължа бягството си от лапите на Голдинг на великия електромедиум Джонатан Аткинсън. От него научих един изключително бърз и ефикасен начин за убиване. Джонатан бе усъвършенствал дарбата си до такава степен, че можеше да изпрати малък електрически заряд право в човешкото сърце, водещ до незабавна смърт.

Адаптирах този похват за дарбата психокинеза. Първо събирам цялата си енергия в горната част на тялото, след което с едно плавно движение я насочвам надолу по ръката си и я изстрелвам през два пръста, насочени напред (среден и показалец). Малък, но концентриран енергиен заряд пронизва сърцето на жертвата. То спира и смъртта настъпва незабавно.

Това е най-ефикасният и хуманен начин за убиване. Единственото ми желание, е никога повече да не ми се налага да го прилагам.

Истинските дарби трябва да се използват за доброто на човечеството, а не да бъдат експлоатирани от безскрупулните и властимащите за користни цели.

Едно време бях добър човек, но вече не съм. В мига, в който извърших първото си убийство, обрекох душата си на вечни мъки. Използването на тази дарба за убиване променя човек напълно и той никога не може да се върне към живота, който е водил преди това.

Значи Роман все пак беше убиец, въпреки че не изглеждаше като такъв. Но според мен той бе несправедлив към себе си. Роман не беше лош човек — фактът, че се разкайваше за извършеното, доказваше това. А кой на негово място щеше да направи нещо различно? Много добре знаех колко манипулативни и безскрупулни можеха да бъдат Голдинг и Дерек Шоу. Всъщност Роман ме бе спасил от същата съдба, помагайки ми да избягам от хотела и от злите хора, които ме държаха там.

Сигурно очакваше да избягам след прочитането на страницата, но дори не си помислих да направя нещо подобно. Роман ме бе спасил

от едно ужасно бъдеще и възнамерявах да му се отплатя, като му помогна да спаси света от заплахата, която представляваше Мариан.

Взех листа и отидох в стаята на Роман. Заварих го седнал до прозореца, с пура в уста.

— Здравсти — казах. — Прибери тази страница при останалите.

Обърна се и погледна листа в ръката ми.

— Сигурно ме смяташ за чудовище.

— Не, Роман. Никога няма да си помисля такова нещо и бих те последвал в ада, ако се наложи. С теб съм до края.

Усмихна се, но отново се обърна към прозореца. Знаех, че в очите му имаше сълзи. Мъж като него едва ли плачеше често и аз не исках да го унижавам. Оставих листа на леглото, казах му, че ще се видим в кухнята за вечеря, и излязох.

Настроението ми се промени, когато влязох в кухнята, където Кати и Джун разговаряха и се смееха. Изглеждаха толкова весели и щастливи, както трябваше да изглеждат всички семейства. Когато влязох, Кати ме погледна и веднага осъзнах, че това бе момичето за мен. Притежаваше всичко, което можех да искам: красота, интелигентност, непримиримост, чувство за хумор, както и, разбира се, една от истинските дарби. Напълно проумявах поведението на Роман и защо се тревожеше толкова. Този дом трябваше да бъде защитен от опасностите, дебнещи отвън. Вече бях загубил майка си, но нямаше да позволя на никой да ми отнеме това ново семейство.

Седнах и се заслушах в разговора им, докато Джун приготвяше вечерята. Опитах се просто да се насладя на момента. Вечерта беше толкова прекрасна. Вратата към задния двор беше широко отворена и в къщата влизаше приятен бриз, който охлаждаше кухнята, затоплена от неуморната печка. Роман се появи точно когато слънцето започна да залязва, потапяйки околността в дрезгав сумрак.

Седна до мен. Веднага усетих, че между нас цареше спокойствие, което беше различно от предишната му строгост и потайност. Най-накрая го възприемах така, както го възприемаше Кати — като по-голям брат.

Никой не говореше, докато Джун подреждаше масата. Тя отвори две бутилки хубаво вино и свари ароматен чай. Очертаваше се поредната прекрасна вечер около масата. Искаше ми се да продължи

вечно. Единственото нещо, което не ми бе по вкуса, беше Пепе, който седеше зад мен, дишаше тежко и пускаше лиги. Дъхът му бе зловонен.

— Пепе, защо винаги трябва да ме обливаш с дъха си?

Той изляя силно в ухото ми, което накара останалите да се засмеят. Вече не чувах с едното ухо. След това кучето направи крачка напред и ме близна по лицето, което много обичаше да прави. Другите се разсмяха още повече. Дори Роман се усмихна.

— Добре, добре. Не можем да вечеряме с тези двама лакомници около масата — рече Джун.

Тя стана и изведе песовете в двора, след което затвори вратата. Най-накрая можехме да се храним на спокойствие.

Когато всички се настанихме, Кати реши да сподели една от смешните си истории с нас.

— Бях в града тази сутрин... — започна тя и избухна в смях, закривайки устата си с ръка.

— И? — попита Джун.

— Върнах си на Мартин Браун!

— Кой е Мартин Браун? — попитах.

— Най-сприхавият човек на планетата! — отвърна Джун. — Досажда на всеки, когото срещне.

— Притежава магазин за домашни любимци — каза ми Кати. — Днес седнах пред магазина му, влязох в ума на един от папагалите вътре и започнах да разговарям с него.

Всички се разсмяхме, представяйки си какво си бе помислил собственикът на магазина за домашни любимци и как бе пребледняло лицето му.

— След като влязох в главата на папагала — продължи Кати, — му казах, че пуловерът му мирише на...

Изведнъж тя млъкна. Джун бавно се изправи и се обърна към вратата на коридора. Чухме ужасяващ звук — кангалите ръмжаха към нещо в къщата. Роман скочи на крака, прекатурвайки чашата си с вино. Кучетата започнаха да вият пронизително.

Виеха все по-силно и по-силно, сякаш бяха полудели. Всички знаехме, че ставаше нещо нередно. Кучетата бяха видели нещо или *някой*, който не беше приятелски настроен.

Джун инстинктивно се обърна към Роман за съвет, но той изглеждаше втрещен и за първи път, откакто го познавах, видях страх в

очите му.

Изведнъж главата на Кати клюмна и очите ѝ се затвориха. Беше прехвърлила ума си. Всички я зяпнахме за момент и в кухнята стана изключително тихо.

В следващия миг тя излезе от транса и падна от стола. Беше разтърсена от това, което бе видяла. Дватамата с Роман хукнахме към нея и ѝ помогнахме да се изправи.

— Какво има, Кати? — попита Роман. — Какво видя?

— Тя е тук... — изпъшка Кати. — Тя е отвън, Роман!

— Кой?

— Мариан!

Джун започна да плаче и прегърна Кати. В кухнята настана паника, която се превърна в ужас, когато чухме скимтенето, идващо от двора. Бях се превързал към Бебе и Пепе и сърцето ми се късаше да слушам писъците им. Кати и Джун бяха изпаднали в истерия — обичаха кучетата така, сякаш те бяха част от семейството.

Писъците на кангалите ставаха все по-силни и жални. Трудно ми беше да си представя, че някой може да надвие, а още по-малко да причини болка на тези огромни животни.

Бях замръзнал на място — един от най-бруталните масови убийци в историята бе пред къщата. И бе дошъл за мен.

— Какво ще правим, Роман? — попита Джун, почти останала без глас от притеснение. — Няма как да излезем!

— Таванското помещение! Отивайте и тримата. Аз ще се оправя.

Джун грабна Кати за ръката и я издърпа от стаята, след което ми изкрещя да ги последвам. Не помръднах. Не възнамерявах да се крия. Не беше в мой стил.

— Оставам тук с Роман!

— Не, Рос — извика Джун. — Идвай тук! Веднага!

— Ще остана... — започнах, но Роман ме прекъсна, като грабна ръката ми и ме запрати през стаята като парцалена кукла.

— Защитавай Кати и Джун — извика той. — Аз ще се опитам да я изкарам от къщата. Когато го направя, искам да излезете възможно най-бързо. Не поглеждайте назад и не спирайте за нищо.

— Не! — отвърнах, докато Кати и Джун тичаха нагоре по стълбите. — Няма да свърши така, Роман! Не може да свърши така!

Чухме силен трясък и едно от кучетата млъкна.

— Върви с тях, Рос!

— Имаш нужда от помощта ми. Знаеш, че не можеш да се справиш сам.

— Отивай!

— Роман... извинявай... снощи се обадох на татко и на Джема от телефона в дневната — казах. Едва сега осъзнавах какво бях направил. — Аз съм виновен за това, нали?

Роман ме зяпна. Видях яростта в очите му, но той просто кимна.

— Нямало е откъде да знаеш. Тази война се води от много години. Знаех, че нямаше да мога да се крия вечно. Не позволявай на вината да те надвие, независимо от това, което ще се случи тук тази нощ. Закрилай другите с живота си, Рос. Отивай при тях!

Обърнах се, изхвърчах през вратата и хукнах нагоре по стълбите. Кати вече бе свалила дървената стълба, водеща до таванското помещение и се катереше нагоре. Помогнах на Джун да се качи, последвах я и затръшнах вратата. Таванското помещение беше тясно и тъмно. Джун хлипаше, а Кати отново и отново повтаряше името на Роман.

Кучетата вече не се чуваха. Бебе и Пепе се бяха сражавали доблестно, защитавайки своя дом и семейство, но това беше битка, която нямаше как да спечелят.

Щях да избухна в сълзи, но опитах да се овладеея и да запазя самообладание. Трябваше да изпълня молбата на Роман. Трябваше да забравя за него и да защита Кати и Джун — ако можех.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДУЕЛ

Мариан прескочи натрошените и кървави трупове на кучетата и протегна ръце. Изпрати мощна енергийна вълна към къщата и входната врата избухна на хиляди трески. Пристъпи прага и видя Роман, който стоеше неподвижно в кухнята и я чакаше.

Битката с кангалите беше неочаквана и изненадващо трудна. Разбира се, Мариан дори не се бе изпотила, а от усилието да убие животните вътрешната ѝ сила се бе увеличила още повече. Докато гледаше своя заклет враг в края на коридора, енергията, която бе събрала в тялото си, започна да кипи. Старият гняв се надигаше и той бе като ракетно гориво за дарбите ѝ. Все пак тя запази самообладание и пристъпи напред. Имаше предостатъчно време, за да отприщи гнева си срещу бившия си колега.

— Добър вечер — каза тя. — Надявам се, че не се натрапвам.

— Ще съжаляваш за това, че дойде тук, Мариан.

— Къде е Бентли? Знам, че го криеш... — Тя изви врат наляво и погледна към стълбището. Почувства паника. Идваше от горния етаж и не беше само Бентли. Имаше и други хора в къщата. — Криеш не само него.

— Това е между нас двамата.

— Засега. След като те убия, ще претърся къщата и ще ликвидирам останалите... след като изкопча от тях информацията, която ми трябва, разбира се.

— Значи всеки, който притежава дарба, е твой враг? Нима всички те са убили Питър?

— Смейш да казваш името му пред мен! — изсъска Мариан. — След това, което му причини?

— Прочети чувствата ми, Мариан. Претърси мислите ми. Умът ми е отворен за теб. Ще видиш истината.

— В ума ти има само лъжи, Роман — отвърна тя. Енергията в тялото ѝ цвъртеше, а гневът ѝ ставаше все по-лют. Беше готова за

битка. — Да видим колко те бива всъщност.

Втрени се в него, опитвайки се да прочете чувствата му, за да предвиди следващото му действие. Но Роман бе затворил ума си. Беше много добър в това.

Не мигаше. Не помръдваше. Едва дишаше. Мариан се примири — не можеше да използва емотомагнетизма си в тази битка. Това щеше да бъде един старомоден дуел: телекинезата и акордърството на Роман срещу нейната телекинеза и метализъм. Тя знаеше, че дарбите му не бяха толкова чисти и силни, колкото нейните — това щеше да бъде забавно.

Мариан се бе сражавала с много надарени хора и знаеше, че най-ефикасният метод за нападение беше контраатаката. Точно затова Роман чакаше тя да започне дуела. Мариан го направи, но не така, както очакваше той. Пристъпи напред, след което хукна нагоре към стълбището, което принуди Роман да действа. Той вдигна ръка и насочи показалеца си към нея.

Концентриран залп от енергия разцепи перилото на две и проби дупка в стената. Мариан остана невредима и скочи от стълбите в коридора.

Тя се обърна и го погледна. Мариан беше по-силната от двамата, но Роман беше изкусен убиец и тя не биваше да го подценява. Бяха тренирали заедно дълги години и Мариан беше сигурна, че само един от двамата им щеше да оцелее. Трябваше много да внимава, за да нанесе първа съкрушителния удар.

— Няма да ти позволя да ги нараниш — изръмжа Роман. — Дните ти за убиване на надарени хора приключиха.

— Спести си баналните глупости за някой, който вярва в тях. Ти и твоите другарчета от гилдията трябва да бъдете спрени. Аз се сражавам на правилната страна, Роман.

— Сражаваш се за себе си, Мариан. Мислиш единствено за себе си. Винаги си била такава, дори когато беше дете и те прибрахме от улицата като безпризорно котенце, което никой не искаше.

Тя знаеше, че Роман се опитваше да я накара да излезе от кожата си. Но нямаше да се поддаде на провокациите му. Атаките ѝ трябваше да бъдат клинични, но мощни. Беше време да изпита уменията на своя стар приятел.

Мариан освободи ужасяващ енергиен залп, който откъсна тапетите от стените около нея и вдигна Роман във въздуха, пращайки го назад към кухненския плот. Това бе едва първата размяна на удари, но разликата в силите вече бе очевидна. Роман се изправи на крака и примижа от болка. Мариан му се ухили от коридора. Знаеше, че бе счупила няколко от ребрата му.

Той бързо се окопоти и създаде силна защитна вълна, която разблъска мебелите в кухнята и се разля в коридора, създавайки преграда пред настъплението на Мариан.

Но тя знаеше как да се справи с вълната. Разполагаше с огромен арсенал от оръжия и използва едно от тях, за да влезе в кухнята и отново да се изправи лице в лице с врага си. Това бе похват, който никой друг не знаеше, защото самата тя го бе измислила. Мариан насочи огромно количество енергия нагоре към гърдите си и напред към ръцете си. След това направи жест сякаш върти волана на автомобил и в ръцете ѝ се образува сфера от психокинетична енергия. Мариан запрати сферата през вратата и тя започна да подскача из кухнята. Направи огромна дупка в тавана, смаза плочките на пода, разцепи масата и накара Роман да се скрие.

Това бе нейната възможност и Мариан я използва. Противникът ѝ се бе разсеял за миг и Мариан прекоси коридора, плъзна се по кухненския под и се скри зад дебелия плот.

Нямаше време да подготви следващата си атака, защото Роман започна да я обсипва с прецизни енергийни стрели. Мариан не можеше да рискува да остане тук — първата стрела, която бе достатъчно мощна, за да пробие плота, щеше да я убие.

Тя призова гнева си и освободи мощна енергийна вълна, която разтресе цялата стая и почти срути тавана. След това се изправи и се приготви за втора, още помощна атака, но Роман я изпревари.

Той изстреля премерен енергиен залп към плота и последва оглушителна експлозия. Стъкло, бетон и дърво избухнаха на парчета и трески и Мариан бе засипана от остри отломки. Когато прахът се уталожил, тя съвсем спокойно извади стъклата и треските от лявата си ръка, сякаш бяха полепнали косми. Мариан беше издръжлива и понасяше болка.

— Очаквах повече от теб — каза тя и се ухили. — Тренираш от няколко десетилетия, а се опитваш да ме изненадаш с най-обикновени

шокови вълни и енергийни стрели, които си научил как да правиш от стари монголски ръкописи. Искаш ли да ти покажа нещо малко *пo-динамично!*

Мариан затвори очи, засмука малко въздух през ноздрите си, посочи към тавана и бавно смъкна ръката си. Така създаде слой енергия, който изпълваше всеки милиметър от стаята. Беше толкова мощен, че се виждаше с просто око — издаваше светлина под формата на ярки бели и червени лъчи. Енергийният пласт се спускаше все по-ниско и по-ниско и щеше да премаже всичко, попаднало на пътя му. Способностите на Роман нямаше как да го предпазят от подобна радикална и опасна маневра. Мариан най-накрая бе взела надмощие в двубоя.

Изведнъж тя бе заслепена от ярка светлина. Видя малка, искрящо синя точица, която нарасна и се превърна в голямо небесносиньо кълбо. Роман го бе създал. Той го побутна към средата на стаята, където то избухна в ослепително бяла експлозия.

Мариан затвори очи точно навреме. Ако бе закъсняла дори с частица от секундата, сега щеше да е сляпа. Но това развали концентрацията ѝ и смъртоносният енергиен слой изгасна.

Търпението на Мариан се изчерпваше. Старият ѝ враг просто отказваше да умре. Гневът ѝ проблесна и тя отвори очи. Възнамеряваше да го удари силно... много силно.

Тя завъртя тялото си и стрела от психокинетична енергия уцели Роман в гърдите. Той отхвъркна назад, заби се в стената и се свлече на пода. Но отговорът му беше незабавен и към Мариан излетя мощен енергиен диск. Тя трябваше да го отклони, но невидимият диск я перна по ръката. Мариан погледна бицепса си и видя дълбок, чист разрез. Надолу по ръката ѝ шурна кръв. Тя се обърна към Роман и лицето ѝ се разкриви от гняв, който разцъфна като роза в тялото ѝ и засмука невероятно количество негативна енергия от въздуха. Всички предмети в стаята избухнаха.

Роман отхвъркна назад към стената, стискайки дясната си ръка, която изглеждаше така, сякаш нещо огромно я бе сдъвкало. Всичко свърши. Мариан много добре знаеше, че той нямаше да се съпротивлява още дълго, използвайки само едната си ръка.

Всички крушки в кухнята бяха унищожени и беше станало тъмно. Единствената светлина идваше от луната, която блестеше през

отворените врати към задния двор. Беше тихо. Мариан знаеше, че той изпитваше болка, но все още имаше сили. От другия край на кухнята не се чуваше нито пшкане, нито тежко дишане.

В кратките мигове на спокойствие след експлозията тя започна да усеща емоциите му — болката от раните отваряше ума му. Мариан почувства любовта му към тези, които защитаваше. Това бе единственото семейство, което бе имал, и той бе решен на всичко да го защити, дори това да му струва живота.

— Обещание към един стар приятел да защитаваш жена му и дъщеря му, а, Роман?

— Това, да те е грижа за някой друг, не е слабост.

— Слабост е. Знам това много добре — отвърна Мариан.

— Научих този урок от смъртта на Питър. Сигурно Някой друг ще го научи от това, което ще ти причиня след малко.

— И болката ще бъде предадена нататък. Конфликтът ще бъде подновен. Един непрекъснат цикъл от омраза.

— Всеки момент ще умреш, но продължаваш да философстваш. Странна птица си, Роман, но не особено умна. Тази вечер направи фатална грешка.

— Така ли?

— Когато кучета ме нападнаха, ти имаше шанс да спечелиш тази битка още преди да е започнала. Нямахте да мога да се справя с две кучета, двама психокинетици и двама умолози, но ти им нареди да се скрият на тавана.

— Последва дълга, тягостна тишина. — Да. Прочетох мислите ти. Бентли и двама умолози се крият над нас. Провали се тогава, защото не се възползва от възможността, която се откри пред теб. Проваляш се сега, защото не прикриваш чувствата си. Ще се провалиш и след малко, когато те довърша.

— Още не сме свършили!

Второ голямо кълбо от синя светлина се появи в центъра на стаята и започна да става все по-ярко и по-ярко. Мариан прикри очите си с ръце, преди светлината да ги изгори. Загуби концентрация и Роман се възползва от това, за да я улучи с енергийна стрела, която я запрати назад към металната печка. Заболя я и гърбът ѝ изпука, но Роман беше твърде слаб, за да ѝ нанесе решаващ удар.

Тя запрати цялата остатъчна енергия от стаята към него и невидимото цунами го блъсна в гърдите и почти го повали.

Мариан зърна как Роман излиза приведен през задната врата. Последва го, но изведнъж осъзна, че той бе станал невидим. Използваше стария номер с пречупването на светлината около тялото си. Но играта беше свършила. Мариан чуваше неравномерните му стъпки и последва кървавата диря през странното малко дворче. Но нямаше да може да го следва в полето отвъд градината и реши, че бе дошло време да приключи този дуел.

Мариан разкри асото, което държеше в ръкава си: своя метализъм. Тя вдигна ръце и използва дарбата си, за да издърпа осемте сребърни пръстена от пръстите си и да ги подреди в линия пред лицето си. След това разтопи метала и пръстените добиха формата на остри като бръснач върхове на стрели, които полетяха в мрака с невероятна скорост.

Дарбата на Роман спря да го прикрива, когато сребърните остриета се забиха в тялото му. Той се олюля, но не падна, а продължи да се препъва из градината. Но нямаше къде да избяга. Мариан виждаше, че три от върховете бяха пронизали тялото му и раните бяха твърде сериозни, за да остане жив дълго.

Роман падна на едно коляно и успя да изпрати един последен залп енергия, който само разроши косата ѝ.

Мариан отвърна с мощна вълна от негативна енергия, която го вдигна във въздуха и го изпрати да се търкаля в полето отвъд малката градина.

Но той отказваше да се предаде и продължи да пълзи, отдалечавайки се от къщата. Мариан се наслади на тази жалка картинка. Искаше да си поиграе още малко с него, но нямаше време за подобни забавления. Свали една от гривните си и я разтопи, превръщайки я в остър сребърен диск. Прицели се много внимателно и го изстреля. Дискът срязва крака на Роман и той се просна по гръб на тревата. Мариан бавно закрачи към него. Наведе се и се усмихна самодоволно.

— Великият Роман — въздъхна тя. — Трябваше да ме убиеш, когато бях дете.

— Никога не съм искал да те убивам, когато бяхме в Калифорния, Мариан. Искан да ти помогна.

— Ти? Да помогнеш на мен? — Мариан се засмя. — Ти помагаш само на себе си, Роман.

Тя взе двата пръстена от палците си, превърна ги във върхове на стрели и се приготви да ги изстреля в сърцето на Роман.

— Защо уби Питър? — попита тя с глас, който сякаш принадлежеше на едно по-младо и много по-невинно момиче. — Защо?

— Не съм го убивал. Не съм имал причина да го правя.

— Дори сега няма да кажеш истината. Ако го направиш, смъртта ти ще бъде бърза и безболезнена.

— Отровиха ума ти, Мариан. Не можеш да различаваш истината от лъжата. Съжалявам те.

— Нямам нужда от твоето съжаление, глупако!

Тя изстреля един от върховете в рамото му, само за да удължи агонията му и да го накара да си плати за всички тези лъжи. Сними дясната си ръка и вторият връхна стрела бавно се придвижи над гърдите на Роман.

— Кой е достоен за съжаление сега, а? — изсмя се тя. — Искам да ти кажа нещо, преди да те убия: приятелите ти ще умрат много по-бавно и мъчително, отколкото ти.

Върхът на стрелата проникна в гърдите на Роман и той нададе пронизителен, агонизиращ стон. Мариан не възнамеряваше да го удостои със смъртта на воин, както бе правила за други надарени хора. Роман не го заслужаваше.

Среброто потъна надолу през плътта му и достигна сърцето. Мариан се бе надвесила над него. Искаше последното нещо, което Роман види на този свят, да бъдат нейните очи.

Всичко свърши...

Изведнъж нещо се блъсна в Мариан и я вдигна във въздуха. Приземи се в тревата и веднага се опита да стане, но главата ѝ се въртеше и тя залитна напред. Тялото ѝ трепереше от шока на удара. От носа ѝ шуртеше кръв, а над дясното ѝ око се бе появила рана.

Откъде Роман бе успял да събере толкова сили? Дори когато беше в разцвета на силите си, той не можеше да нанася такива удари. Мариан доста се уплаши. Не биваше да му позволява да я удря пак. Дори първият удар можеше да бъде фатален, ако го бе насочил по-добре. Трябваше незабавно да прекрати това.

Виждаше размазано, но все пак успя да се изправи. Разтърка очи и ахна. Рос Бентли тичаше към нея през градината.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

БИТКА ДО СМЪРТ

Коленичих до Роман, докато Мариан залиташе и се препъваше. Той беше много зле. Кръвта му изтичаше във високата трева. Лицето му бе лилаво и подуто. Цялото му тяло бе осеяно с дълбоки рани.

— Какво правиш? — успя да попита той.

— Спаси ме. Сега аз спасявам теб.

— T'es vraiment stupide^[1].

— Надявам се, че това означава „благодаря“ на френски.

Видях, че Мариан се изправя на крака. Изглеждаше разярена. Мисълта, че щях да се сражавам с нея, ме ужасяваше. Знаех, че това щеше да бъде битка до смърт. Щеше да ме нападне с цялата си ярост, но аз нямаше да отстъпя. Щях да дам всичко от себе си, за да защитя тези, които обичах.

— Дръж се, Роман — казах и се изправих. — Трябва да се погрижа за това.

— Знаех, че си глупав — каза Мариан и тръгна към мен, — но не толкова глупав. Роман не те ли предупреди за мен?

— Предупреди ме, но не съм длъжен да му се подчинявам. Ще си платиш за това, което му стори, и за номера, който ми изигра на пресконференцията.

Тя се засмя и поклати глава.

— А, да. Пресконференцията. Трябваше да видиш изражението си, Бентли, когато саботирах дарбата ти. Безценно.

— Трябваше да видиш изражението си, когато те вдигнах във въздуха преди малко.

— Ти, нахален малък...

Създадох енергийно копие и тя не беше достатъчно бърза, за да го избегне. Отново я вдигнах във въздуха. Приземи се тежко и се претърколи. Когато се изправи, видях, че от устата ѝ се стичаше кръв. Тя я избърса с опакото на ръката си и ме погледна. Почти почувствах как засмуква енергия от въздуха и я насочва в ръцете си.

Прекогнитивната ми дарба се задейства и се преместих точно преди Мариан да изстреля енергийна стрела, която бе толкова мощна, че окоси около двадесет квадратни метра от полето. Ако бе попаднала в тялото ми, щеше да го разкъса на парчета.

— Играя си с теб, Бентли.

— Да спрем игричките, Мариан. Покажи ми най-доброто, на което си способна.

— Не бързам за никъде. Искам да страдаш, точно както Роман.

— По-силен съм от него. Дарбата ми е също толкова чиста, колкото е твоята.

— Ти си просто един начинаещ, който прави каскади със скейтборда си. Нямах представа как да използваш дарбата си както трябва. Позволи ми да ти покажа как се прави.

Махна с ръка и към мен полетя смъртоносен енергиен диск. Бях достатъчно бърз, за да се махна от пътя му, и веднага контраатакувах с мощно енергийно копие. Тя го избегна с лекота и се изсмя.

— Имаш нужда от очила. Роман трябваше да те заведе на учен лекар, преди да те научи на тези евтини номера!

Втори диск полетя към мен и аз отскочих встрани. Опитах се да стана и почувствах силна болка. Осъзнах, че дискът бе срязал крака ми. За първи път започнах да се съмнявам дали наистина бях толкова бърз, колкото си мислех. Мариан едва сега започваше, а аз вече бях използвал повечето похвати, които бях научил. За да изравня силите, трябваше да я накарам да се отбранява.

Скочих във въздуха и щях да повтора удара в земята, с който победих Роман в нашия мач, но Мариан бе твърде бърза и ме улучи в гърдите с мощна енергийна стрела. Отхвъркнах назад и се приземих с болезнено тупване. Всеки сантиметър от тялото ми ревеше от болка.

— Това хареса ли ти? На мен много ми хареса — каза Мариан. — Земята ми се подчинява, Рос.

Не успях да ѝ отвърна, а тя продължи да ме обижда, вървейки към мен през високата трева.

Бях готов да се предам, но някак успях да бръкна дълбоко в себе си и да открия резерв от изпепеляващ гняв. Използвах го, за да засмуча негативна енергия от въздуха. Реших да не ставам, преструвайки се на сериозно ранен. Тя реши, че ме е надвила и продължи да върви към

мен, като свали една от гривните на китката си. Видях как превръща обикновения сребърен кръг в остър диск с големината на DVD.

Вдигнах ръка и освободих вътрешната си енергия. Дискът в ръката ѝ избухна и парчетата пронизаха лицето ѝ. Тя се приведе и изкрещя от болка. Но дори това не беше достатъчно, за да я спре. Мариан веднага се изправи и почувствах, че засмуква огромно количество енергия. Не можех да избегна следващия ѝ удар, а тялото ми нямаше да може да го понесе. Направих единственото нещо, което ми оставаше — побягнах. Трябваше да се скрия някъде, за да мога да събера достатъчно сили и да продължа битката. Видях само едно възможно място — хамбара за тренировки.

Хукнах с всички сили, но не след дълго бях повален от малък сребърен снаряд, който ме уцели в крака. Горещото сребро проникна дълбоко в ахилесовото ми сухожилие. Пресегнах се и го издърпах от крака си, но пръстите ми се залепиха за повърхността му. Как, по дяволите, можех да се съревновавам с подобни дарби? Роман беше прав за Мариан — тя беше оръжие за масово унищожение.

Изправих се и отново хукнах към хамбара. Нямах представа как успявах да мърдам краката си. Всеки мускул в тялото ми крещеше от болка и всяка стъпка ме изтощаваше. Мариан можеше съвсем лесно да ме догони, ако искаше, но вместо това тя съвсем спокойно крачеше към мен през полето. Наистина си играеше с мен?

Потънах в сенките на хамбара. Въпреки пълния мрак познавах мястото достатъчно добре и успях да се провря между балите слама, достигайки тухлената стена. Щеше да ѝ отнеме доста време да ме открие и трябваше да го използвам, за да напълня дробовете си с хладен вечерен въздух и да се опитам да възстановя силите си. Бях си извоювал кратка почивка, но знаех, че нямаше да мога да надвия Мариан. Уменията ѝ просто превъзхождаха моите. Роман беше надценил възможностите ми.

— Криеш се от мен, така ли, Бентли? — извика тя. Беше влязла в хамбара. — Горкото момченце, скрило се е в тъмното, чакайки да удари сетният му час. Знам колко си уплашен. Няма нужда да удължаваме агонията ти. Предай тези, които защитаваш, и ще те оставя жив.

— Лъжеш — изревах. — Ти си долна и извратена, точно като Голдинг.

— *Не съм като Голдинг.*

— Като две капки вода сте! Той те е направил свое копие. Две чудовища, които обичат да убиват и ламтят единствено за пари.

— Не съм като Голдинг! — извика тя. Гласът ѝ преливаше от гняв и омраза. — Не знаеш нищо, малък глупак такъв!

— Знам, че те е превърнал в своя марионетка. Накарал е Шоу да убие твоя приятел, след което те е убедил, че извършителят е друг. И ти си му повярвала! Ти си глупавата, Мариан.

— Знам кой уби Питър! Беше Роман или някой от неговите приятелчета от гилдията.

Не знаех за какво говореше, но бях сигурен, че Роман не беше извършителят. Освен това осъзнавах, че нямаше смисъл да преговарям с Мариан. Тя беше решена на всичко, за да си отмъсти, и нямаше да мога да я разубедея.

Последва дълга, зловеща тишина. Нервите ми бяха опънати до скъсване. Къде беше тя? Какво подготвяше? Как щях да изляза от хамбара?

След почти две минути, които ми се сториха като два часа, чух силно бръмчене и флуоресцентните лампи на тавана се включиха. Вътрешността на хамбара бе осветена. Нямаше да мога да се крия още дълго от нея. Мариан се подготвяше да нанесе решителния удар.

Очаквах, че ще ѝ отнеме известно време да ме открие, но бях надхитрен. Балите със слама изведнъж се вдигнаха във въздуха и увиснаха на пет метра над главата ми. Вече не бях скрит. Изправих се и погледнах към Мариан, която стоеше близо до входа. Какво бе намислила? Опитах се да предчувствам плановете ѝ, но не усетих нищо. По някакъв начин бе затворила ума си.

Замислих се дали да не я атакувам, но реших да не го правя, когато чух странен звук над главата си. Погледнах към металния покрив на хамбара и видях, че той се разтапяше и от него се протягаха фигури. Приличаха на сталактити, които бързо се уголемяваха. Върховете им бяха остри като игли. Ставаха все по-дълги, докато накрая пронизаха балите и стигнаха чак до пода. Един от тях се бе насочил право към лицето ми! Нямаше къде да избягам. Изпаднах в паника, но изведнъж почувствах огромен прилив на енергия. Чувствах се толкова силен, колкото онзи път, когато унищожих бетонния стълб в Дълбрук.

Завъртях се на триста и шестдесет градуса и пробих дупка в бетонната стена, която бе точно толкова голяма, колкото да мина през нея. Един от падащите шишове поряза глезена ми точно преди да премина през дупката.

Извиках от болка и паднах по очи на тревата.

Времето ми изтичаше. Мариан не само беше по-силна от мен, но и използваше похвати, които бяха изненадващи и необичайни. Не знаех откъде бе научила всички тези неща. Може би си ги измисляше на момента. Не ми пукаше особено, просто исках да избягам възможно най-далече от нея.

Трябваше да си намеря ново скривалище. Чувствах се като пълен страхливец, но животът ми висеше на косъм. Трябваше да оцелея на всяка цена, така че се насочих с куцукане към стария склад за отпадъци на господин Барне.

Когато стигнах оградата, се облегнах на един от дървените колове, останал без дъх. Погледнах към хамбара и за свое изумление видях как Мариан крачи през високата трева бавно и безгрижно, сякаш се разхождаше в парка. Зачудих се откъде черпеше тази чудовищна сила и издръжливост, но след това си спомних какво бе казал Роман — че тя винаги беше бясна, следователно винаги беше силна и никога не се изморяваше, независимо от това колко често използваше дарбите си. Нямах как да спечеля този дуел. Тя бе непобедима.

Куцуках из двора на господин Барне, търсейки подходящо скривалище. Изведнъж спрях и се обърнах към нея. Какъв беше смисълът? Рано или късно Мариан щеше да ме открие, а не исках да умра като страхливец. Исках да ѝ се опълча лице в лице, точно както бе направил Роман.

Спря на няколко метра от мен, скръсти ръце и се усмихна. Очаквах да каже нещо драматично, но вместо това изкрещя и вдигна ръце във въздуха. Преди да разбере какво става, един тежък двигател полетя към мен със скоростта на куршум. Завъртях се и го взривих точно навреме... но веднага след това последва втора атака. Отклоних и този двигател, установих контрол върху една огромна гума и я запратих към Мариан, която я приземи с небрежно махване на ръка.

Нямах повече идеи и тя го знаеше. Очите ѝ ми казваха, че бе готова да ме довърши. Мариан вдигна ръка и една врата на трактор се вдигна във въздуха, където Мариан я претопи в огромен метален диск,

въртящ се с невероятна скорост. На лицето ѝ цъфна усмивка. Възнамеряваше да ме разполови. Прехвърлих силата, която ми бе останала, в прекогнитивната си дарба и се опитах да предвидя атаката ѝ. Вече я разчитах по-добре, сякаш вълнението, което усещаше, правеше действията ѝ по-лесни за предвиждане.

Усмивката ѝ се стопи и тя изстреля диска към мен. Опитах се да залегна, но се забавих твърде много. Дискът ме поряза и паднах на едно коляно. Видях тъмна кръв, която шуртеше под суичъра ми и оцветяваше джинсите ми в червено. Раната беше сериозна, но не смъртоносна. Стига да успееш да предотвратиш следващата ѝ атака.

— Това ще остави белег — каза тя с усмивка. — Време е да приключваме, Бентли. Искане ми се да можех да кажа, че беше достоен противник, но няма как. Беше жалък.

Малък трактор полетя към мен. Използвах наученото от Роман, за да го отклоня и да го изпратя към нея. Почти веднага тракторът се завъртя във въздуха и отново полетя към мен. Паднах на колене и машината премина на сантиметър от лицето ми, след което се заби в група стари комбайни.

Изведнъж въздухът се изпълни с бръмчащи машини. Използвах енергийни вълни, за да ги отклонявам, но силата ми бързо се изчерпа, а не чувствах достатъчно ярост, за да се подхраня с негативна енергия.

Краят ми приближаваше и го виждах: стар трактор, който се въртеше високо над главата ми. Бях твърде слаб, за да отклоня нещо толкова огромно. Мариан ме бе победила, а аз бях провалил Роман.

Вдигна ръце и се приготви да ме смачка с трактора, сякаш бях буболечка. Затворих очи и зачаках смъртта.

Мариан се приготви да размаже Бентли с тежката машина. Поколеба се за миг, когато видя как врагът ѝ се гърчи като червей в сянката на трактора. В този миг той ѝ заприлича на Питър, единственият човек, когото бе обичала. Зачуди се дали Питър бе изглеждал така, мигове преди да бъде убит.

„Нима съм заела мястото на убиеца на Питър?“, помисли си тя. „Нима съм станала това, което се опитвах да унищожа?“

Мигът на колебание бързо отмина. Това не беше Питър. Това момче скоро щеше да порасне и да се присъедини към групата, отговорна за неговата смърт. Рос Бентли трябваше да умре.

↑

[1] T'es vraiment stupide (фр.) — Ти наистина си глупав. — Б.пр.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ИСТИНСКА ДАРБА

Не знам кое дойде първо: звукът на изстрела или експлозията, отнесла рамото на Мариан. Тя се строполи на земята в облак от кръв. Енергийната ѝ връзка с трактора бе прекъсната и той падна, но успях да се изтъркалям настрани точно навреме.

Мариан кашляше кръв и се гърчеше от болка. Раната беше ужасяваща и изглеждаше смъртоносна. Никой, дори Мариан, не можеше да оцелее след такава травма. Замислих се дали да не я убия, докато все още бе уязвима, но не исках това да тежи на съвестта ми — тя със сигурност щеше да умре от огнестрелната рана. Дори ранена, тя все още беше опасна, но след няколко секунди видях, че бе загубила съзнание. Главата ѝ тупна в земята и тялото ѝ се отпусна.

Група въоръжени полицаи прескочиха оградата, навлязоха в двора и се разпръснаха. Един от тях сложи ръка на рамото ми и ми каза да седна, след което учтиво ме информира, че съм загубил много кръв. Сякаш не знаех това. Нали именно моята кръв бе оцветила тревата наоколо в червено.

Паднах по задник и видях как мъжете обграждат Мариан и насочват пушките си към нея.

Изненадах се, че пристигнаха толкова скоро. Звъннах в полицията веднага след като се уверих, че Роман бе извел Мариан от къщата. Съобщих им адреса на фермата и им казах, че човекът, отговорен за клането в „Лабиринто“, се опитва да ни убие. Въпреки че официалната версия за събитията там все още бе изтичане на газ, реших да рискувам, надявайки се, че властите бяха свършили работата си. Рискът ми се бе оправдал.

Казах на Кати и Джун да бягат и ги уверих, че ще ги последвам веднага след като се уверя, че Роман е добре.

Надявах се, че полицаите ще пристигнат навреме, за да спасят Кати и Джун, но те бяха пристигнали навреме, за да спасят мен. Или пък ме бе спасило мимолетното колебание, изписано на лицето на

Мариан, докато тя държеше трактора над главата ми? Какво я бе накарало да се поколебае?

Полицайте изглеждаха сащисани от гледката на дълбоките кратери в земята и на смачканите, полуразтопени машини наоколо, използвани като снаряди. Хвърляха ми смутени погледи, които сякаш ме питаха дали нямаше пак да оживеят. При други обстоятелства сигурно щях да се притеснявам как щях да им обясня всичко това, но сега бях твърде изтощен, за да се тревожа.

След като се увериха, че Мариан вече не представлява сериозна заплаха, те се разделиха на групи и започнаха да претърсват двора. Двама ми помогнаха да стана на крака и ме заведоха обратно в къщата, която бе обградена от още полицаи. Роман все още лежеше в тревата и една полицайка преглеждаше раните му. Искях да видя как беше той, но не ми позволиха да се доближа. Заведоха ме в дневната и ми казаха да седна и да изчакам да дойде медицинския екип.

Знаех, че не след дълго полицайте щяха да претърсят къщата и да конфискуват всичко, което намереха в нея. Това включваше и куфарчето, съдържащо доклада на Роман за истинските дарби. Не можех да им позволя да го открият. Този доклад щеше да им разкрие всички тайни, свързани с дарбите, и най-вероятно щеше да издаде имената на някои от приятелите на Роман, за които бях слушал.

Когато ме оставиха сам, бързо излязох от дневната, хукнах нагоре по стълбите и влязох в стаята на Роман. Извадих късмет. Предишната вечер той беше оставил ръкописа на нощното си шкафче, без да го прибира в куфарчето. Бързо напъхах листата под суичъра си и се спуснах надолу по стълбите.

— Какво правиш? — извика един от полицайте, застанал на прага. Той извади пистолета си от кобура и го насочи към мен. — Какво си правил горе?

— Ходих до тоалетната — отвърнах. Вдигнах ръце във въздуха и използвах дарбата си, за да задържа листата под суичъра.

— Добре — отвърна той. — Върни се в дневната и не мърдай оттам. Насам пътуват хора, които искат да говорят с теб, преди да те качим на линейката. Предлагам ти да седнеш. Изглеждаш така, сякаш си загубил доста кръв.

Седнах на дивана и прегледах раните по краката си, както и страничния разрез, от който продължаваше да тече кръв. Може би още

бях в шок, защото не усещах почти никаква болка. Как се бе стигнало до тук? Едно най-обикновено решение да се запиша в състезание ме бе забъркало във война между две сили, за които повечето хора дори не подозираха, че съществуват. Целият ми живот се бе обърнал с главата надолу, а сега Роман береше душа. Как щеше да свърши всичко това?

— Рос Бенгли.

Обърнах се и видях двама мъже с тъмни костюми, които влязоха в къщата. Не ги познавах, но полицаите им кимнаха. Зачудих се дали не бяха хора на Голдинг, но после реших, че най-вероятно работеха за британското разузнаване.

— Мъжете в черно? — изсумтях.

— Не съм — отвърна по-възрастният от двамата. Показа ми значка и това потвърди подозренията ми. *Наистина* работеха за разузнаването. — Знаем всичко за теб и за твоите приятели.

— Приятели?

— Маркус Роман и Мариан Долоуей.

— Не бих казал, че Мариан е мой приятел — отвърнах и кимнах към кръвта, напоила дрехите ми. — Приятели причиняват ли си подобни неща?

По-младият мъж пристъпи напред и ме грабна заръката.

— Всички сте един дол дренки — процеди през зъби той, издърпа ме от стола и ме блъсна към вратата. — Мърдай! Ти и французинът идвате с нас.

Продължи да ме бута, докато излязохме в задния двор. Там ми наредиха да чакам, докато доведат Роман. За моя изненада те го вдигнаха от земята и започнаха да го носят. Другите полицаи им казаха, че състоянието му бе критично и че линейката щеше да дойде всеки момент.

— Той ще пътува с нас! — излая по-възрастният мъж. — Пуснете официално оплакване, ако имате проблем с това.

— Ще умре, ако не го закарате в болница! — извика полицайката.

— Не ми пука — отвърна той. — Идва с нас. Бенгли също!

— Кой сте вие, по дяволите? — извиках. — Не можете да правите това. Той има нужда от помощ.

По-младият мъж ме блъсна към малката дървена портичка, отвъд която беше черният път, който минаваше паралелно на къщата. Не

знаех какво се случваше, но започвах да подозирам, че тези мъже все пак работеха за Голдинг и че двамата с Роман щяхме да бъдем ликвидирани. Нямах да позволя това да се случи. Не се бях сражавал с Мариан Долоуей, за да бъда надхитрен по този начин.

Помъкнаха Роман по черния път към сребрист автомобил. Следвах ги на известно разстояние и когато наближих колата, видях двама души, седнали отзад. Не виждах лицата им, но спокойно можеха да бъдат Виктор и Тсуоши. Искях да използвам дарбата си, за да избягам, но силите ми бяха свършили. Едва ходех. Въпреки това се опитах да събера енергия в тялото си. Мъжете хвърлиха Роман на задната седалка, което ми се стори странно, защото това означаваше, че тялото му бе в скута на двамата души на задната седалка. Заковах се на място.

— Сядай на шофьорското място, Рос! — каза по-младият мъж и затвори вратата. — Нямаме време за губене.

— Какво? — възкликнах. — Искате аз да карам?

— Да! Побързай!

— Но аз нямам книжка... Чакайте малко! Защо искате аз да карам? Вие не можете ли?

— Рос, влез в колата и карай! — извика по-възрастният мъж. — Не мога да поддържам това още дълго!

— Кое?

— Прехвърлянето на умовете!

Най-накрая осъзнах какво се случваше. Хукнах към колата и погледнах отзад. Кати и Джун седяха там със затворени очи, а Роман бе проснат в скутовете им. Бяха прехвърлили умовете си в телата на мъжете с тъмните костюми и ги използваха, за да ни отърват от полицията.

— Побързай, Рос — каза по-възрастният мъж. — Връзката ще се разпадне всеки момент.

— Не съм добър шофьор.

— Побързай!

Седнах на шофьорското място и затворих вратата. Наистина бях ужасен шофьор. Бях карал само два пъти с баща ми и той се закле, че никога повече няма да се качи в една кола с мен. Но сега нямах избор. Трябваше да се измъкнем оттук.

Завъртях ключа, натиснах педала на газта и колата бавно потегли надолу по черния път. Погледнах в страничното огледало и видях как двамата агенти залитат и се препъват като пияници. Един от тях тупна по задник на пътя, а другият падна на колене и повърна. Очевидно прехвърлянето на умовете не им се бе отразило добре.

Съсредоточих се върху пътя. Трябваше да отдалеча приятелите си от полицаите и това нямаше как да стане, ако шофирах като бабичка. Натиснах газта, колата изрева и подскочи напред. Нямаше улични лампи, а пътят беше тесен и осяян със завои, които допълнително ме бавеха.

— Мили Боже! — ахна Джун, след като окончателно прехвърли ума си обратно в собственото си тяло. — Роман, виж какво ти е причинила.

— Как е той? — попитах аз.

— Съсредоточи се върху шофирането си, Рос.

— Каж ми!

— Не изглежда добре. Нараняванията му са много тежки.

— Но ще се оправи, нали? — попита Кати и го погали по косата.

— Не съм сигурна.

— Ще го закарам до най-близката болница — рекох. — Колко време ще ни отнеме?

— Не можем да отидем в болница — отговори Джун. Това е първото място, където ще ни потърсят.

— Не ми пука, ако ни заловят. Говорим за живота на Роман!

— Най-близката болница е на два часа път отгук.

— Той няма да издържи толкова дълго! — възкликна Кати. — Какво ще правим?

— Можем да го закараме при Питър Уилямс, той ще знае какво да прави. Лекувал е подобни наранявания и преди. Къщата му е на един час път отгук. Рос, завий наляво при първа възможност.

— Добре, ама ако не си е вкъщи?

— Не се притеснявай. Питър вече е почувствал, че сме на път.

— Как е възможно това?

— Сега не му е времето, Рос. Карай!

Натиснах педала на газта и увеличих скоростта. Завоите ставаха все по-остри и на два пъти едва успях да задържа колата на пътя. Но въпреки това не намалих, защото трябваше да помогнем на Роман.

Изведнъж почувствах нещо странно, сякаш някой изливаше студена вода върху мозъка ми. Това бе прекогнитивната ми дарба, която ми съобщаваше, че ни грози опасност.

— Преследват ни — казах на другите. — Някой се приближава зад нас.

Кати и Джун погледнаха през задното стъкло, но видяха единствено стена от мрак.

— Не виждам нищо — каза Кати.

— Права е, Рос. Зад нас няма никой.

— Казвам ви, че някой ни преследва. Съвсем близо е.

— Няма никой...

Фарове пронизаха мрака зад нас и осветиха вътрешността на колата. След миг нощта бе огласена от сирени. Видяхме и въртящи се сини светлини, които озариха дърветата от двете страни на пътя.

— Надявах се, че прехвърлянето на умове ще ни спечели повече време.

— Трябва да им се изплъзнем! — извиках. — Не можем да се бавим.

— Можеш ли да използваш дарбата си, Рос?

— Силите ми са на привършване, Кати. В момента не мога да повдигна и перо. Не може ли една от вас да прехвърли ума си в шофьора на първата кола?

— Аз не мога — отговори Джун. — Последното прехвърляне ме изтощи твърде много.

— Аз ще опитам — каза Кати.

Тя си пое дълбоко въздух и главата ѝ клюмна. Известно време не се случваше нищо, но изведнъж колата зад нас рязко зави, удари се в едно дърво и се завъртя, блокирайки пътя.

— Получи ли се? — попита Кати, когато се съвзе.

— Така изглежда — отвърнах. Погледнах в страничното огледало. Всички коли бяха спрели зад тази, която препречваше пътя. — Това ни спечели около минута-две. Може би ще ни стигне, за да им се изплъзнем.

— Надявам се, защото няма да мога да го направя пак.

Натиснах педала на газта и още повече увеличих скоростта. Пътят се виеше като змия, но прекогнитивната ми дарба ми помагаше да маневрирам въпреки високата скорост — виждах какво предстоеше,

частица от секундата преди то да се случи и извивах волана точно навреме. Никога преди не бях правил нещо подобно, но нямах възможност да се насладя на това ново умение, защото сините светлини отново се появиха зад нас и постепенно ни настигнаха. Колите бяха три, а аз чувствах *истинска* опасност.

— Нямам повече идеи — казах през рамо.

— Аз също — отвърна Кати. Просто карай възможно най-бързо.

— След малко ще ни избутат от пътя — казах й. — Предчувствам го!

Погледнах първата кола в страничното огледало. Настигаше ни бързо и агресивно. Щеше да ни ударил да ни изпрати в някое дърво или в канавката. Животът на всички ни бе в опасност.

— След малко ще стигнем кръстопът — каза Джун. — Карай направо.

Полицейските коли бяха точно зад нас и не виждах как можехме да им се изплъзнем. Опитах се да събера достатъчно енергия, за да поваля някое дърво зад нас, но резервоарът ми беше празен. Бях напълно изтощен, а раните ми допълнително изцеждаха силите ми.

— Настигат ни! — извика Кати.

— Ще ни избута от пътя — отвърнах. — Сложете коланите си и стиснете зъби.

Пригответх се за удара, но изведнъж колата зад нас рязко намали, завъртя се и спря. Същото направиха двете зад нея. Погледнах в огледалото и видях как полицаите — излизат от колите и жестикулират разпалено. Не знаех какво се бе случило, но възнамерявах да се възползвам от него. Превключих на по-висока скорост и натиснах педала на газта до ламарината.

— Защо спряха? — попита Кати. — Почти ни бяха настигнали.

— Може би отпред има нещо — предположих. — Блокада на пътя или нещо такова.

— Не са имали време да организират блокада.

— Тогава защо спряха?

— Защото вече не ни виждат — каза Роман с немощен глас. — И акордъорите на светлина могат да бъдат полезни.

— Не, Роман! — възкликна Джун. — Твърде слаб си за това!

— Карай възможно най-бързо, Рос. Не мога да прикривам колата още дълго.

— Не, Роман! — изкрещя Кати. — Спри! Ще умреш!

— И без това ще умра...

— Роман! — извиках. — Прави това, което ти казват. Спри, преди да си се изтощил до смърт.

— Не изпълнявам заповеди на тийнейджъри. Обърнах се и го погледнах. Лицето му беше бяло като на призрак, а очите му блестяха като очите на манекен. Наклони глава на една страна и устните му се разтегнаха в измъчено подобие на усмивка. Знаеше, че използването на дарбата щеше да го убие, но нямаше да ни послуша.

— Грижи се за тях — каза ми той.

— Роман, не прави това!

— Сега знаеш какво означава да притежаваш истинска дарба, Рос.

— Роман!

Това бяха последните му думи. Главата му клюмна и очите му се изцъклиха. Прикритието изчезна и колата отново стана видима, но Роман ни бе спечелил достатъчно време, за да избягаме. Полицайте нямаше да могат да ни догонят, преди да стигнем дома на Уилямс.

Джун разтресе Роман. Без резултат. Кати стисна ръката му и извика името му, но аз знаех, че той бе мъртъв. Моят учител, закрилник и приятел беше мъртъв.

Кати и Джун плакаха през целия път до къщата на Уилямс. Едва успях да изтръгнав напътствия от Джун. Отне ни малко повече от час да стигнем високата метална ограда на къщата, но това беше най-ужасният час в живота ми. Чувствах се толкова безпомощен. Не можех да направя нищо друго, освен да карам тази глупава кола. Не можех да направя нищо за Роман. Дори не можех да утеша приятелите си.

Питър Уилямс беше висок, възрастен мъж. Той отключи портата и я отвори, за да минем. Спрях точно пред вратата на къщата, където чакаше жена му.

Веднага изключих двигателя, скочих от колата и помогнах на останалите да вдигнат Роман от задната седалка и да го положат на моравата. Събрахме се около него, отчаяно търсейки някакъв знак, че беше жив, надявайки се на някакво чудо.

— Дайте да видя — каза Питър Уилямс. — Може би още не е късно.

Старецът коленичи и положи ръце върху челото на Роман, сякаш се опитваше да прехвърли енергия от своето тяло в тялото на французина. Подозирах, че това нямаше да подейства и лицето на господин Уилямс потвърди опасенията ми.

Той поклати глава и заплака.

— Отишъл си е.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА ПОГРЕБЕНИЕ НА ПРИЯТЕЛ

Казаха ми, че съм припаднал веднага след като съм влязъл в къщата и съм бил в безсъзнание над тридесет часа. Междувременно някой бе превързал раните ми, а след като се съвзех, Кати ми помогна да си облека нови дрехи.

— Къде е ръкописът? — извиках аз. — Беше под суичъра ми.

— Господин Уилямс го взе.

— Няма право да го взима. Той беше собственост на Роман!

— Рос, успокой се — каза Кати и сложи ръце на раменете ми. — Този ръкопис е много важен и господин Уилямс ще се погрижи той да бъде на сигурно място. Отпусни се. Хората тук са наши приятели. Докладът на Роман за истинските дарби трябва да остане при тях, а не при нас. Мислиш ли, че Роман щеше да ти позволи да го задържиш?

— Може би...

— Забрави ръкописа за сега. Хайде. Трябва да те запозная с няколко човека.

Помогна ми да слеза по стълбите. Влязохме в трапезария, където бяха насядали около двадесетина души, които пиеха кафе и разговаряха тихо. Имах чувството, че всички знаеха кой бях аз, което не беше особено изненадващо. От друга страна няхах никаква представа кои бяха те.

Кати ми представи повечето от тях. Очевидно всичките бяха надарени хора и това беше приятелският кръг, за който ми бе казала Джун. Кати нямаше нужда да ми казва, че всичките бяха познавали и обичали Роман. Мъката, изписана на лицата им, беше повече от красноречива.

Седнах до една двойна врата и се заслушах в историите, които си разказваха за моя покоен учител. Това, че говореха за Роман в минало време, ми се стори много странно. Още не бях осъзнал, че той наистина беше мъртъв. Това показваше колко уязвими бяхме всъщност

— щом умен и силен мъж като Роман можеше да загине толкова нелепо.

Чувствах такава силна омраза към Мариан, гледайки посърналото лице на Джун. Тя седеше в другия край на стаята и гледаше през прозореца към моравата пред къщата. Имах чувството, че нещо в нея бе умряло заедно с Роман. Тя не проговори нито веднъж и през цялото време не се извърна от прозореца. Това така ме натъжи, че едва сдържах сълзите си.

След три дълги и тягостни часа ни съобщиха, че Роман ще бъде погребан по-късно през деня в имота на господин Уилямс. Преди това трябваше да пристигнат още шестима опечалени. Прекарах остатъка от следобед, разхождайки се около къщата в компанията на Кати. Не говорихме много, а и нямаше какво да си кажем. Просто държах ръката ѝ и двамата черпехме сила един от друг.

Най-накрая се реших да задам въпроса, който ме бе измъчвал, откакто се бях събудил. Почувствах се виновен в мига, в който го зададох, но просто трябваше да знам.

— Какво стана с Мариан?

— Не знам, Рос — отвърна нервно Кати, сякаш самото споменаване на името бе смразило кръвта ѝ. — Никой не знае. Господин Уилямс познава хора в полицията и според тях тя не е била приета в болница, полицейски участък или морга. Всичко е било прикрито. По новините дори не споменаха това, което се случи във фермата.

— Мислиш ли, че е жива?

— Не знам, а ти?

— Куршумът направи дупка в нея, голяма като портокал. Съмнявам се, че някой може да оцелее след подобна рана... но предполагам, че Мариан не е просто някой...

— Не искам да мисля за нея, Рос.

— Знам — отвърнах ѝ и я прегърнах. — Нито пък аз.

— Страх ме е от нея, Рос. Не искам да се връща. Никога.

— Няма да се върне.

Стояхме прегърнати с часове. Почти не говорихме, защото думите не бяха това, от което имахме нужда. Когато Кати най-накрая проговори, небето бе посивяло и бе станало хладно. Това бе първият знак, че лятото бе към края си.

— По-добре да се връщаме в къщата — каза тя. — Не искам да оставям мама сама прекалено дълго. Не прие добре смъртта на Роман.

— Кой би могъл?!

— Така е, но мама се държи много странно. Сякаш е загубила част от душата си или нещо такова.

— Все още има теб.

— Има нас — поправи ме тя, грабна ме за яката на ризата и се взря в очите ми. — Все още има *нас*, Рос.

Върнахме се в къщата и ни казаха, че шестимата опечалени бяха пристигнали. Бях очаквал те да бъдат като другите в къщата — възрастни хора, притежаващи дарби, които бяха прекарвали по-голямата част от живота си криейки се от останалия свят. Но бях грешал. Шестимата приличаха повече на войници, върнали се от военна мисия. Изглеждаха корави и опасни, както и обучени да използват дарбите си на бойното поле, точно като Роман.

Кати ме представи, преди да се върнем по местата си. Първи бяха Анджела и Джон Портман, които кимнаха учтиво. До тях седеше Линда Фариер, която беше на около двадесет години и ми напомни на Мариан: очите ѝ бяха напрегнати, а движенията резки и отсечени.

До нея седяха трима високи мъже, облечени с дълги, черни палта. Това бяха най-коравите на вид хора, които някога бях виждал, и лицата им говореха за труден живот, изпълнен с опасни приключения.

— Рос — каза Кати, — това са Джим Стърлинг, Доминик Балънтайн и Майк Хънтингтън.

Стиснах ръцете им, но Хънтингтън, висок мъж на около тридесет години със сурово лице, задържа ръката ми малко по-дълго, отколкото беше необходимо, и се взря в лицето ми по начин, който ме накара да се почувствам неудобно.

Не му казах нищо и измъкнах ръката си от неговата.

Събрахме се в задния двор на къщата. Точно когато слънцето започна да потъва отвъд хоризонта, тръгнахме към високия дъб в другия край на двора, пред който имаше могила от пръст. Тази надгробна плоча ми се стори подходяща за един велик мъж. Роман заслужаваше нещо повече от най-обикновен камък, който щеше да се изрони с времето, и го получи. Дървото изглеждаше достатъчно

здрaво, за да се извисява на това място до края на времето. В кората му бе издълбана същата вълча глава, която бях видял на онази страница от доклада. Отначало логото ми се стори неподходящо, но колкото повече мислех за него, толкова повече ми харесваше.

Събрахме се около гроба. Повечето държахме старомодни факли, които придаваха топла, но в същото време зловеща атмосфера на сцената. Всички, освен Балънтайн, Стърлинг, Фариер и Хънтингтън изглеждаха покрусени. Четиримата запазиха самообладание, докато тези около тях хлипаха.

Господин Уилямс каза няколко думи, след което постави роза на гроба.

— Той беше силен, докато останалите бяхме слаби. Сражаваше се със злото, докато останалите бягахме от него. Ще ни липсва. Някой друг иска ли да каже нещо?

Джун пристъпи напред, но избухна в сълзи и не успя да се изкаже. Кати я прегърна и двете заплакаха горчиво. Замислих се дали да не пристъпя напред и да кажа няколко думи за това, което Роман бе означавал за мен в краткото време, през което го бях познавал, но Хънтингтън ме изпревари.

Застана до гроба и вдигна горящата факла над главата си, сякаш това беше древен езически ритуал.

— Не съм по речите и ще бъда кратък — обяви той с тежък шотландски акцент. — И без това Роман нямаше да иска да ме слуша. Двамата с него споделихме много опасни приключения през годините и той нито веднъж не показа, че го е страх, и никога не загуби хладнокръвието си. Двамата с него претърсихме света за Кематян — нещо, което малко хора биха направили. Той нито веднъж не ми каза да внимавам или да се пазя. Никога не се поколеба. Винаги бе готов да изложи живота си на опасност за безопасността на другите. Роман беше мой приятел. Мъж, изпитал на свой гръб най-големите човешки злини, който въпреки това остана честен и почтен и винаги се сражаваше на страната на доброто. Мъж, който знаеше истинската стойност на човешкия живот и никога не се поддаде на алчността. Несъмнено беше най-смелият мъж, който съм познавал. Когато се срещнахме в тази къща преди няколко седмици, за да обсъдим... — Хънтингтън погледна към мен, — ... Рос Бенгли и неговото спасяване, ние знаехме, че тази задача можеше да коства нечий живот. Роман

първи изрази желание да се заеме с нея и винаги ще го уважавам за това. Сега съжалявам, че му позволих да направи това сам. Съжалявам, че не бях там, за да му помогна. Той беше добър приятел на всички тук, брат на Джун, скала на нашата общност и герой за всички. Герой в живота и герой в смъртта. Дано примерът му да вдъхновява всички, които го познаваха. Ще ми липсваш, Роман.

Хънтингтън кимна на тълпата, хвърли ми още един смръщен поглед, след което закрачи обратно към къщата. Нямах нищо друго за казване.

Останах до гроба дълго след като другите се разотидоха. Чувствах се толкова гузен. Глупостта ми бе станала причина за смъртта на Роман. Ако не се бях обадил на татко и на Джема, това нямаше да се случи, и в момента щях да седя в кухнята на семейство Аткинсън и да вечерям заедно с Кати, Джун и Роман.

Вината беше почти непоносима, но освен това изпитвах и страх. Какво щяха да кажат останалите, ако знаеха, че аз бях причината Мариан да ни открие? Дали Кати щеше да ме намрази? Дали Хънтингтън щеше да се опита да ме убие? И без това сякаш ме мразеше, а изглеждаше като изпечен убиец.

Облегнах се на високия дъб и заплаках. Единствената ми утеха беше това, че бях признал вината си пред Роман преди смъртта му и той не ме бе намразил. Зачудих се дали да не кажа на всички в къщата за обажданията, които бях направил, но после реших да запазя това в тайна, поне за известно време. С какво щях да им помогна, ако им кажа? Само щях да ги натъжа още повече. Смъртта на Роман беше нещо, с което трябваше да се науча да живея. Някой ден, когато успея да се помирят с това, което бях направил, щях да кажа на останалите и да приема последствията.

Върнах се в къщата, когато факлата ми изгасна. Роман щеше много да ми липсва. Всъщност вече ми липсваше. Нямах представа какво щеше да се случи сега. Къде щях да отида? Този въпрос щеше да получи своя отговор много по-скоро, отколкото си мислех.

Когато станах на следващата сутрин, в къщата беше тихо. Слязох долу и заварих само Кати, господин Уилямс и Майк Хънтингтън, седнали около кухненската маса.

— Какво става? — попитах.

— Обсъждаме какво да правим сега — отговори господин Уилямс.

— И какво ще правим?

— Твърде опасно е да останеш тук — съобщи ми господин Уилямс. — Моите приятели в полицията ми казаха, че в момента претърсват целия район за теб. А наоколо дебнат и други неприятни хора.

— Неприятни хора?

— Най-вероятно хората на Голдинг.

— Разбирам. Къде можем да отидем, Кати?

— Аз трябва да остана с мама, Рос. Състоянието ѝ все повече се влошава... умът ѝ е...

— Джун трябва да остане тук — прекъсна я господин Уилямс. — Ще се опитам да я излекувам от болката, обсебила ума ѝ. Кати ще ми помага, така че и тя трябва да остане.

— Няма да е завинаги, Рос — каза Кати и докосна ръката ми.

— ОК — отговорих. — Ще се върна при баща ми, докато нещата се уталожат.

— Не — отсече господин Уилямс. — Не можеш да се върнеш там. Ще те открият и със сигурност ще убият баща ти. Трябва да останеш под закрилата на гилдията.

— Гилдията?

— Това, което старецът се опитва да ти каже — прекъсна ни Хънтингтън, — е, че трябва да останеш с някой от... по-активните членове на общността.

— Кой може да е това?

— Познай.

— Кога?

— Веднага.

Имах само час, за да се подготвя за заминаване. Искях да се свържа с татко и с Джема, но ми казаха, че рискът беше твърде голям и след случилото се във фермата на Аткинсън, трябваше да се съглася. Реших по-късно да им напиша писма, в които да им обясня как стояха нещата. Не ми беше приятно да пренебрегвам баща си по този начин, но няхах избор. Не можех да рискувам живота му. Бях решен никога повече да не застраша живота на човек, когото обичам.

Едва ми стигна времето да се сбогувам с Джун. След това двамата с Кати останахме няколко минути насаме, докато тя събираше дрехи за мен от една гостна на втория етаж.

— Няма да е завинаги — каза тъжно тя. — Ще те чакам. Скоро отново ще бъдем заедно.

— Надявам се. Аз... наистина те харесвам.

— Ще го кажа, дори и теб да те е страх. Обичам те, Рос Бентли.

— И аз те обичам.

Целунах я и я прегърнах с всичка сила. Искрах да остана с нея завинаги, но времето ни заедно изтичаше. Всеки трябваше да поеме по различни пътища, но бях сигурен, че те отново щяха да се съберат. В най-близко бъдеще.

— Знам адреса на мястото, където ще живееш — каза ми Кати. — Ще ти пиша писма всяка седмица.

— Имейли?

— Не можем да общуваме по електронен път. Трябва да го правим по старомодния начин.

— Супер. Никога не съм получавал любовно писмо.

— Скоро ще получиш.

Целунах я за последно, преди да изляза от стаята. Тъкмо се канех да сляза по стълбите, когато чух гласове от коридора долу.

Питър Уилямс вървеше след Хънтингтън и трябваше да подтичва, за да не изостане. Младият мъж сякаш нарочно крачеше възможно най-бързо към входната врата.

— Хънтър! — извика господин Уилямсън и аз реших, че това беше прякорът на Хънтингтън. — Хънтър, по дяволите! Чакай малко!

— Какво има, Питър? Чака ме дълго шофиране.

— Не бъди твърде строг с момчето.

— Защо?

— Има нещо, което не знаеш.

— И то е?

— Прегледах нараняванията на Роман и преди умът на Джун Аткинсън да се затвори, я разпитах за случилото се. Според мен физическите наранявания на Роман не са били достатъчно тежки, за да го убият, което означава, че намесата на момчето, когато се е изправил срещу Мариан, е спасила живота на твоя приятел. Бентли не е разглезеното хлапе, за което го смяташ.

— От какво е умрял Роман, ако не от нараняванията си?

— Изтощил се е твърде много по време на бягството. Жертвал е себе си за Бентли, но преди това момчето е направило същото за него. Бентли наистина е спасил живота на Роман.

Хънтингтън не отговори. Той потупа господин Уилямс по рамото и излезе в двора.

Хънтингтън беше пренебрегнал думите на стареца, но те оказаха влияние върху мен. Вече не се срамувах толкова много от себе си. Роман не беше умрял само от нараняванията, нанесени му от Мариан. Аз го бях спасил, макар и за кратко, давайки му шанс да преживее неприятностите, които му бях причинил.

Но именно аз ги бях причинил, не друг.

Спуснах се надолу по стълбите, прекосих коридора и излязох на двора. Господин Уилямс стоеше близо до вратата и ме спря, когато се опитах да мина покрай него.

— Хънтингтън не е толкова лош, колкото си мислиш. Просто трябва да го опознаеш — рече ми той. — Беше най-добрият приятел на Роман и в момента е твърде разстроен.

— Той обвинява мен за това, което се случи... и може би е прав.

Старецът сложи ръка на рамото ми и се взря в очите ми.

— Чуй ме, младежо. Каквото и да се е случило онази нощ или ще се случи в бъдеще, знам едно — ти не си се скрил. Опълчил си се на Мариан и си рискувал живота си за Роман и за другите.

Добих усещането, че по някакъв начин господин Уилямс знаеше, че именно аз бях издал местоположението ни на Мариан. Очите ми се напълниха със сълзи и устата ми пресъхна.

— Господин Уилямс, аз бях виновен за...

— Това, което се случи, не е било нито по твоя вина, нито по вината на някой от нас. Стучи се поради алчността на Пол Голдинг. Нищо друго. Трябва да преодолееш вината, която изпитваш. Трябва да бъдеш силен, ако искаш да оцелееш. Роман ти даде втори шанс и аз ти предлагам да не го пропиляваш, чувствайки се гузен. Той се усмихна и кимна към къщата. — Там вътре те чака една прекрасна млада дама, която е силно привързана към теб. Преодолей тези чувства заради нея. Върни се тук като мъжа, в когото се е влюбила, а не като някой, който е смазан под тежестта на своята вина.

— Благодаря ви, господин Уилямс. Благодаря ви за всичко.

Това бяха последните думи, които си разменихме. Той просто стисна ръката ми и се прибра в къщата.

Чуствах се малко по-добре, но това продължи само няколко секунди. Обърнах се и видях, че Хънтингтън ме гледа смръщено от шофьорското място на своя очукан джип 4x4.

— Нямам цял ден — изсумтя той.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ТИХАТА ПУСТОШ

Качих се в очукания джип и Хънтингтън натисна педала на газта още преди да затворя вратата. Съдейки по настроението му, той не искаше да говори с мен, така че дори не се опитах да го заговарям.

Тръгнахме малко преди обяд и пътувахме без почивка до късно през нощта. Хънтингтън сякаш бе решен на всичко да не нарушава нито тишината, нито концентрацията си чак докато стигнем къщата му. И без това не ми се приказваше. Все още изпитвах силни болки и с мъка сдържах сълзите си. Имах чувството, че бях опропастил един цял живот, прекаран в компанията на Роман. Загубата беше огромна и имах усещането, че ще ме смаже под тежестта си.

Часовникът на таблото показваше 2.45 след полунощ, а ние все още хвърчахме по магистралата. Помислих, че пътуването никога няма да свърши, но точно тогава Хънтингтън зави по един черен път, който ни изведе до къщата му. Тя беше малка, бяла и обградена от високи борове. Над нея бяха надвиснали мъгливите шотландски планини, окупирали нощното небе.

Спирачките на джипа изскърцаха, когато Хънтингтън спря пред къщата, отвори вратата и излезе, без да продума. Всъщност той не ми бе казал нито дума през цялото пътуване. Времето, което щях да прекарам с него, нямаше да е приятно. Изобщо нямаше да е като времето, прекарано във фермата на Аткинсън.

Отключи входната врата и се приведе, за да влезе. Остави я открената и това бе единствената покана, която получих. Когато се приближих, видях нещо, издълбано в дървената каса на вратата. Това беше същият символ, който бе издълбан в дървото на гроба на Роман. Хънтингтън и Роман сигурно бяха принадлежали към някакво тайно общество. Бях сигурен в това.

Когато влязох в къщата, установих, че тя беше студена. Не само температурата, но и атмосферата. Нямаше лични вещи. Имаше мебели и подобни неща, но нищо, което да издава характера на собственика.

— Надолу по коридора — изсумтя Хънтингтън и седна на един дървен стол в дневната. — Последната стая е твоята.

— То можело да говори — казах и се изумих от това, че все още имах чувство за хумор.

— Не сме тук, за да си държим ръцете и да бъдем приятели — надигна глас той. — Тук сме, за да не те докопат лошите. В момента можех да се занимавам с други, много по-важни неща, така че си дръж езика зад зъбите. Иначе ще те изритам навън да се оправяш сам с вълците.

— Имате вълци в Шотландия?

— Говорех метафорично, идиотче такава. — Той се пресегна и развърза един от ботушите си. — Писна ми от тези приказки. Не вдигай шум през нощта. Спя много леко.

„Всички тези приказки?“ Бяхме разговаряли не повече от две минути, а на него вече му беше писнало? Надявах се, че отшелничеството ми тук няма да продължи дълго.

Спалнята ми беше малка и миришеше на застояло, като стара барака в двора. Но тясното единично легло не беше никак лошо. Веднага пропълзях под завивките и протегнах скованите си крайници. Мускулите ми се бяха схванали от дългото седене в джипа, а раната отстрани щипеше ужасно. Дълбокият разрез през скулата ми също ме болеше и според господин Уилямс там щеше да ми остане грозен белег до края на живота. Но не ми пукаше. Тези неща вече ми се струаха маловажни.

Преди да заспя, си спомних последните думи на Роман и се опитах да проумея какъв беше техният смисъл. „Сега знаеш какво означава да притежаваш истинска дарба“, беше казал той точно преди да умре. Но какво бе имал предвид — истинските дарби или саможертвата, която бе направил за нас? Дали се бе опитал да ми каже, че саможертвата е истински дар за човека, когото обичаш, или че всеки, който притежава истинска дарба, има дълг да се жертва за другите?

Сигурно никога нямаше да разбере, но и двете неща ми звучаха логично. Ако исках да бъда добър човек, трябваше да използвам способностите си, за да закрилям тези, които се нуждаеха от закрила. Роман беше добър приятел и мъдър човек. И това прозрение правеше загубата му още по-голяма.

Чух силен трясък и скочих от леглото с вдигнати юмруци. Хънтингтън стоеше на прага със скръстени ръце и изглеждаше дори по-намусен от обикновено.

— Какво има? — извиках. — Какво се е случило?

— Време е за закуска.

Погледнах часовника на стената, обърнах се към него и извиках:

— Шест часа сутринта е! Спал съм само три часа!

— Трябва да закусим рано.

— Защо?

— Защото обучението ти започва в седем часа всяка сутрин.

— За какво ми е притрябвало обучение?

— Ще имаш нужда от обучение, ако искаш да заемеш мястото на Роман в Гилдията на верните.

— Какво, по дяволите, е Гилдията на верните?

— Братство от воители с истински дарби, които защитават надарените от всичко, което ги заплашва. Искаш ли да се присъединиш или не?

Явно бях орисан да живея странен живот. Тъкмо бях решил, че ми предстоят няколко скучни седмици. Как се бях озовал в колиба наред нищото с някакъв странен тип, който искаше да се присъединя към братство с глупаво име? Можеше ли да стане по-лошо от това?

— Искаш да се присъединя към твоята гилдия? — попитах и се усмигнах.

— Е? — попита Хънтингтън. Забелязах бегло подобие на усмивка в крайчеца на устата му, което изчезна толкова бързо, че щях да го пропусна, ако бях мигнал. — Искаш ли да участваш?

— И още как!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.